

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Svandrlik_Miroslav-Draculuv_zlovestny_dousek.pdb

PDB Name: Svandrlik DRACULŮV ZLOVĚSTNÝ DO
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.10.2007
Modification Date: 20.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miloslav Švandrlik
DRACULŮV ZLOVĚSTNÝ DOUŠEK
Ilustrace Jiří Winter - Neprakta
MADAGASKAR 1997

Experiment v myslivně

Jirkův otec nám opět půjčil svou proslulou myslivnu. Vlastně to myslivna ani nikdy nebyla, ale pro její vzhled a úpravu ji každý tak nazýval. Stála hluboko v lese a vypovídala o majitelově vášni. Byla zde spousta trofejí, parůžků i vycpaných šelem. Na stěně visely lovecké pušky a tesáky. Historické zbraně vypadaly parádně, ale nechyběly ani takové, které mohly k lovu posloužit i nyní.

Pan Radimský se o svůj majetek dost bál, avšak v paneláku by se svými sbírkami nepochodil. Před zloději se chránil bytelnými zámky a pravidelnými pobyty na chatě. Byl zde častěji než v Praze. A když mu to z pracovních důvodů nevycházelo, půjčoval myslivnu Jirkovi, svému synovi. Věděl, že na víkend pojede s celou partou, ale toleroval to. Především v zájmu ochrany svých sbírek.

Tentokrát nás přijelo osm, což byl téměř rekordní počet. Čtyři kluci a čtyři dívky. Chata byla prostorná a tak jsme se necítili nijak stísněni. Předpokládali jsme, že se budeme dobře bavit, protože s námi přijel veliký mág Ludvík. Studoval architekturu, ale patrně jen proto, že něco studovat musel. Magie se u nás bohužel nevyučuje.

Ludvíkovi jsme se na oko posmívali. Říkali jsme mu černokněžník, mág, kouzelník nebo mistr temných záhad. Přitom jsme ho ovšem obdivovali. Když na nás vybalil, co nás čeká a nemine, tetelili jsme se vzrušením. Byl velice přesvědčivý a nikdy se při svých předpovědích neusmál. Věštil z karet, z ruky i z kávové sedliny. Vždy úspěšně. Až nás zaráželo, jak se jeho předpovědi shodovaly s následující životní realitou. Byl to náš Cagliostro a jeho popularita mezi dívkami stoupala až na neúnosnou míru. Robertovi to očividně vadilo. Když Ludvík začal věštit, projevoval až okatý nezájem a začal si vždy prohlížet sbírky pana Radimského.

Tak tomu bylo i tentokrát. Ludvík avizoval zbrusu nové čáry a pohovořil o magické škole, která vznikla před čtyřmi staletími v Itálii. Všichni kromě Roberta se shlukli kolem stolu, u něhož se měly dít neobvyklé věci. Robert otevřel dveře do vedlejší místnosti a věnoval pozornost puškám, zdobícím stěny. Jakkoliv nám dával najevo své hluboké pohrdání metafyzikou, bylo nutno přiznat, že ho lovecké zbraně opravdu zajímaly. My jsme jeho úchytku tolerovali a bavili se po svém. Teď jsme byli zvědaví, jak veliký mág pochodí se svými experimenty. Podrobit se jim chtěli pochopitelně všichni, ale nejvíc křičela Věra. Ludvík nebyl proti.

"Trochu ti ublížím," oznámil jí, "protože ti vytrhnu vlas. Pokud možno ten nejdelší. A také si na chvíli půjčím tvůj prsten. Ano, ten s červeným kamínkem mi bude vyhovovat."

"To je všechno?" zeptala se Věra, "klidně ti půjčím ještě kapesník nebo levou botu."

Ludvík se ani neusmál. Bral své umění náramně vážně.

"Ještě mi něco napiš na tuhle tabulku," vyjmul arch papíru, "vůbec neuvažuj o obsahu a piš, co tě napadne. Třeba nějaké nesmysly."

Věra se snažila a sepsala cosi mezi povídkou a dopisem. Byla za to pochválena a náš černokněžník za pozornosti ostatních mohl zahájit akci. Upevnil prstýnek na vytržený vlas a ten podržel nad právě vzniklou písemností. Následující okamžiky nás všechny vzrušily. Prstýnek se choval jako sedačka na řetízkovém kolotoči. Pak se rozkmital, že jej bylo těžké sledovat. To nedělalo potíže jedině Ludvíkovi.

"Věra se nám zamilovala," sdělil nám, "a je to láska na první pohled. Jde o vysokého blondýna s akademickým titulem." Dívali jsme se na Věru dost překvapeně, ale ta jen zrudla a přikývla. Ludvík se opět trefil.

"Tento vztah není beznadějný," pokračoval čaroděj, "a patrně skončí svatbou. Ano, docela určitě. I když dojde k nějakým různicím. Zdá se, že je vyvolají rodiče."

"To je docela možné," připustila Věra, "protože Imrich je Žid, a to se tátovi nebude líbit. Jeho evangelická duše bude raněna. Ale já se Imricha nevzdám!"

Ludvík souhlasně přikývl.

"Máš velikou naději v tom konfliktu obstát," pozoroval nadále tančící prsten, "zejména, když se objeví náznaky radostné události."

"Tím chceš říct, že otěhotním?" vypískla Věra, "to je teda pěkné nadělení. S něčím takovým nepočítáme."

Ale pak se i se svými kamarádkami rozesmála. Vyhlídky do budoucnosti se jí v podstatě zamlouvaly. Proto také nebylo Ludvíkovi dopřáno sebekratší vydechnutí. Všichni žadonili o předpověď, zejména černovlasá Dana. Ta už také psala dílo, nad nímž měl tančit její prstýnek. Naštěstí k hádkám nedošlo. Všichni uznali, že je Dana předběhla regulérně. Její chtivost ale překvapovala. Tvářila se dychtivě a sama si vytrhla celý chomáč vlasů.

"Musíš být klidnější," smál se Ludvík, "jinak kvůli věštbě zplešatíš."

Takové nebezpečí samozřejmě nehrozilo. Danina hustá kštice mohla dodat podstatně více materiálu. Také na její vlas připevnil mág prstýnek, dost podobný kroužku Věřinu. Všichni přihlížející napjatě zírali, co se stane. Jestli se prsten opět tak divoce roztančí nebo se zachová přece jen umírněněji. A zejména pak čekali, co z toho Ludvík vyčte. Danin příběh bude jistě velice zajímavý.

Černokněžník sevřel vlas mezi palcem a ukazovákem a zatvářil se, jako by rozuměl celému vesmíru a zvládl veškeré záhady. Prstýnek klesl na Daninu písemnost a podle všech předpokladů se měl rozkmitat. Měl, ale nerozkmital se. Zůstal bezmocně viset jako těžké závaží.

"Co se děje," žasly dívky a Ludvík se zatvářil starostlivě. Pokusil se vlasu pomoci prsty, ale úspěchu nedosáhl.

"No tohle," vyhrkla znepokojeně Dana, "to jsem zvědavá, jak mi tohle vysvětlíš! Doufám, že to neznamená nic hrozného. Cítím se totiž náramně dobře a ten prstýnek by si měl pořádně poskočit!"

Prstýnek však bezmocně visel na konci vlasu, aniž se pohnul. Přihlížející na to hleděli s obavami.

"To jsem ještě neviděl," zašeptal Ludvík, "taková reakce je zcela neobvyklá. Neumím si to vysvětlit. To vypadá, jako bys byla mrtvá!"

V té chvíli třeskl výstřel. Dana vykřikla, zavravorala a vzápětí klesla k zemi. Uprostřed čela měla díрку po náboji.

"Proboha!" ozvalo se ze sousední místnosti, "ta kulovnice byla nabitá?"

Ve vyděšeném Robertově hlase nechyběla špetka naděje, že se nic vážného nestalo. Ale ta se rozptýlila ve chvíli, kdy vstoupil mezi nás a spatřil mrtvou kamarádku. Okamžitě omdlel, ale napravit už nic nemohl. Byl hlavním viníkem tragédie, stejně jako pan Radimský, který nešťastnou kulku zapomněl v hlavni. Ale my jsme ze všeho nejvíc museli myslet na nehybný prstýnek, visící nad Daniným písmem.

Kulturní pracovník

Zbyněk Plachý se vybíravě Lence Zoulové rozhodně zamlouval. Byl hezký, ale i milý a bystrý. Vkusně se oblékal a dovedl se i neodolatelně smát. Lenka začínala tušit, že potkala toho pravého. Ale svou náruč překotně neotevřela. Stále se jí zdálo, že Zbyněk dostatečně nezná. Když se ho zeptala, co dělá a kde je zaměstnán, odbýval ji vtipem. Stále cosi tajil, a to Lenku nutilo, aby byla ve střehu.

Ale nebylo možno se jí divit. Její sestra si namluvila podnikatele, který skončil v kriminále, a ani nejlepší kamarádka neskončila o mnoho lépe. Lenka byla navíc zasypávána dobře míněnými radami uvážlivých rodičů a tak se těžko smířovala se Zdeňkovou tajuplností. Ten se označoval za pracovníka v kultuře, ale nic bližšího nehodlal sdělit. Jako by kultura byla tajemná oblast, o které se nesluší mluvit.

Ale to bylo jediné, co mohla Lenka Zbyňkovi vytknout. I když ho pozorně zkoumala ze všech stran, nemohla na něm najít chybu. Byl společenský, taktní, pozorný a také velkorysý. K Lence se choval jako ke skutečné dámě a každá dotěrnost mu byla cizí. Proto také neodmítla, když ji pozval na víkend do svého rekreačního domku.

Zbyněk ji v sobotu odvezl do kouzelné, dosud nezdevastované krajiny v jižních Čechách. Malý domek stál na okraji vesničky, která se jmenovala Malšany. Bylo to libezné, poetické zákoutí, které se Lence rázem zalíbilo. Jediné, co ji trochu vadilo, Zbyňkovi vůbec neřekla. Bylo to těsné sousedství se starým hřbitovem. I ten byl ale malebný a pohledný. Jenže Lenka nepatřila zrovna k nejstatečnějším osůbkám, které taková místa dokonce vyhledávají, a milují příjemné mrazení v zádech. Trochu znervózněla, když si ověřila blízkost hřbitovní zdi, navíc značně rozpadlé. Dokonce se jí zdálo, že by se dokázala z okna svého pokoje dotknout stěny márnice. To ovšem bylo velmi přehnané.

Ale nemělo smysl to rozebírat nebo si tím zbytečně kazit náladu. Tím spíš, že Zbyňkovi sousedství hřbitova vůbec nevadilo. Jinak by domek nekupoval a nejezdil by sem tak často. Byl také určen k rekreaci a ne ke kritickému posuzování jeho polohy. Lenka také na tento titěrný pseudoprobém rychle zapomněla. Tím spíše, že ji k tomu Zbyněk vydatně inspiroval. Předvedl jí řadu krás, které byly mnohem atraktivnější, například pohádkový Zlatý les nebo rybník Hastrmánek. Lenka se netajila uznáním a doufala, že tato místa nevidí naposledy.

Prožila se Zbyňkem krásné odpoledne a doufala, že úspěšný bude i celý víkend. Snad se jí tajuplný přítel svěří se svým tajemstvím a přestane napínat její zvědavost. Přece nepracuje na nějakém utajovaném projektu? Večer začal v naprosté pohodě. Za zvuků příjemné hudby vypili spolu Zbyněk s Lenkou láhev vychlazeného bílého vína a dokonce si spolu i zatančili. Jenomže pak Lenku rozbolela hlava. Vypadalo to na migrénu a dobrá nálada dostávala zabrat. Lenku strašně mrzelo, že k takové situaci došlo v tu nejméně vhodnou dobu. Ale nedalo se nic dělat. Zbyněk byl naštěstí velmi ohleduplný a utěšoval Lenku, jak nejlépe dovedl. Nakonec jí doporučil, aby si šla lehnout. Určitě se probudí do krásného jitra zdravá a svěží. Lenka vděčně přijala. Vzala si několik prášků a odešla do svého pokoje. Byla jako v mátohách. Ani si nemusela rozsvěcovat, protože úplněk nahradil svítidlo bez nejmenších problémů. Lenka se letmo podívala z okna, ale nic jí tam neděsilo. Hřbitov teď vnímala jen jako zajímavou, ale neskutečnou kulisu. Vlastně šlo o součást jejího usínání. Jako by se propadala do bílé mlhy s tisíci kříži. Lehla si do postele a za chvíli o ničem nevěděla. Když se probudila, po bolesti hlavy už nebylo ani památky. Byla jen omámena prášky a snad i intenzivním světlem měsíce.

Chtěla se podívat na hodinky, ale nebylo toho třeba. Na věži kostela začala právě odbíjet půlnoc. Trochu ji zamrazilo, protože jisté předsudky v sobě přece jen měla. Pak trochu bázně poodhrnula pokrývku a rozpačitě vstala. Učinila po pokoji několik nejistých kroků. Cítila, že slabě vrávorá, což přičítala kombinaci požitých prášků s vínem. Snažila se stoprocentně přijít k sobě, ale stále byla jakoby v jiném světě. Zvenčí slyšela zvuky, které nedovedla přesně identifikovat. Snad šlo o houkání sov ve větvích stromů na hřbitově. Lenka se s nevolí otfásla a přistoupila k oknu.

Zadívala se před sebe a ztěží zadržela výkřik.

Márnice na hřbitově byla osvětlena zevnitř. V domečku plápolalo živé světlo, patrně petrolejová lampa. Také se tam mihaly jakési stíny, které svědčily o přítomnosti člověka. Nebo snad šlo o jinou bytost? O takovou, o které Lenka dosud jen četla?

Dívka hleděla na oživlou márnici a roztrásla se jako v horečce. Takové překvapení rozhodně nečekala. Očekávalo ji však něco daleko horšího. Postava, kterou až dosud v márnici spíš tušila než viděla, se najednou objevila u okna tak, že ji viděla přímo do obličejů. Nemohla se mýlit. Byl to Zbyněk.

Lenka neměla daleko k mdlobám. Přesto neodstoupila od okna a jako fascinována zírala na svého přítele, který si v této podivné roli zřejmě liboval. Zbyněk se neuvěřitelným způsobem zakabonil a vytáhl odkudsi meč. Zamával jím jako před bitvou nebo před soubojem, ale imaginárního soupeře jím neudeřil. Naopak. Otevřel ústa, meč vklouzl do hltanu a zvolna v něm zmizel. Lenka byla svědkem, jak Zbyněk do sebe souká historickou zbraň, a ve chvíli, kdy už byla vidět pouze rukojeť, odvrátila oči od strašného divadla. Pochopila, že není živým člověkem. Patří kamsi mezi upíry, nemrtvoly a jiné podivné existence. Udržovat s ním nadále styk by bylo šílenství.

Lenka se znovu podívala na místo hrůzy a spatřila, jak Zbyněk konzumuje další bodnou zbraň. Tlumeně vykřikla a aniž se oblékla, opustila domek. Pádila pryč, ač nevěděla kudy. Doběhla k silnici, tam omdlela a projíždějící auto ji odvezlo do nemocnice. Ještě tentýž den skončila na psychiatrii. Tam ji posléze objevil zdrcený Zbyněk.

"Všechno jsem zavinil já," svěřoval se nešťastně primán, "protože jsem ji neprozradil, co je podstatou mého povolání. Ale měl jsem k tomu důvod. Před Lenkou jsem měl známost s dcerou sekčního šéfa na ministerstvu. Když doma řekla, že jsem polykačem mečů, narazila u rodičů na rozhodný odpor. Zejména otec trpěl značnými předsudky proti artistům. Křičel, že dcera chce přivést do vážené rodiny komedianta, kejklře a světoběžníka. Naše láska skončila díky nepochopení rodičů debaklem. Milena se jim nedokázala vzepřít a dala přednost klidu. Proto se nikdo nemůže divit, že jsem byl před Lenkou tak opatrný. Chtěl jsem se jí svěřit později, až si budu zcela jist její láskou. Když byla ochotná jet se mnou na víkend, měl jsem to už na jazyku. Večer bych se určitě přiznal a věřím, že by to přijala s pochopením. Jenže pak ji rozbolela hlava a ona si šla lehnout. Protože jsem byl přesvědčen, že tvrdě spí, rozhodl jsem se večera využít k tréninku. Polykat meče totiž není to samé, jako polykat cezené nudle. Bez tréninku bych si do manéže netroufl, jelikož bych se obával zranění. Šel jsem tedy do márnice, kterou se svolením hrobníka často využívám. Už dávno neslouží účelům, pro které byla postavena a mně naprosto vyhovuje. Je to téměř dvacet čtverečních metrů plochy bez nábytku a jiných předmětů, které by mi mohly trénink ztížit. Aniž bych cokoliv tušil, rozsvítil jsem petrolejovou lampu a připravil si meč, kord a dva kuchyňské nože. Pak jsem začal s intenzivním tréninkem. Vůbec mi nedošlo, k jakému maléru můžu dojít. Nevím jestli se to dá napravit."

Jeho pesimismus byl zcela na místě. Lenka se nezotavovala, ba právě naopak. Její stav se horšil a nikoho nepoznávala. Zbyněk byl zdrcen, ale život šel dál.

Zhruba po roce navštívil Lenku v psychiatrické léčebně a přivedl s sebou manželku, kterou se stala Arabella, prvotřídní hadí žena.

Šestá dimenze

Sigula měl neblahý zvyk zůstat v redakci přesčas a dopisovat si příspěvky do konkurenčních časopisů. Také měl rozepsán román o bitvě u Domažlic, ale to není pro tento příběh důležité. Tentokrát přetahoval Sigula už půldruhé hodiny, protože v jeho bytě nefungovalo topení. Přesto se chystal pro dnešní den skončit s uměním a odejít. Nejspíš do hospody "U bludné ledviny", kde bylo pivo poměrně laciné a mimořádně dobré.

Už se zvedal ze židle, když zaslechl neobvyklý zvuk. Něco mezi slabým zvoněním, bubláním potoka a tichým pískáním. Sigula se marně rozhlížel po jeho zdroji. V té chvíli ale cosi neviditelného přistálo na desce jeho psacího stolu.

Samozřejmě to neviděl ani neslyšel. Zato existenci neznámého bezpečně registroval.

"To jsem já," ozvalo se po chvíli, "Jára Bobule, zvaný Čmáral."

Sigula se velice podivil. Jára Bobule byl písíci lilipután nevalného talentu i stylu. Trpělivě však obíhal redakce a snažil se u redaktorů vzbuzovat soucit, což se mu nezřídkada dařilo. I když spisovatelská kariéra byla velice nepravděpodobná, věřil v ní celým svým miniaturním srdcem a usilovně na ní pracoval. V poslední době však Čmáral nečekaně zmizel.

Přestal navštěvovat redakce a nebyl vidán ani ve veřejných místnostech. Jako by se rozplynul. Občas si na něj někdo vzpomněl a poptal se po jeho osudu, ale v podstatě to nikoho nezajímalo. Bez liliputána se ve všech redakcích hravě obešli. Tím spíše, že Čmáral často hovořil o Americe, kde trpaslíci, zejména v četných hollywoodských filmech, nacházejí uplatnění. Takže byl Sigula doopravdy překvapen.

"Čmárale," vyhrkl, "odkud to mluvíš?"

"Z šesté dimenze," odvětil neviditelný lilipután, "a ty mě nemůžeš v žádném případě vidět. Já tebe ovšem ano. Ačkoliv z toho pro mne nevyplyvá žádná rozkoš."

Sigula této informaci pochopitelně nevěřil. Přesvědčen, že si z něj některý kolega dělá legraci, začal systematicky prohledávat kancelář. Hledal magnetofon nebo něco podobného. Neuspěl a trpasličí hlas se mu stále pochechtával.

"Vzdávám se," posadil se udýchaný Sigula zpátky za psací stůl, "a přiznávám, že tomu vůbec nerozumím. Jsem strašně zvědav, jak mi tuhle ptákovinu vysvětlíš."

"Není to ptákovina," pravil dotčeně Čmáral, "ale důsledek zavádějící informace, kterou jsem si přečetl ve vašem časopise. Doktor Tomek mě zavedl na velice nebezpečnou cestu. Snad ani neví, co svými články způsobuje."

"Doktor Tomek?" žasl Sigula, "ten přece píše populární a zcela neškodné zdravotnické články!"

"Populární jistě," souhlasil trpaslík, "ale o neškodnosti mám důvodné pochybnosti. Jeho zdravotnická osvěta může být zničující. Mohu to na svém případě doložit."

"Tak to dolož," vyzval ho Sigula, "rád si tvé důkazy poslechnu."

"Však na nich máš svůj podíl," vyčetl mu Čmáral, "protože jsi doktoru Tomkovi pomohl uveřejnit řadu článků proti

otylosti. Kromě jiných bludů tvrdil tento nezodpovědný lékař, že člověk, prahnoucí po zdraví, má vážit tolik kilogramů, kolik centimetrů má nad jeden metr výšky."

"A co je na tom divného?" zeptal se redaktor, "tato teorie je všeobecně přijímána a mnozí lidé se jí řídí. Já například měřím 179 centimetrů a vážím 79 kilogramů. Cítím se znamenitě a zdraví mi slouží. Tlak mám 140 na 90 a šedesát tepů za minutu. Když jsem vážil o několik kilogramů víc, měl jsem potíže s dechem a bolely mě klouby. Nyní všechny potíže a problémy naprosto zmizely. To proto, že se řídím jednoduchým receptem doktora Tomka."

"Já jsem se jím řídit rovněž," řekl trpaslík, "a teď jsem v šesté dimenzi. Ne, že by to tady bylo špatné, ale nevycházejí tady časopisy, ve kterých bych mohl publikovat. Moje myšlenky jsou přehlíženy, nikdo o ně nemá zájem. Jsem tu proto, že se mi podařilo z nějakých mně neznámých příčin přeskočit čtvrtou a pátou dimenzi."

"K čertu s dimenzemi!" zavrčel Sigula, "řekni mi podrobně, co se ti vlastně stalo!"

"Když jsem si přečetl od renomovaného autora," vysvětloval Čmáral, "že zdravý člověk rovná se člověk neotylý a že hubnutí má svá pravidla, rozhodl jsem se podle toho postupovat. Chtěl jsem dosáhnout správné, lékařem doporučené váhy. Najel jsem s důkladností sobě vlastní na tvrdou dietu a hubnul jsem tak, jak to dokáže jen málokdo. Cílevědomě, systematicky a bez zábran. Měřil jsem devadesát devět centimetrů, to znamená, že jsem potřeboval dosáhnout váhy minus jednoho kilogramu. Nebyl to snadný úkol a zvládl jsem ho s nesmírnými obtížemi. Prožil jsem několik vážných krizí. Když jsem se blížil k nule, docházelo u mne ke stavům beztlíže. Občas jsem poletoval místností a rozplýval se. Ve chvíli, kdy jsem dospěl k minusovým hodnotám, mizel jsem úplně a ztrácel schopnost komunikace. Nastal zlom, jaký jsem si nedovedl předtím představit. Byl jsem kdesi v tajemném prostředí, aniž bych si to dovedl nějak vysvětlit. Teprve po určité době jsem se dozvěděl, že se nacházím v šesté dimenzi. Řeknu ti, že mě to pořádně sebralo."

"Tak se vrať zase k nám," poradil mu Sigula, "když to šlo tam, proč by to nemělo jít zpátky? Začni tloustnout a až se dostaneš do plusových hodnot, zase se staneš Čmáralem, obcházejícím redakce."

"Představuješ si to jako Hurvínek válku," zlobil se trpaslík, "z dimenze do dimenze se nechodí jako z pokoje do pokoje! To má své zákonitosti, ale v těch se já nevyznám. Prostě proto, že jsem přeskočil čtvrtou a pátou dimenzi. To je, jako bys přeskočil dvě třídy ve škole. Nebo kdyby ses učil na housle a po třetím sešitu Ševčíka chtěl zvládnout rovnou šestý."

"Chápu," přikývl redaktor, "ale proč jsi s těmi problémy přišel za mnou?"

"Protože doktor Tomek publikoval a publikuje právě v tomto časopise," děl lilipután, "a nemá nejmenší ponětí, co všechno může způsobit. Potřebuji ho dostat do šesté dimenze a vím, jak to udělat. Potřebuji jenom tvou pomoc."

"Vyloučeno," odmítl tuto možnost Sigula, "doktor Tomek má svá nezadatelná práva."

"A já jsem je neměl?" vypískl Čmáral, "chci se vrátit do vaší dimenze a tvojí povinností je mi pomoci, rozumíš?"

"Rozumím," odpověděl Sigula, "ale odmítám jakoukoliv spolupráci na únosu. Doktora Tomka si velice vážím, zatímco tvé blábohy se nedaly téměř číst."

"Rasisto," zuřil trpaslík, "vadžlo ti, že jsem lilipután, a proto jsi mě diskriminoval. Je to tak?"

"Kdo ví," pokrčil rameny Sigula, "třeba opravdu chovám zášť k minoritám, aniž si to uvědomuji. A neviditelní liliputáni jsou mi ze všech minorit nejprotivnější."

"Teď jsi vyhlásil válku celé šesté dimenzi!" oznámil mu Čmáral, "a to se ti vymstí! Kam se teď vrátneš?"

"Do hospody," odpověděl redaktor, "a nic mi v tom nezabrání. Ani kdyby se proti mě spojily všechny dimenze, které existují. Vyřeš si své problémy sám a mě nech na pokoji."

Sigula sevřel pěsti a vykročil k východu. Za vítěze se však rozhodně nepovažoval. Dokonce si nebyl ani jist, jestli mu bude pivo chutnat jako obvykle. Až dosud si četnost dimenzí vůbec neuvědomoval a teď je bude mít na krku.

A v tom okamžiku pocítil, že v něm roste strašlivá nenávist vůči sympatickému doktoru Tomkovi.

Turkmenský vlkodav

Chtěl jsem si pořídit velkého čistokrevného psa a protože jsem tak trochu snob, obrátil jsem se na odborníky. Ti mi doporučili středoasiata, kterému se dříve říkalo turkmenský vlkodav. Je to přírodní plemeno a o jeho povaze lze říci jen to nejlepší. Znamenitý hlídač a obránář, ale také přítulný kamarád, který je svému pánovi bezvýhradně oddán. Je odolný a pro větší zahradu, jakou vlastním já, bude skutečnou ozdobou.

Jakožto úspěšný podnikatel jsem těm doporučením naslouchal s porozuměním. Není špatné, když člověku konkurenti závidí nejen parkovou zahradu, ale i vzhled psa nevšední rasy. Navíc inteligentního zabijáka, který ví, komu podat packu a komu se zakousnout do hrdla.

Dlouho jsem se nerozmýšlel a jak to šlo, vypravil jsem se za chovatelem středoasiatů Vratislavem Holoubkem. Tak jsem se po dlouhé době opět dostal na Valašsko.

Vratislav Holoubek bydlí šest kilometrů od Vsetína a vypadá spíše jako Hanák. Zřejmě proto, že se narodil v Olomouci. Přesto mi nenabídl tvarůžky, ale brynzu, načež mě seznámil s Bertou, překrásnou turkmenskou vlkodavkou.

Nejskvostnějším psem, jakého jsem kdy viděl. Určitě by zadával i mohutnější zvíře, než je vlk. Ostatně pan Holub to rád potvrdil.

"Má to v genech," zamlaskal, "a nedovede se tomu vzepřít. Po tisíciletí chrání stáda ovcí a majetek svého pána. Neustoupil by ani před tygrem. Jeho odvaha nezná mezí. Jestli si ho pořídíte, budete nejen spokojeni, ale přímo nadšeni."

Berta se mi opravdu líbila. Tím spíš, že se nepokoušela vnořit své nádherné tesáky do mého hrdla. Hleděla na mne přívětivě a přátelsky mi olízla nos. Z jejího pohledu číselo dobrota a laskavost. Pes, po jakém jsem toužil. Milý, vlídný, ale také oddaný a nebojácný.

"Když se rozhodnete pro turkmenského vlkodava," usmíval se Vratislav Holoubek, "bude to největší terno vašeho života. Jako kdybyste toužil po autě a vyhrál mercedes."

Vůbec jsem o tom nepochyboval. Ani cena nebyla pro mne rozhodující.

"A kdy budou štěňata?" zeptal jsem se, "byl bych rád, kdyby byla od Berty."

Holoubek chápavě přikývl.

"Budou od Berty," slíbil, "a také od Arlanda, nejskvostnějšího vlkodava všech dob. Vyhrál veškeré soutěže, kterých se zúčastnil, a okouzluje všechny, kteří se s ním dostali do styku. Samozřejmě kromě vlků."

"Pochopitelně," přikývl jsem, "ale k tomu pravděpodobně moc příležitostí asi neměl."

Holoubek se zachmuřil jako pirát, který se rozhodl vyprávět mimořádně krvavý příběh.

"Arlando byl nekompromisní," řekl, "a na své vlastnosti bohužel doplatil. Dnes již není mezi námi a vy si za pár týdnů vyberete mezi posledními z jeho potomků."

"Prohrál v boji s vlkem?" hádal jsem, "dal se do rvačky s celou smečkou a podlehl přesile?"

"To je směšné!" odmítl mou domněnku Holoubek, "Arlando by se nelekl stáda slonů, natož pak smečky obyčejných vlků. Všechno se odehrálo úplně jinak. A vy máte konečně právo to vědět."

Učinil dramatickou pauzu a pokračoval. "Arlando byl psí génius. To, že nenáviděl vlky, bylo samozřejmé. To měl v genech a u vlkodava se tomu nikdo nepodiví. Ale Arlando dovedl rozpoznat vlka i v lidské podobě - neboli vlkodlaka."

"Počkat," vykřikl jsem, "teď mi tu vyprávíte pohádku! Nebo chcete vážně tvrdit, že mezi námi žijí vlkodlaci?"

"Samozřejmě!" řekl chovatel, "sám Arlando zlikvidoval tři. Proto také již není mezi námi."

"On zakousl tři lidi?" žasl jsem.

"Tři vlkodlaky," opravil mě, "jen nedopatřením za lidi považované. Kdyby je vyřídil v jejich vlčí podobě, nikdo by z toho nic nevyvozoval."

Musel jsem se dovědět víc.

"Arlando byl nejmilejší pes, jakého jsem kdy měl," vzpomínal Holoubek, "a je otcem patnácti vlkodavů, které jsem prodal většinou do ciziny. Ti, kteří se narodí Bertě budou poslední a je to obrovská škoda. Musel byste, příteli, Arlanda znát! Nedal jsem bez něho ránu a jezdil s ním po celé střední Evropě. Mou vášní jsou atypické závody dřevařů nebo chovatelů ovcí. Tam se lze totiž nejčastěji setkat se zakuklenými vlkodlaky. Píši o těchto tvorech knihu a Arlando byl mým jediným pomocníkem. Na prvního vlkodlaka jsme narazili na východním Slovensku. Jmenoval se Jano Kozár a umístil se na druhém místě ve stříhání ovcí. Shodli jsme se okamžitě s Arlandem na jeho utajované identitě a tak jsme byli nuceni zasáhnout. Vlkodlaky je třeba vyhubit. V tom se mnou doufám souhlasíte. Jsou to zrůdy, i když tak mnohdy nevypadají. Ten Kozár měl tak znamenitou masku, že ho nikdo z účastníků závodu neodhalil. Jedině já a Arlando jsme nebyli ani vteřinu na pochybách. Uvědomil jsem si, že musíme jednat a mou povinností je dát Arlandovi příležitost k rychlé akci. Vymyslel jsem to znamenitě a z místa činu jsme včas uprchli. Druhým vlkodlakem, kterého jsme zlikvidovali, byl Polák z Jelení Gory, dřevorubec Zenon Sviecko. Soutěžil v porážení stromů a překonal i favorizované Kanaďany. Byl to bodrý chlapík, který zpočátku unikl mé pozornosti. Teprve když Arlando významně zavrčel, pochopil jsem a omluvil jsem se za svou zpozdilost. Pak jsme Sviecka vyřídili stejně rychle jako předtím Kozára. Zmizeli jsme velice rychle a ještě v témže měsíci našemu útoku neodolal bača Harazim, údajně Valach z Kotár. Mohli jsme být spokojeni, protože tři zabíjení vlkodlaci - to byl velice slušný výsledek. Naprosto jsem nepočítal s tím, že si ty tři likvidace dá někdo dohromady a vydá se po naší stopě. Ale stalo se. Soukromý detektiv Skulina, obdivovatel turkmenských vlkodavů, odhalil pravdu a přišel za mnou s návrhem, který jsem byl nakonec nucen přijmout. Musel jsem trojnásobného vítěze nad vlkodlaky Arlanda utratit, aby nedošlo k rozuzlení daleko horšímu. Detektiv Skulina nakonec přijal úplatek a vybral si Arlandova syna Archibalda s tím, že náš případ odloží k ledu. Byla to pro mě krutá rána, tím spíše, že Archibald má mnoho znamenitých vlastností po otci. Obávám se, že je nyní nevyužije a detektiv mu neumožní zakusovat vlkodlaky."

"Ono je to moc riskantní," upozornil jsem ho, "zvláště v zemi, kde není uplatňován trest smrti."

"To se týká jen lidí," namítl Holoubek, "a vlkodlaci jsou pouhá monstra. I když mají někdy občanské průkazy. Jestli si přejete, ukáži vám Arlandův hrob."

Odešli jsme do zahrady a Berta nás pochopitelně následovala. Hrob byl vzorně upravený a osázený květinami.

Nechyběla ani barevná Arlandova fotografie.

"Byl to velikán," zaslzel Holoubek, "a doufám, že jeho nadané děti půjdou v jeho stopách. V Turkménii byli vlkodlaci vyhubeni již koncem osmého století a díky vlkodavům se tam již nikdy neobjevili. U nás to bude obtížnější, ale pravda a láska nakonec stejně zvítězí nad lží a nenávistí!"

Nyní již zcela nepokrytě plakal. Slzy dojetí padaly na Arlandův hrob jako životodárný déšť.

"Za tři měsíce dostanete Arlandova syna," slíbil Holoubek, "a již nyní vím, že to bude opravdový bohatýr."

Věřil jsem tomu naprosto a v skrytu duše jsem doufal, že kromě vlkodlaků bude likvidovat i upíry, kterých je mezi mými konkurenty více než dost.

Staré číslo

Bylo před vánoci a Doležal měl v kanceláři spoustu práce, která ho ani trochu nebavila. Vlastně ho nebavila ani během roku, zejména od té doby, co zemřela Veronika. Všechno dělal nerad a bez zaujetí. Nic nepovažoval za důležité a stále jen vzpomínal na chvíle, které nebylo možné vrátit. Zdálo se mu, že všechno podstatné se z jeho života vytratilo a jemu zbylo jen únavné, nudné živoření bez špetky smyslu. To, co dělal, činil z pouhé setrvačnosti a nenacházel nic, co by rozumného člověka opravňovalo v tom pokračovat. Mohl jen závidět těm, pro něž je práce drogou, pomáhající zapomínat. To rozhodně nefungovalo.

Doležal bolestně vzdychl a zvedl sluchátko telefonu. Nevěděl proč. Chtěl se s kýmsi spojit, ale záhy zapomněl s kým. To se mu stávalo poměrně často. Chvilí bezduše civěl do prázdna se sluchátkem v ruce a poslouchal dotěrný, vybízivý tón dobře fungujícího přístroje. Pravidelně se střídající dlouhý a krátký zvuk, znějící jako startérův povel. Doležal začal mechanicky vytáčet číslo, aniž v té chvíli tušil, koho vlastně volá. Teprve když skončil, uvědomil si, že jde o staré číslo, které bylo zrušeno po Veronичině smrti a nahrazeno novým. Volával na ně tak často, že je nyní zcela podvědomě vytočil

opět. Dlouhý tón ho bodal do uší a křísil staré rány.

V té chvíli na druhé straně kdosi zvedl sluchátko a vzápětí se ozval dobře známý hlas. Doležalovi se roztřásly ruce, takže jen s velkými obtížemi udržel přístroj u ucha.

"Veronika Doležalová," uslyšel zcela zřetelně, "to jsi ty, Jaroslave?"

Nedokázal odpovědět. Hlasivky mu vypověděly poslušnost.

"Přiď brzy, miláčku," slyšel naléhavý hlas, "a pokus se cestou sehnat františky. Představ si, tady nikde nejsou. A nezapomeň, že musíš zabít kapra. Pan Vopálka odjel k dceři, takže to zůstane na tobě. Tak pá. Už se na tebe těším."

Následovalo klapnutí sluchátka a pak už bylo slyšet jen dlouhé pípání, pravidelně se střídající s krátkým.

Doležal stále nebyl schopen slova, natož pak činu. Cítil, že se úplně zpotil a rozhodně se ocitl na pokraji kolapsu. Těžce dýchal a jako fascinován hleděl na telefonní přístroj. Co se to probíhá stalo? Dělá si z něj někdo legraci? Ale ne, to přece není možné. Hlas, který právě slyšel, zná tak důvěrně, že není možné si jej s jiným splést. Nemůže být pochyb o tom, že právě mluvil se svojí zesnulou ženou.

Doležal váhavě zvedl sluchátko. Chvilí čekal a hledal odvahu k vytočení čísla. Pak se k tomu přece jen odhodlal. Ale zázraky se neopakují. Z telefonu se ozval chladný, lhostejný, ženský hlas: "Číslo, které voláte, bylo zrušeno."

Přesto Doležal svůj pokus opakoval. Samozřejmě naprosto zbytečně. Věděl, že jeho číslo bylo zrušeno před více než šesti měsíci, krátce poté co Veronika zemřela.

Nezvyklý zážitek však Doležalem otřásl natolik, že nemohl déle zůstat v kanceláři. Za nic na světě by tu nedokázal sedět do konce pracovní doby. Sbalil se a šel. Chodbou prošel jako v mátohách a na ulici na něj doslova vyjekla stará koleda o Valaších, pasoucích ovce. Na náměstí právě vztyčovali vánoční strom. Za pár hodin se na něm rozsvítí světlo.

"Musím sehnat ty františky," vzpomněl si Doležal, "nesmím Veroniku zklamat. Na takové maličkosti si nesmím potrpět."

Přitom sám františky téměř nesnášel. Byl na jejich těžkou vůni dosti alergický a často se při ní na dlouhé minuty rozkýchal. Zapaloval je pouze kvůli ní.

Ale františky jako by zmizely ze světa. Doležal koupil alespoň purpuru a zamířil k domovu. V posledním stánku byl přece jen úspěšný. Málem políbil prodávče a s pytlíkem františek se vracel do míst, kde mu v poslední době bylo neskonale smutno.

Když otevřel dveře, dychtivě se rozhlédl, ale nic povzbuzujícího se nepříhodilo. Byt byl zoufale prázdný a žádnou radost nesliboval. Jen Veronika na fotografii se přívětivě usmívala. Tak jako vždycky předtím.

Doležal si svlékl kožich a zapálil františka. Samozřejmě se okamžitě rozkýchal. Muselo to být slyšet až k sousedům.

Ještěže Vopálka odjel k dceři. S kaprem si Doležal poradí sám, pokud ovšem nějakého koupí. Jako kuchař za mnoho nestojí. Zato si může vybrat, kde stráví Štědrý večer. Pozvalo ho hned několik kolegů a dvě kolegyně. Jedna z nich se nedávno rozvedla.

Jenomže Doležal neměl chuť brečet pod cizím vánočním stromkem. Zůstane doma nebo si na kapra zajde do restaurace v sousední ulici. O víc není třeba se starat. Všechno totiž začínalo být jasné. Vánoční program nabíral pevné obrysy.

Po večeři se Doležal vypraví na dlouhou bezcílnou cestu nočním městem. Bude poslouchat koledy a zastaví se ve všech telefonních budkách, které cestou objeví. A v každé z nich vytočí staré, známé číslo. I když ví, že uslyší jen to nepřívětivé oznámení, sdělující, že toto telefonní číslo bylo zrušeno.

Hra na pravdu

Může se přihodit, že i mladí manželé se začnou večer nudit. Sex již nezaplňuje tolik času, v televizi nic pořádného nedávají a tak dojde na společenské hry. Tady je dobré být nenáročný a zahrát si člověče nezlob se, halmu nebo domino. Jinak může dojít ke komplikacím.

Zdeněk Soldát navrhl dost nerozumně hru "Na pravdu!". Tahle hra bývá dost záluďná a pokud člověk přísně dodržuje její pravidla, může se ošklivě spálit. Zvláště když se dozví věci, které by rozhodně vědět neměl.

Irena Soldátová zpočátku nesouhlasila. Věděla, že může dojít k nežádoucímu konfliktu a rozhodně nemínila zasadit ránu harmonickému manželství. Zdeněk občas bezdůvodně žárlil, ale jinak to byl hodný a spolehlivý partner. Leč také tvrdohlavý. Když se k něčemu rozhodl, tak to také provedl. Nyní toužil po hře na pravdu a Irena posléze souhlasila.

"Nesmí se švindlovat," upozornil ji manžel, "žádné vyhýbání se přímým a jednoznačným odpovědím nepřipadá v úvahu. Musíme mluvit pravdu a nic než pravdu! I kdyžby nám za to hrozilo upálení!"

Přímě se na společenské klání těšil a nevnímal starostlivé mráčky na Irenině čele. Ta by zřejmě dala přednost špatnému televiznímu seriálu. Už však souhlasila s hrou na pravdu a nedalo se to vzít zpátky.

Zdeněk otevřel láhev bílého vína a vyzval manželku, aby se zeptala první. Irena se zamračila, ale pak šla rovnou na věc. "Kolikrát jsi mi byl nevěrný?" zeptala se, "doufám, že to nezaplní celý večer!"

Byl to tvrdý začátek a Zdenka zřetelně zaskočil. Ale hru na pravdu je třeba hrát férově!

"Celkem třikrát," přiznal se, "ale jen se dvěma ženami. Ve všech případech se to stalo na služební cestě. Věř mi, že toho lituji a nehodlám množství svých poklesků rozmnožit."

Irena nebyla odpovědí nijak zvláště nadšena. Dokonce vypadala dost našťavaně a zdálo se, že vybuchne. Ovládla se jen s největšími obtížemi.

"A jak jsi na tom ty, miláčku?" zeptal se Zdeněk, "kolikrát jsem byl za naše poměrně krátké manželství paroháčem?"

Byl přesvědčen o naprosté Irenině věrnosti a s ulehčením přijal, když mu to potvrdila. Vzápětí však dokonale smečovala.

"Ale vynahrádila jsem si to před svatbou," zavzpomínala s gusem, "když jsem si tě brala, byla jsem dokonale vybouřená."

Zdeněk po ní hněvivě blýskl očima. Příliš tomu přiznání nevěřil. Když si s Irenou začal, bylo jí šestnáct a žila alespoň na oko velice mravným životem. Rodiče, a zejména pak přísný otec, dbali na její dobrou pověst. O Ireně nic pohoršlivého

nekolovalo, ačkoliv na malém městě žila jako pod drobnohledem.

"A kolik jsi měla milenců?" zeptal se Zdeněk, "bylo jich hodně?"

"Jenom jeden," odvětila klidně, "ale stál za to! Žila jsem s ním plně čtyři roky."

"Nesmysl!" zafuněl, "hrajeme si na pravdu, tak si nevymýšlej! Něčemu takovému nikdy neuvěřím!"

"Protože jsi zahleděn sám do sebe," vysvětlila mu, "a ani sis nevšiml, že jsem v sexu zaučovala já tebe. Na spoustu fínt bys vůbec nepřišel. K výstřednostem jsi moc talentu neměl, fantazií neoplýváš a tak jsem musela hrát roli svědomité, trpělivé učitelky!"

"Prosím tě, nedělej ze sebe děvku!" napomenul ji zlostně, "nelži, protože nemáš nejmenší šanci. Kdyby ses s někým milovala čtyři roky, nemohla bys to tajit. Něco takového by mi rozhodně neušlo!"

"Vůbec tě to nenapadlo," řekla, "my s Olinem jsme byli krajně opatrní."

"S jakým Olinem?" vybuhl, "žádného Olina neznám!"

"Ale znáš!" tvrdila, "jen si vzpomeň! Přišel jsi k nám s kyticí a žádal jsi o mou ruku!"

"Cože!" zařval, "tvůj táta?!"

"Otčím."

Zdeněk nebyl mocen slova. Pouze bublal a přecházel po pokoji. Teprve po chvíli zaburácel.

"Ireno, nezahrávej si se mnou. Nedělej ze sebe perverzní děvku nebo se neovládnou a něco provedu!"

"Zabiješ sebe nebo mne?"

"To se uvidí! Ale odvolej ten nesmysl, kterým jsi mě chtěla ranit."

"Takže na pravdu už si nehrajeme? V tom případě odvolávám!"

"Hrajeme, sakra. To s tím otčímem je pravda?"

"Pochopitelně, miláčku," přikývla, "proč se tak divíš? Včera ses mohl uchechtat nad definicí, že panna je ošklivá dvanáctiletá holčička. Když mě Olin zneužil, bylo mi téměř čtrnáct."

"Proč jsi to neohlásila?"

"Protože se mi to líbilo. Olin je báječný milenec a oba jsme byli dlouho spokojeni."

O Zdenka se pokoušely mdloby. Zuřivě koulel očima a několikrát kopl do nábytku. Hra na pravdu ho přestala bavit.

"Ten zločinec patří do kriminálu!" mnil, "zneužil holku pod zákonem..."

"Asi tak třístakrát," napověděla mu, "on je na své roky neuvěřitelně potentní."

"Je to hnusný kanec!" rozhodl Zdeněk, "o kterém by měli pro výstrahu psát v novinách!"

Po dobré pohodě už nebylo ani zbla. Láhev vína zůstala nedopita a manželé spali každý v jiném pokoji. Vlastně spala pouze vítězná Irena. Zdeněk se zlostně převaloval v posteli a vztekle hryzal do polštáře.

"Ten mizera mi przní ženu," skřípal zuby, "a přitom se tvářil jako přísný otec. Byl jsem přesvědčen, že Irena žije ve vzorné rodině a takhle jsem dopadl. Ale tohle si nemohu nechat líbit! Mám právo, a dokonce povinnost, krutě se pomstít! Nebudu s ním mít nejmenší slitování a příkladně s ním zatočím. Zadupu ho, lumpa, do bláta! Provedu mu něco příšerného! Bude litovat chvíle, kdy po Ireně vztáhl svůj hnusný, špinavý pařát! Už nyní je odepsán a žije pouze ze setrvačnosti. Zničím ho, zmáčknu ho, jako veš!"

Věděl, že se otčímovi strašlivě pomstí, ale ještě nevěděl jak. Bude však jednat rychle, tvrdě a nekompromisně.

Koneckonců, mstivost patřila k stěžejním rysům jeho povahy. Už jako dítě si nenechal nic líbit. Každou ránu pěstí nebo kamenem okamžitě oplatil. Nepatřil k těm, kteří se schoulili do kouta a žalostně plakali. Každému vrátil to, oč si svými činy koledoval. A teď se k němu již zapomenuté praxi vrátí. Oko za oko, zub za zub! Otčím zasel vítr, nesmí se tudíž divit, když teď sklídí bouři. Vše je rozhodnuto, krutá pomsta je neodvratná. Už se to nedá zastavit!

K ránu už Zdeněk věděl jak to provede. Pro pomstu si vybral sobotu odpoledne. Tehdy také mohl svůj rafinovaný plán bez obav uskutečnit. Irena odešla ke kamarádce a Zdeněk v tu dobu obvykle navštěvoval místní restauraci. Tentokrát ale nešel nikam. Čekal na Ireninu matku. Matka totiž měla přinést vyprané prádlo. Nebyla úplně vytížena a tak Ireně ráda pomáhala s úklidem. Měla klíče od bytu a vyluxovat nebo umýt okna pro ni nebyl problém.

Přišla před třetí hodinou, jak bylo jejím zvykem. Tentokrát ji však čekalo překvapení. Zeť se na ní vrhnul a povalil ji na podlahu. Vyjekla, ale pak už jen valila oči. Zdeněk jí zbavoval šatů a vášnivě funěl: "Pomsta je sladká! Když ten mizera znásilnil mou ženu, tak já znásilním tu jeho!"

Což také učinil. Tchýni to vůbec nevadilo a slastně sténala. "Zdenoušku, tohle by mě nikdy ani nenapadlo! Toho bych se nenadála!"

"Ale to není všechno," supěl vítězně Zdeněk, "on to udělal třístakrát, já prozatím jen jednou! Mám tedy co dohánět!"

Tím pádem bylo zřejmé, že se v sobotu do hospody hned tak nedostane.

Soukupa ve snu viděti

Pan Soukup si teď říkal podnikatel a vedlo se mu mimořádně dobře. Bylo to vidět na každém kroku a on se tím nijak netajil. Jezdil v mercedesu, oblékal se jako hrdinové z milionářských seriálů a kdesi za Prahou si stavěl luxusní vilu.

Odešel od rodiny a byl vídán s mimořádně mladými dívkami. To jsem věděl především od paní Potužilové, která věděla o všem v dosahu několika kilometrů.

Mne pan Soukup nezajímá a v myšlenkách jsem se jím nezabýval. Proto mě velice překvapilo, když se mi o tom zbohatlíkovi zdálo. Nebyl pro to jediný důvod.

Navíc ten sen patřil k nejpodivnějším, které mi utkvěly v paměti. Pan Soukup se mi zjevil coby mrtvola. Ležel v luxusní dubové rakvi a tvářil se jako suverén. Byl obložen drahými květinami, kterých pro něho byla škoda. Kolem rakve procházeli lidé, na jejichž tvářích jsem marně hledal projevy úcty.

Když jsem se probudil, byl jsem rovněž prost jakýchkoliv emocí. Jakoby se mi právě zdál ten nejbánálnější sen v mém životě. Ale překvapen jsem byl. Ještě nikdy se mi nezdálo o lidech ze sousedství a nikdy jsem nikoho neviděl v rakvi, ani své zesnulé příbuzné.

Nemám rád horory a před tajemným obvykle utíkám. Rakev nepatří k předmětům, které bych zapojoval do svých představ.

Rozhodl jsem se na sen co nejrychleji zapomenout, ale nešlo to. Marně jsem posílal pana Soukupa k čertu. Stále se mi vracel jako melodie šlágru, který si broukáte proti své vůli. Až jsem si začal namlouvat, že ten sen něco znamená a něco mi napovídá. Ale co?

Nedávalo to smysl. S panem Soukupem jsem nikdy ani pořádně nepromluvil a nemám v úmyslu to změnit. O pohřby nestojím a tragédiím se vyhýbám. Ten sen nemůže mít smysl.

Přesto jsem měl o jednu starost víc. Pan Soukup se mi ustavičně zjevoval před očima. Už jsem začínal být pořádně vzteklý a začal si spílat pověřivých blbů. Abych se z toho dostal, posadil jsem se na balkón a koukal jen tak do ulice.

Nic zajímavého jsem tam neviděl, až na to, že z protějšího domu právě vyšel pan Soukup. Ještě stále bydlel v normálním domě jako obyčejný člověk. Už to nebude dlouho trvat. Paní Potužilová říkala, že vila je před kolaudací.

Pan Soukup si skutečně na sobě dával záležet. Přímě před našima očima se nám měnil z obyčejného občana v monstrózního naboba. Nikdy jsme netušili, že může tak velkolepě vyrůst. Vznáší se ku hvězdám a nás, obyčejné smrtelníky, zanechává na této planetě, proslulé svým slzavým údolím.

Pan Soukup nekráčet, ale tančil k svému naleštěnému mercedesu. Byl důstojnost sama a nikdo z přihlížejících závistivců mu nestál za pohled. On přece patřil úplně jinam a všichni byli povinni vzít to na vědomí.

Díval jsem se, jak se pan Soukup chystá vstoupit do svého vozu. Ledabyly zalovil v kapse saka za bůhvíkolik tisíc a vytáhl klíčky. Vsunul je do zámku a otočil jimi. Pak jsem málem spadnul ze stoličky, na níž jsem seděl. Ozval se totiž výbuch, který mi připomenul světovou válku. Objevila se mračna kouře a vyšlehly plameny. Zmizel mercedes, o panu Soukupovi nemluvě. Než jsem se vzpamatoval, byla ulice plná policistů, hasičů a televizních reportérů. Uvědomil jsem si, že jsem se stal svědkem důležité události, na níž se sdělovací prostředky náležitě popasou.

Zároveň mě napadlo, že jsem měl pana Soukupa varovat. Vzápětí jsem si však řekl, že bych se tím nanejvýš zesměšnil. A ten můj sen nelze ani kloudně rozšířovat. Proč jsem vlastně viděl sebevědomého podnikatele v rakvi, když z něj zůstal pouhopouhý škvarek?

Na slávu bylo pozdě

Svatopluka Slezáka jsem nepotkal již několik desetiletí, ale okamžitě jsem ho poznal. Bylo to na nádraží v Pardubicích. Hleděl poněkud nepřítomně a zasněně, takže jsem se rozpákoval ho oslovit. Nakonec jsem se k tomu odhodlal.

Okamžitě reagoval a dokonce úspěšně předstíral, že je mu naše setkání milé. "Jedu za tchánem do nemocnice," řekl, "přesněji řečeno do blázince. Navštěvuji ho každé dva měsíce. Trochu mě to deprimuje, ale on z toho má vždycky nesmírnou radost, třebaže mě pokaždé považuje za někoho jiného."

Sedli jsme si na lavičku, protože mi bylo jasné, že se nebudeme bavit o počasí ani o akciích. Slezák se mi chtěl s něčím důležitým svěřit.

"Můj tchán je doktor Luskač," informoval mě, "a do svých šedesáti let svědomitě učil dějepis na středních školách.

Nesl to jako nespravedlivý úděl a osobní krivdu, protože se považoval za vědce. Mně několikrát zdůraznil, že je historikem první kategorie a že se tak jednoho dne hodlá prezentovat. Dychtivě čekal na den, kdy mu bude umožněno odejít do důchodu. Když se tak stalo, požádal nás, abychom mu umožnili uchýlit se do naprostého soukromí. Nepřál si být nikým obtěžován a rozptylován. Chtěl sepsat veliké historické dílo, kterým během několika let osloví veřejnost. Byli jsme trochu zmateni, ale netroufli jsme si jeho autoritativně vyřčeným požadavkům odporovat. Tchán beze zbytku prosadil svou. Doslova se zabarikádoval na chatě za městem a odmítal s kýmkoliv komunikovat. Odstranil rádio i televizi, nečetl noviny a nebavil se s nikým. Přijímal na pár vteřin listonoše, který mu přinášel penzi a snesl babku Vondrákovou, neboť byla hluchoněmá, takže ho nemohla příliš rozptylovat. Od té si nechal uvařit česnečku nebo přinést rohlíky s mlékem. Jinak byl zcela ponořen do své vysilující práce. Měl kolem sebe metrky knih, papírů a dokumentů. Co psal, nikdo nevěděl. To bylo jeho tajemství a hodlal s ním seznámit veřejnost teprve ve chvíli, kdy bude dílo beze zbytku hotové. Byli jsme z toho s manželkou úplně vedle a nevěděli jsme, jak máme na tchánovu aktivitu reagovat. Jeho posedlost prací nás iritovala a manželka si dělala výčitky, že se o otce nestará. Kdykoliv se ale pokusila navázat s ním spojení, příkře ji odmítl. Prohlásil, že přijde sám, jakmile splní své historické a životní poslání. To trvalo plné čtyři roky."

"No nazdar!" vydechl jsem "Za tu dobu musel napsat nejméně tisíc stránek!"

"Tři tisíce šest set dvacet," opravil mě Slezák, "napsaných mřnavým kaligrafickým písmem. Něco nevidaného! Už jsme si mysleli, že k dokončení díla nikdy nedojde a on na chatě zemře nad pouhým torzem. Jenomže 16. listopadu 1989 k nám přijel taxíkem a byl jako vyměněný. Zářil, vtipkoval a byl unesen sám sebou. Sdělil nám, že jeho veliké dílo je dokončeno a co nevidět si najde cestu ke čtenářům. Věřil v uznání odborné veřejnosti i ve velký zájem mezi laiky. Během několika dní, nebo lépe řečeno hodin, se chtěl rozejít do nakladatelství. Byl připraven na sklizení úspěchů a nemohl se jich dočkat."

"No a?" přerušil jsem ho. "Ta práce nebyla dobrá?"

"Jmenovala se Boj o slavné vítězství naší Komunistické strany," řekl Slezák, "my jsme to pochopitelně nečetli a nezabýval se tím ani nikdo jiný. Posléze i tchán pochopil, že doba není příznivě nakloněna jeho historickým poznatkům. Když viděl manifestaci na Letenské pláni, úplně se zhroutil. Museli jsme ho odvézt do ústavu a pochybuji, že se někdy odtamtud vrátí."

"Chudák," politoval jsem staříka, "čekal příliš dlouho."

"Nevede se mu špatně," děl Slezák, "a vytvořil si svůj vlastní svět. S prohrou se pochopitelně nesmířil. Je přesvědčen o svém věhlasu a považuje se za zasloužilého bolševika, léčíciho se v lázních. Stal se akademikem, národním umělcem a přijímá vzácné návštěvy. Já jsem ten nejvzácnější. Nazývá mě drahým soudruhem Gottwaldem, vzácným spolubojovníkem Zápotockým nebo nerozlučným přítelem Husákem. Nevím, za koho mě bude mít dneska. Dost možná,

že za soudružku Kabrhelovou."

Svatopluk Slezák bolestně vzdychl a zvedl se z lavičky. Měl načas, neboť mu právě přijížděl vlak. Starý tchán se jistě těšil na Antonína Novotného nebo Julia Fučíka.

Hřbitovní zloděj

Salínek nestál ve společenském žebříčku nijak zvlášť vysoko. Byl to obyčejný hřbitovní zloděj, který nevzrušoval ani příslušné policisty. Ti ho nepovažovali za skutečného zločince. V jejich očích se dopouštěl pouhých přestupků, neboť zcizoval předměty nevalné hodnoty. Květiny, vázičky nebo drobné sošky. Jen tak tak, že se tím uživil.

Ale svůj půvab to pro Salínka mělo. Hřbitovy svým způsobem miloval a zdálo se mu, že pracuje v příjemném životním prostředí. Bylo tam ticho, voňavo a tajemno. Dalo se tam pracovat takřka bez konfliktů. Salínek nikdy nepřekračoval meze, které si sám určil. Nepokoušel se ukrást kabelku, kterou si vzdychající babička položila na hrob a nesnažil se kohokoliv přepadnout. Líně se vlekl mezi hroby a sledoval, čeho by se mohl bez potíží zmocnit. Nikdy neriskoval a nespěchal. Klidně hodnotil předměty na opuštěných hrobech a k činu přistupoval po zralé úvaze.

V pravé ruce nesl velkou černou tašku, prostornou a velice skladnou. Do ní ukládal svůj lup. Nikdy nezapomněl zajistit ji zipem a nepropadal hamižnosti. Věděl, že i hřbitovní zloděj se může dostat do potíží.

Například Bambula. Ten se snažil rychle zbohatnout a už dvakrát skončil ve vězeňské cele. To proto, že ho lákaly předměty vyšší hodnoty. Tu upiloval z pomníku bronzovou sošku, tam se zmocnil velké vázy, s kterou si nevěděl rady. Byl přistižen a po právu potrestán. Kdo se chce vecpat mezi honoraci, má přepadat banky a ne krást na hřbitovech.

Člověk nesmí mít moc velké oči.

Špatně dopadl i hřbitovní zloděj Kládívko. Dlouho se držel docela slušně nad vodou, ale pak se zpronevěřil svému poslání. Na odlehlé cestičce ve vzdálené části hřbitova potkal vyfintěnou slečinku, která pohupovala v ruce krokodýlí kabelkou. Kládívkovi se nad tou světskou marností protočily panenky. Vyškubl holce kabelku, strhl jí z ramen krátký, leč luxusní kožíšek, a pokoušel se přelézt zeď na ulici. Byl vzápětí lapen a postaven před soud za loupežné přepadení. Salínek to svému konkurentovi z celé duše přál. Švec se má držet svého kopyta a hřbitovní zloděj nemá myslet příliš vysoko. A nemá na sebe zbytečně upozorňovat. Jsou tací, kteří odnášejí čerstvě nakladené věnce a kytice značné hodnoty. Jsou smluveni se zřizenci pohřebních ústavů a přinášejí jim je zpět za zlomek původní ceny. Je to ale nápadné a tak musí spoléhat na malou aktivitu policie. Nicméně se často dostávají do zbytečných konfliktů s pozůstalými, kteří v hlubokém bolu setrvávají na svatém poli déle, než by bylo možno očekávat.

Salínek postupoval mírně a dalo by se říci citlivě. Nekradl na frekventovaných místech a pečlivě si vybíral. Ale nic mu neušlo. Jeho zkušený zrak šmejdil po hrobech a přikře hodnotil počiny pozůstalých. Hluboce ho uráželo, když viděl květiny ve sklenicích od okurek nebo od zavařenin.

"Taková neúcta k zesnulým!" děsil se v duchu. "Cožpak pro ně ti mrtví málo udělali? Nezasluhují si špetky úcty? Celý život se dřeli, starali a škludili, aby se nakonec dočkali takové potupy! A co estetika? Cožpak může ušlechtilá květina vyniknout ve sklenici od okurek? Jsme barbarský, nekulturní národ, který si ani nezaslouží, aby sídlil ve střední Evropě! Ještě že se toho nedožil mistr Jan Hus nebo Jan Neruda!"

Salínek býval opravdu pobouřen. Rád se procházel mezi upravenými hroby, na jejichž vzhledu si majitelé dávali záležet. "Hle, rodina Hornychových!" zamlaskal zálibně, "to jsou úctyhodní lidé! Již třikrát jsem jim zcizil půvabnou porcelánovou vázičku a přesto se nesnížili k tomu, aby na hrob svých drahých položili nějaký pól! Jsou to vzdělanci, pro které ušlechtilost není prázdným pojmem. Týmiž vlastnostmi se mohou honosit i rodiny Slavatova, Fibivrova a Matlochova! Ale takoví Horancovi - to je učiněná hanba! Vůbec jim nedochází, jak se prohřešují proti dobrému vkusu! Hanba jim!"

Pak se Salínek obvykle roztesknil: "Já nebudu mít na hrobě ani tu láhev od okurek," vzdychl, "protože Andula se jenom válí a pije pivo. Až natáhnu bačkory, nechá mě spálit a ani si nevyzvedne urnu! Nechá mě povalovat někde ve skladišti a nastěhuje k sobě nevzdělaného vagabunda Voráčka. Beztak to s ním koulí za mými zády a užívá si, zatímco já se pachtím po hřbitovech. Vůbec si mě neváží a je jí zatěžko dojit k vetešníkově s vázičkami. Můj soukromý život nestojí za nic! Ještě že pracuji v hezkém prostředí, kde zpívá ptactvo ve větvích stromů a po cestách skotačí veverka! Ale jinak to nestojí za nic!"

Salínek měl svým způsobem pravdu. Až do této chvíle šel velice pomalu po pískem vysypané cestě, ale nyní ještě zpomalil. Doslova se vlekl. Jeho zavhlý zrak klouzal po okolních hrobech a stále nenacházel důvod ke zlepšení nálady. Lahve od okurek a marmelád jako by přicházely do módy a stávaly se výtvarným hitem.

Ale pak se přece jen dočkal změny. U pomníku s nápisem Rodina Knopova stála velká kameninová váza s čerstvou kyticí růží. Projev úcty k zesnulým byl téměř okázalý. Přece jen se ještě najdou lidé, kteří vědí, co se sluší a patří.

Salínek se zastavil a pečlivě se rozhlédl. Rád pracoval beze svědků a nestál o konflikty. Růže se mu zalíbily a proto se přitočil k hrobu. Vytáhl květiny a vhodil je do připravené tašky. Normálně by okamžitě odkvačil, ale tentokrát ho cosi zdrželo. Překvapeně zamrkal očima. Růže totiž byly úplně suché. Ten, kdo je vložil do vázy, neopatřil květy vodou.

"Co je tohle za barbarství?" napadlo Salínka, "vždyť by ty růže za pár hodin dočista zvadly!"

Zvědavě nahlédl do vázy a udiveně hvízdal. Na dně spatřil poměrně velký, dobře zapečetěný balíček. Dobrý důvod pro to, nepoškodit obsah vodou. Růže byly pouhopouhou clonou neznámého listonoše.

Salínek nezaváhal. Vnořil ruku do vázy a vytáhl balíček, který pohotově vhodil do tašky, aniž zkoumal jeho obsah.

Zvědavost jím nijak necloumala. Věřil, že když někomu stál za tak důmyslnou operaci, bude mít i jistou hodnotu. O tom se Salínek přesvědčí, až bude v naprostém bezpečí.

Tam se však nikdy nedostal. Ještě na hřbitově byl zatčen a policisté u něho objevili balíček s kilem čistého heroínu.

Odvezli ho jako významného dealera narkotik a oznámili mu, že může počítat s několikaletým žalářem. Těžko se z toho vymotá. Hřbitovní zloděj se úplně zhroutil, plně si vědom, že si všechno zavinil sám. Neměl měnit styl. Švec, který se

nedrží svého kopyta, bývá plným právem potrestán.

Noční návštěva

Nebývá zvykem žárlit na německého ovčáka a paní Božena Sádková by podobné nařčení určitě příkře odmítla. Přesto ale občas šlehla po krásném a vznešeném Kazanovi nepřívětivým okem. Zcela bezdůvodně, přestože Rudolf Sádek psa bezvýhradně miloval. Věnoval mu takřka všechnen volný čas. Cvičil ho, chodil s ním na dlouhé procházky a mazlil se s ním jako s batoletem.

"Ten se jednou z toho psa dočista zblázní," bručela paní Božena. "Vlastním dětem se takhle nevěnoval, ty nechal růst jako dříví v lese."

Ale nahlas neprotestovala. Pan Sádek byl ne-li vzorný, tedy určitě obstojný manžel. Nepil, nekouřil a ženské nechával na pokoji. Doma občas vyluxoval nebo umyl nádobí. Nebyl konfliktní a paní Boženu v jejím teritoriu respektoval. V jeho soukromém pořádku byla na druhém místě. Hned za Kazanem. S tím se nedalo nic dělat.

Paní Božena se s pocitem křivdy podřídila tomu, co bylo nezbytné. Rozhodně Kazanovi neubližovala ani ho nekrátila v jeho právech. Naopak. Krmila ho dle manželova návodu, pravidelně mu v misce vyměňovala vodu a vlídně na něho hovořila. Tak tomu bylo více než pět let. Pak Rudolf Sládek dostal infarkt myokardu a nedokázal mu vzdorovat. Zemřel poměrně klidně a Božena se stala řádně truchlící vdovou. Německý ovčák Kazan se podstatně změnil. Byl skleslý, smutný a zdálo se, že zestárnul o několik let. Při pohledu na něho se vdova často zachvěla a zmocňovaly se jí podivné, těžko vysvětlitelné pocity, hraničící až s výčitkami svědomí. Cítila, že manželův odchod z tohoto světa nese snadněji než utrápené zvíře. Kazan, bezmezně oddaný Rudolfovi, už těžko najde někoho, s kým by se spřátelil. Vdova se začala o jeho přízeň ucházet. Podstrojovala mu a snažila se ho rozptýlit. Vybízela ho k procházkám. Marně. Kazan se netečně procházel zahradou nebo ležel u boudy pod starým ořechem. K Boženě se nelísal ani na ni dychtivě neskákal. Sotva zavrtěl ocasem. Nanejvýš jí olízl ruku a smutně se na ni podíval. Stále nemohl zapomenout na svého skutečného pána. Paní Božena to přestávala snášet. Vlčákův smutek jako by jí bránil začít nový život. Ucházet se o ni pohledný učitel Horák, ale ona se ostýchala přivést ho do domku, který střežil Kazan. Kdoví, jak by se věrné zvíře zachovalo. Božena si namlouvala, že by takový pokus mohl skončit tragédií. Kazan by třeba nového milence potrhla a pokousal.

Vdově se takové představy postupně zalíbily. Své vlastní zábrany přisuzovala Kazanově divokosti, která se ovšem ani v nejmenším neprojevovala. Kazan zuřil jen v Boženině mozku. V něm byl schopen rozsápat každého, kdo by se jí dotknul.

To bylo zpočátku lichotivé, ale postupně začala Božena pociťovat starou zášť. Namlouvala si, že jí zvíře brání ve štěstí a soustavně ji traumatizuje. Ale jak se ho zbavit?

Ublížit Kazanovi by nedokázala. Nikdy ho ani neokřikla, natož aby na něho vztáhla ruku. Přesto cítila k schlíplému, smutnému zvířeti averzi. Zejména, když se jí pan učitel Horák líbil stále víc. Zdálo se jí, že si už odtruchlila své a má právo na nové štěstí. Lze si však něco takového představit ve třech?

Zbavit se vlčáka však nebylo snadné. Všichni kolem věděli, jak Rudolf Kazana miloval a sotva by nějakou křivdu na psu snesli, aniž by se k tomu náležitě vyjádřili. Božena se bála lidských řečí více, než čehokoliv jiného. Přesto však dospěla k rozhodnutí, že Kazan musí zmizet.

Bylo horké, tropické léto. Teplota v noci neklesla pod dvacet stupňů Celsia a kdekdo čekal na pořádnou letní bouřku jako na vysvobození. Ta se však nedostavovala a noční ticho rušilo jen pištění komárů. Dusno snášeli špatně lidé i zvířata. Kazan vypil denně několik misek vody a přesto neměl nikdy dost. Lapal po dechu a trochu komicky vyplazoval jazyk.

Toho večera tomu nebylo jinak. Kazan prokázal sílu své žízni tím, když vyprázdnil třetí misku vody. Paní Božena mu ochotně nalila další. Domnívala se, že poslední. Podrbala psa za ušima a odešla si lehnout. Předpokládala, že ráno nebude pes mezi živými.

Odcházela na lůžko s výčitkami svědomí, ale zase ne tak velkými, aby pro ně nemohla usnout. Pohled na smutného psa ji zbytečně zneklidňoval a tak se ho naráz zbaví. Kazan beztak jen živoří a tak mu alespoň pomůže zapomenout.

Božena si lehla a zaplašila nepříjemné myšlenky. Posléze usnula a problémy pro ni přestaly existovat.

Ale vzápětí ji probudil jasný a zřetelný hlas.

"Boženko, Boženko, vstávej."

Nemohlo být pochyb o tom, že jde o hlas jejího muže. Božena o tom vůbec nepochybovala.

"Hned, Rudlo," vyrazila ze sebe a posadila se na posteli.

Teprve pak začala reálně uvažovat. Věděla, že šlo o přelud, ale zároveň cítila, že měl nějaký smysl. Zesnulý manžel se k ní dobýval a chtěl jí něco říci. Možná... vlastně možná, docela určitě mu šlo o Kazana.

Božena vstala a přehodila přes sebe župan. Nemohla se zbavit pocitu, že Rudolf je s ní v místnosti. Pak zaslechla ze zahrady Kazanova chrčení. Zamrazilo jí, protože tušila, že zvíře umírá. Přistoupila k oknu a pohlédla na zahradu, zalitou měsíčním světlem.

Kázán chroptěl, ale ne u boudy. Měl hlavu prostrčenou plotem do sousedovy zahrady. Pokoušel se dostat ke kastrolu s vodou, kterou soused připravil slepicím. Pes však nemohl k cíli dosáhnout, protože jeho krk pevně svíraly plaňky, s nimiž si nedokázal poradit. Jeho žádostivé oči hleděly na vodu, která byla od jeho čenichu vzdálena jen několik decimetrů.

Božena vyběhla na zahradu a téměř zakopla o převrácenou misku, z které se Kázán vůbec nenapil. Z opatrnosti nebo snad z jiných důvodů její obsah vylil a tím si zachránil život. Pak ale dostal žízeň, která ho donutila hledat nápoj jinde. Proto se dostal do té nebezpečné situace a hrozilo mu udušení.

Božena přiskočila k plotu a vši silou roztáhla plaňky. Pes trhl hlavou zpátky a osvobodil se. Radostně zakňučel, ale vzápětí opět začal úporně dýchat.

"Máš žízeň, vid', Kázánku?" pochopila Božena a napumpovala do misky studenou vodu. Kazan ji okamžitě vypil.

Božena mu tu rozkoš dopřála znovu. Pes to vděčně přijal a oťel se o dárkyni tak, jak kdysi skotačil s Rudolfem. Také Božena cítila, že konečně našla ke Kazanovi cestu. Mazlila se s ním a vůbec nebyla s to pochopit, že toho milého společníka chtěla před několika hodinami utratit.

Druhý den, stejně jako všechny následující, jen potvrdil, co bylo v noci započato. Z Boženy a Kazana se stali opravdoví kamarádi, kteří mezi sebe přijali i učitele Horáka.

Rudolf Sádek se do toho již nevměšoval.

Proč mě zachránil?

Když Petr Donát nečekaně zemřel, Ondřej Navara si téměř oddychl. Cítil se teď mnohem lépe. I když si to nerad přiznával, musel Donáta považovat za svého osobního nepřítele. Od dětství stáli proti sobě a vždycky si překáželi. Prali se jako koně a nedovedli si říct vlídné slovo. Stále mezi nimi vznikaly nové konflikty a ty se množily s přibývajícím věkem. Prali se kvůli holkám a byli rivalové ve všem možném.

Jejich nenávist byla tak ojedinelá a intenzivní, že se jejich okolí vážně znepokojovalo a obávalo věci příštích.

"Tohle jednou špatně dopadne," prorokovali mnozí, "a ti chlapci si koledují o pořádný malér. Jejich nevraživost skončí před soudem a spolu s nimi bude nešťastných spousta dalších lidí. Cožpak se nedokáží ukáznit a najít k sobě cestu?"

Nedovedli to. To, co se ostatním jevilo snadné, nepřicházelo pro ně v úvahu. Takže se zdálo, že to skončí opravdu tak, jak pesimisté předpovídali.

Ale rozehraná partie nabrala nečekaný obrat. Petr Donát při jedné ze svých znamenitých jízd narazil s motorkou do stromu. Ondřej Navara se zapřel natolik, že se zúčastnil jeho pohřbu a dokonce se snažil tvářit zarmouceně. Výčitky si rozhodně dělat nemusel, protože na Petrově smrti neměl nejmenší podíl. Od havárie byl vzdálen několik kilometrů a všichni to velice dobře věděli.

Až dosud žil Ondřej v ustavičném napětí a to se teď začalo rozplývat. Nepřítel zmizel a Ondra si zřetelně oddechl.

Teprve nyní začne žít v pohodě. A také to tak vypadalo. Zarputilý výraz z jeho tváře zmizel a on vypadal i na pohled jako vyměněný. Stal se z něho celkem příjemný a komunikativní člověk. I když se mnozí obávali, že si začne hledat náhradu za ztraceného Donáta, nic tomu zatím nenasevřelo. Ondřej rozhodně žádné konflikty nevyhledával.

Nejenže se nepral, ale vyhýbal se i různicím a hádkám. Okolí si ho nemohlo vynachválit a on sám hleděl optimisticky do klidné a pohodové budoucnosti.

Ale pak přišel žhavý červenec s tropickými letními nocemi, znemožňujícími klidný spánek. Choulostiví občané lomili rukama, synoptici nasazovali důležité kukuče a národohospodáři starostlivě registrovali zvýšený počet požárů. Hasiči se radovali, neboť jejich prestiž den ode dne vzrůstala.

Ondřej Navara si s nezvyklou situací poradil po svém. Řešení se vlastně nabízelo samo. Poblíž jeho bydliště byl veliký rybník, po celý den obležený rekreanty, ale v horké noci téměř opuštěný. To se Ondřejovi zamlouvalo. Po setmění, když agresivní tropické vedro nepolevovalo, si pravidelně chodil zaplavat. Voda byla sice teplejší než jakou by si přál, ale v tomto směru si nemohl poroučet. I tak se trochu zchladil a po návratu domů bez obtíží usnul.

Vlna veder vrcholila. Předpovězené bouřky se dosud nedostavily a tak Ondřej krátce před půlnocí pospíchal k rybníku. Byla krásná měsíční noc, slibující příjemný zážitek. U vody už nikdo nebyl, protože rekreanti jsou lid konzervativní. Dali přednost zpěvu u táborových ohňů nebo pobytu v hospodě. Někteří se nedokázali vzdát ani televizních programů.

Ondřejovi to plně vyhovovalo. Liboval si, že bude mít tak velikou vodní plochu jenom pro sebe a bez zábran se v ní vyřádí. Proto se dlouho na břehu nezdržoval. Shodil ze sebe oděv a v měsíčním jasu vběhl do vody. Bylo to příjemné, i když otužilci by na jeho místě měli výhrady. Ondřej ale k těmto extremistům nikdy nepatřil a v teplé vodě se cítil daleko bezpečněji. Nemusel se obávat křeče a mohl plavat libovolně daleko. Proto si to namířil bez rozmýšlení do středu rybníka. Cítil se báječně. Převaloval se rozkošnický ve vlnkách a předváděl své plavecké umění kdoví komu. Měsíční svět jako by ho povzbuzoval a dodával mu síly. Ondřej slastně vzdychal a připadal si jako opilý jakýmsi neznámým lektvarem.

Náhle zaslechl šplíchání, které se mu od samého počátku nelíbilo. Prudký pohyb vody ho vyděsil dříve, než poznal jeho původ. Byl nepřátelský a zlověstný. Ondřej se podezíravě podíval na původce hluku a zjistil, že se k němu razantními tempy blíží plavec. A ve chvíli, kdy jeho tvář naplno ozářila měsíční záře, bezpečně ho poznal. Neměl nejmenších pochyb. Muž, který se k němu přibližoval, byl Petr Donát. Ten, který už více než půl roku nemohl projevit svůj odpor a nepřátelství.

Ondřej málokdy propadl panice, ale tentokrát situaci nezvládl. Přítomnost šklebicího se nebožtíka ho dokonale vyvedla z rovnováhy. Uvědomil si, že se nachází ve smrtelném nebezpečí. Otočil se a pokusil se Donátovi uplavat. Namísto toho začal kolem sebe zoufale tlouci rukama a důkladně se napil rybníční vody. Zpanikařil tak dokonale, že se poprvé ve svém životě začal topit. Navíc měl pocit, že ho jeho odvěký nepřítel nemilosrdně zlikviduje. Snažil se bránit, ale dostával se do stále svízelnější situace. Zdálo se, že jeho konec se blíží.

V té chvíli ho ale pevná ruka chytila za vlasy a kamsi vlekla. Nepokoušela se ho strhnout pod vodu, ale spíše mu pomáhala dostat se z nejhoršího. Přesto se Ondřej zoufale bránil. Nemohl přijmout představu, že by ho Petr Donát, ať živý nebo mrtvý, hodlal zachránit.

"Zřejmě mě vleče do nějaké sloje pod břehem," napadlo tonoucího, "a tam mě chce nechat napospas nějakým potvorám. Nedopřeje mi řádný křesťanský pohřeb."

Tato představa způsobila, že se bránil ještě urputněji a usilovněji. Bez výsledku. Nebožtík byl mnohem silnější. Táhl Ondřeje ke břehu a tam jím jako kusem hadru smýknul do rákosí.

"Jenom žij, srabe," slyšel poloutopený muž, "musíš vychutnat všechny slasti života."

Ondřej zamžikal očima, ale svého zachránce již nezahledl. Chvilí seděl zapleten do rákosí a pak se s obtížemi vyhrabal na břeh. Nebyl ani zdaleka v pořádku a tak odpočíval v trochu strašidelném prostředí. Opřen o pokroucený kmen staré

vrby, sál do sebe stříbrnou šťávu měsíčního svitu. Kolem panovalo zlověstné varující ticho, jako by měl přijít nový, nečekaný úder. Ondřej nic nechápal. Proč ho Donát ušetřil? Proč mu pomohl? Udělala z něj smrt lepší bytost, která se smílovala nad bývalým nepřítelem? Ale to bylo absurdní! Ondřej přece jasně viděl Petrovu tvář, zkřivenou nenávistí. Nedobrý úmysl z ní přímo vyzařoval. Nebylo možno si namlouvat opak a jeho čin idealizovat. Petr zůstal i po smrti tím, kým byl vždycky. Jeho dobrý skutek nemá žádné rozumové opodstatnění. Logika naprosto chybí. Lze však předpokládat, že znají nebožtící logiku? Je přece možné, že musí často jednat proti ní i proti svému nejhlubšímu přesvědčení. Co je nutí, aby jednali lépe než před svou smrtí? Dost možná, že je Petr Donát v očistci a toto je součástí jeho vývoje k lepšímu.

S tímto závěrem se Ondřej posléze ztotožnil. Zvedl se a spíše než odešel, odpotácel se k domovu. Kdyby ho někdo viděl, řekl by, že právě potkal velmi zdatného opilce. Hlavní však bylo, že se nevyskytly žádné další překážky a Ondřej mohl hluboce usnout ve vlastní posteli. Obával se, že ho ve snu bude strašit Petr Donát, ale ten žádnou další aktivitu nevyvíjel. Noc proběhla klidně.

Teprve ráno si Ondřej vzpomněl na příšerný zážitek a otrásl se nevolí. Představa, že by se takové události mohly opakovat, se mu ani trochu nelíbila. Noční koupání patrně na delší dobu odloží. Ostatně, je pravděpodobné, že se počasí podstatně změní a nastane normální léto s optimálními teplotními hodnotami.

Pak si Ondřej uvědomil, že není v pořádku. Zdálo se mu, že má horečku. Žaludek se mu zvedal, což mohl být důsledek spolykané rybníční vody. A také ho nepříjemně bodalo v břiše.

Bolestivé pocity neustávaly a tak Ondřej musel vyhledat lékařskou pomoc. Posléze skončil na interním oddělení okresní nemocnice, kde putoval od jednoho vyšetření k druhému. Verdikty lékařů byly stále pesimističtější. Ondřej nejen že necítil žádné zlepšení, ale naopak nepříjemné pocity se umocňovaly. Zdálo se mu, že prudce padá do bezedné propasti, což bylo stvrzeno i jeho přeložením na onkologické oddělení.

Tady už ztratil veškerou naději. Marně se na něj sestřičky usmívaly a lékaři vedli nad jeho lůžkem rozsáhlé řeči. Pak se dostavily bolesti, jen částečně tišené léky.

Ondřej nebojoval o život za každou cenu a nepatřil k nejstatečnějším. Děsil se pouze bolesti a té se mu dostávalo v až nepřiměřeném množství. Vyrážel ze sebe zoufalé výkřiky a nedovedl se jim ubránit. Čím více se blížil konec, tím krutěji trpěl.

A pak se nad jeho postelí objevil Petr Donát. Rozškledený a nenávistnější než kdykoliv předtím.

"Tak už víš, proč jsem tě zachránil?" zasípal vítězně, "nechtěl jsem tě připravit o tyto blažené okamžiky. Kdyby ses utopil, měl bys to strašně lehké. Během několika minut by bylo po všem. Ale takhle sis mohl své umírání vychutnat k mé úplné spokojenosti."

Ale ani on neušel jistému zklamání. Jeho nepřítel náhle přestal dýchat.

Pomsta

Paní Žofie Luskačová se stěhovala za velkou louží, aniž se jí srdce svíralo úzkostí a obavami. Vilová čtvrť Na Klíčovce, kde bydlela několik desetiletí v úhledné vilce se zahrádkou, jí k srdci nepřišla. Prožila zde spoustu ústrků a musela se soustavně bránit nepřízní osudu i sousedů. Zejména poté, co její jediný syn Petr s rodinou emigroval do Spojených států.

Ani předtím to nebyl žádný med. Na Klíčovce se usadilo nové panstvo, které se domnívalo, že po získání nemovitosti vlastně vstoupilo jednou nohou do komunismu. Starousedlíci, kvalifikováni jako bývalá buržoazie, se stali nepohodlným živlem, který bylo záhodno co nejdříve a nejrychleji zlikvidovat. Tlak byl úporný a soustavný. Některé majitele vilek se podařilo umístit do nápravných zařízení a jejich majetek propadl státu, aby o něj záhy projevil zájem předvoj dělnické třídy. Jiní "bývalí" rychle prodávali a prozíravě mizeli neznámo kam.

Paní Žofie Luskačová se ale vystrnadit nenechala a odolávala všem atakům novopečených sousedů. Ignorovala je a odmítala se podřídit jejich svévoli. Samozřejmě si tím život neulehčila.

"Ta stará reakcionářka kazí pověst celé Klíčovky," zlobili se, "a je s podivem, že naše společnost takové lidi vůbec trpí. Do žádné akce se nezapojuje, na schůze nechodí, okna nezdobí a svého synáčka vychovává tak, že z něho vyroste rozvraceč republiky. Ani do Pionýra ho nepřihlásila! S tím by se přece mělo něco udělat!"

Ale paní Luskačová byla tvrdohlavější než předpokládali. Nakonec se ve své vilce dočkala sametové revoluce. To už její sousedé nebyli ani zdaleka tak útoční, jako když se sem přistěhovali. Pokoušeli se se starou dámou komunikovat, nabízeli jí tulipány nebo kosatce a všemožně jí dávali najevo, že mají revoluční období dávno za sebou. Mnozí se dokonce neuctivě vyjadřovali o nejvyšších státních představitelích a ptali se na zdraví Petra Luskače.

Ale Žofie Luskačová na normalizaci nepřistoupila. Pamatovala si vše, co musela překousnout a vytrpět. Byla chladná a odměřená. A nejen to! V hloubi duše snila o pomstě. Věřila, že se jí dožije a představovala si, jak ji vychutná. Neprahla po nějakých ukrutnostech nebo dokonce po krvi, ale úplně odpustit nedovedla. Čekala na svoji příležitost a dočkala se. Krátce po sametové revoluci jí Petr navrhl, aby se přestěhovala do Spojených států a ona po kratším váhání souhlasila.

I když svou vilku Na Klíčovce hájila celá desetiletí a měla k ní téměř láskyplný vztah, rozhodla se ji nyní prodat. Ostatně nebyla sama. Ceny nemovitostí prudce stouply a domky na pěkném místě v Praze se stávaly vyhledávaným a luxusním zbožím. Tím pádem se u paní Luskačové dveře netrhly. Sotva se rozkřiklo že hodlá opustit republiku, začali se rojit vážní zájemci. Dokonce i z nejbližšího okolí. Ti, kteří se nedávno zmocnili nemovitostí s pomocí rudé knížky, většinou zbohatli natolik, že hodlali koupit další vilku svým dětem, případně vnukům. Nabízeli značné obnosy, přihazovali pozoruhodné částky a vmlouvali se do přízně staré dámy. Netušili, že se v její hlavě rodí plán, který jimi pořádně zabloumá. Paní Luskačová totiž hledala nového majitele dle obrazu svého. Dobře věděla, čím bolševické zbohatlíky a novopečené snoby nejvíce raní. Sledovala, jak její sousedé, kteří se do luxusní čtvrti vedrali ve jménu revoluční spravedlnosti, změnili své názory k nepoznání. Stali se z nich odporní měšťáci, libující si ve výlučnosti, kterou jim poskytovalo postavení ve společnosti. Vytvořili povýšeneckou kastu, do které neměl právo vstoupit nikdo nečistý a

poznamenaný. Bývalí proletáři a psanci této země se oslovovali "mistře", "milostivá paní" a snažili se ze všech sil odlišit od plebsu, hemžícího se na sídlištích. Klíčovka už dávno žila svým vlastním životem a skličující problémy velkoměsta jako by se jí vůbec netýkaly. Honorace si o nich maximálně přečetla pár dráždivých článků v novinách. Žofie Luskačová ve světle těchto skutečností hledala, až konečně našla. Odmítla výhodné nabídky jednotlivců i nově vzniklých realitních kanceláří. Vyprovodila ze dveří i bohatého čechoameričana, který byl ochoten zaplatit takřka astronomickou částku. Bohužel nesplňoval představu staré dámy o tom, jak se pomstít těm, kteří ji celá desetiletí vytrvale soužili. Na tom nemohl nic změnit fakt, že rudá šlechta pohotově převlékla kabáty a zdála se nyní být zcela oddána tržnímu hospodářství. Demokracie se pro ni stala alfou i omegou a na své bývalé hříšky pohlížela jako na nepatrné poklesky a mladickou nerozvážnost, o které není třeba hovořit. To všechno odvál čas. Na Klíčovce žila nová elita a když už poslední starousedlice odjíždí za velkou louží, bylo by žádoucí, aby její místo zaujal někdo stejně vznešený jako ti, kteří čtvrti vtiskli její neopakovatelný ráz a půvab. Klíčovka je přece milým ostrůvkem, na němž spokojeně žijí lepší lidé.

Jenomže paní Žofie Luskačová nemínila tyto představy respektovat a nezalekla se ani značné finanční ztráty. Po dlouhém hledání našla kupce, kteří stoprocentně vyhovovali jejím představám. Byli to bratři Fazekasové, Rómové černí jako noc. Jeden měl devět dětí, druhý dokonce čtrnáct. Živil se nekalým způsobem. Kradli, loupili a byli příkladně agresivní. Jejich děti šly ve šlépějích rodičů. Z rodiny bylo stále několik jejích členů v kriminále. Ve svém nejbližším okolí spolehlivě šířili děs a úzkost. Strašlivě kouleli očima, kdekomu hrozili zaťatými pěstmi a soustavně dávali svému okolí najevo, že s nimi nebude žádná legrace. Na Klíčovku se nastěhovali velice ochotně a asimilovali se doslova bleskurychle.

"Tohle nemůže být pravda," úpelo obyvatelstvo, které se již začalo považovat za původní. To musí odporovat zákonům. Cikáni přece nemohou mít právo usadit se v takovéhle vile."

Na Klíčovce se začaly vést rasistické řeči a po původní ideologii už nikdo ani nevzdech. Tak nějak to paní Žofie Luskačová předpokládala. Jenomže jí se to už netýkalo. Nevěděla, že právě ve chvíli, kdy poprvé vstoupila na území Spojených států, zaznamenali na Klíčovce první loupežné přepadení. O jeho neobyčejné brutalitě referovaly takřka všechny deníky.

Černá slepice

Byl to pouhý okamžik. Pod auto mi vběhla černá kočka a já jsem se jí snažil vyhnout. Trochu jsem odřel pravý blatník a povalil popelnici. Žádná velká škoda.

Pak se objevila baba. Skřehotavým hlasem mi děkovala. Po tvářích se jí valily slzy. Opakovala slova díky, ze kterých jsem pochopil, že je unesena mým řidičským uměním. Ta černá kočka, která vypadala nadmíru čile, byla totiž její. Babizna ji milovala a její ztrátu by patrně nepřežila. Chtěla se mi za mou dobrotu a lásku ke zvířatům odměnit.

Tehdy jsem měl mávnout rukou, nasednout do auta a odjet. Jenomže mě pojala zvědavost. Baba totiž zmizela v domě a skřehotavým hlasem mě ujistila, že se za minutku vrátí. Napadlo mě, že mi přinese nějaký starožitný hrníček nebo vázičku. Mám na takové nečekané dárky štěstí. Jedna vesnická stařena, které jsem na chalupě oklátil ořechy, mi věnovala hodiny s kukačkou.

No, tahle baba tak štedrá nebyla. Přinesla mi v pytlíku pět údajně čerstvých vajíček od své nejmilejší slepičky. Neskákal jsem nadšením, ale vajíčka jsem nezahodil. Neměl jsem doma nic kloudného k večeři a tak jsem se rozhodl pro hemenex. Žena totiž byla na lyžařském zájezdu v Krkonoších.

Všechno by bylo v naprostém pořádku, kdybych vzápětí neonemocněl žloutenkou. Jelikož jsem ji bez konzultace s lékařem léčil rumem, měla mimořádně vážný průběh. Málem jsem zemřel a moje kondice značně utrpěla. Musel jsem odjet do lázní Karlovy Vary.

Tady jsem bydlel s archivářem Pajkrtem, odborníkem na pověry. Když se dozvěděl, že jsem havaroval kvůli černé kočce, vůbec se nepodivil.

"Černá kočka je prevít," poučil mě, "a její přeběhnutí přes cestu může být osudné zejména pro Blížence, Panny a Kozorohy. Ale ani ostatním znamením to neprospěje, zejména je-li černá kočka hladová. Znáám celou řadu ofěsných příkladů, kterými vás raději nebudu děsit!"

Nicméně mě děsil několik dní tak úspěšně, že mi hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Když mu došly historky s černými kočkami, přešel na černé slepice.

"Černá kočka hraje v magii velice negativní úlohu," vysvětloval Pajkrť, "ale je učiněným nevinátkem ve srovnání s černou slepicí. Ta dokáže věci nevidané. V análech se můžete dočíst třeba o tom, jak vyhořel náchodský zámek i s přílehlými budovami."

Nevím jestli jsem se otázel na podrobnosti, ale v každém případě mi byly naservírovány.

"Zdánlivě to zavinila prudká bouře," pravil Pajkrť, "a oficiálně byl zámek zasažen bleskem. Tak tomu ovšem nebylo. Proti takovému úderům se panstvo náležitě zabezpečilo a blesk sjel po jednom z mohutných stromů. Dřevo vzplálo jako pochodně, přičemž na jedné z větví seděl bůhví proč černý kohout. Před bouří se neukryl v kurníku, ale na stromě! Není to podezřelý? Není to hra temných sil? Jistě je, že hořící kohout zoufale poletoval od jedné budovy ke druhé a zapálil vše, co si můžete představit. Šlo o největší požár v kraji a škody byly obrovské. Tento smutný rekord dodnes nebyl překonán."

"Patrně došli černí kohouti," poznamenal jsem trochu posměšně, "sám jsem takto zbarveného kura ještě neviděl. Tahle barva sluší spíš havranům nebo kosům."

"Máte pravdu," přikývl Pajkrť, "ale dříve nebyly černé slepice zvláštností. Na trhu o ně býval veliký zájem. Každá čarodějnice si na jejich dobrém chovu zakládala. Různí zlosynové, vrazi a zloději kalkulovali s pomocí černých slepic. Tak to alespoň stojí v celé řadě historických knih."

"Já jsem četl ty serióznější," řekl jsem, "a tam jsem se žádné zajímavé detaily nedozvěděl. Palackého černé slepice

nezajímaly."

Pajkrť pokrčil rameny. Zřejmě usoudil, že není radno házet perly sviním a začal se věnovat vědě z léčivých pramenů. Dokonce se tvářil, že mu mimořádně chutná.

Chtěl jsem se mu omluvit, ale vzápětí jsem to zavrhl. Třeba by se vrátil k přednášce, kterou se mi podařilo přerušit a to jsem si rozhodně nepřál. Černých slepic i koček jsem měl až nad hlavu. A jestli se mi na silnici připlou pod auto, bez milosti a pocitu lítosti je přejeďu!

Tím pro mne všechno tajemno skončilo, bohužel jen zdánlivě. Poslední den v lázních jsem si ošklivě zlomil nohu. Upadl jsem právě ve chvíli, kdy jsem se otáčel po tvorovi, který mi připomínal černou slepici. Přisahat na to nemohu, protože se jednalo o zlomek vteřiny, po kterém jsem cítil už jen bezmeznou bolest. Třeba šlo o pouhý přelud.

V nemocnici jsem si poležel několik týdnů a noha se nechtěla hojit. Znovu mi ji lámali a dávali do sádry. Skoro jsem z toho zešlel.

Když jsem se přece jen mohl o holi vrátit domů, čekalo mě další nepříjemné překvapení. Vstoupil jsem do čtyř holých stěn, na nichž zůstaly jen mé vlastní obrazy nevalné hodnoty. Záhy jsem se dozvěděl, že manželka požádala o rozvod a přestěhovala se k panu Večerkovi. Jelikož je velkorysost sama, postupuje mi státní byt, i když samozřejmě prázdný. Zabavuje auto a chatu, předpokládajíc, že s touto spravedlivou dělbou budu souhlasit.

Nějak jsem to v té chvíli neunesl. Začal jsem se chovat agresivně a bezdůvodně napadl hodného řidiče, rozvážejícího mražené výrobky. Klakson jeho vozu mě rozrušoval odjakživa a tentokrát míra trpělivosti přetekla. Skončil jsem na záchytce, ačkoliv jsem nevypil ani slzu alkoholu. Pak mě přemístili do blázince, pochopitelně jen přechodně.

Měl jsem pocit prohraného života. Propadal jsem trudomyslnosti, ale pak nastal určitý zlom. Zamiloval jsem se do zdravotní sestry Bláhové, které sexuální maniak vyrazil přední zuby. Měla zohyzděný obličej, ale známý zubní chirurg profesor Toman jí ho dával dohromady. Sestra Bláhová byla něžná, křehká bytost, o jaké jsem léta snil. Proto, jelikož právě vyhořela, jsem jí nabídl, aby se přestěhovala do mého bytu. Cítil jsem, že jsme spřízněné duše a budeme si rozumět. Nic na tom nemohlo změnit to, že vlastně nic nemáme. Domluvili jsme se a svůj cíl také uskutečnili. Oba dva jsme prahli po novém manželském štěstí. Těšili jsme se a věřili, že naše sny budou naplněny. Již jsme se, jak jsem pevně věřil, přehoupali přes kulminační bod, znamenající potíže a nepříjemnosti. Byl jsem optimista.

Jenomže pak přišla na návštěvu tetička Bláhová. Nešlo o ledajakou příbuznou. Bezpečně jsem poznal babu, kvůli jejíž černé kočce jsem havaroval. Tentokrát přišla bez kočky, ale s košíčkem, na jehož dně cosi kvokalo.

"Nevěděla jsem, co vám přinést," dělá tetička, "a tak jsem se rozhodla darovat vám pro štěstí svou nejmilejší slepičku. Podívejte, jak je krásně černá."

Byla. Po polévce z ní jsme oba onemocněli záhadnou nemocí a koncem týdne jedeme k léčiteli až na severní Moravu. Minulé životy

Starý pan Parkoš byl známý mudrlant a lidový filosof. Dovedl rozebrat buddhismus i mohamedánství, s kostelníkem se hádal o Jana Husa a pokoušel se proniknout do černé magie. Říkalo se o něm, že uhranul hajného Breburdu, který ho obehřál v kartách. Breburda byl až dosud alergický na samet, kterého se nesměl ani dotknout. Nesnášel ani broskve, pokud nebyly v tekutém stavu. Ale od chvíle, kdy se dostal do konfliktu s Parkošem, nemohl sáhnout nejen na samet, nýbrž ani na karty. Okamžitě mu vypadly z ruky a konečky prstů ho začaly nesnesitelně svrbět. Proklel Parkoše až do devátého kolena, aniž si tím jakkoliv pomohl.

"Však on tě někdo dostane, Parkoši!" cedil mezi zuby, "žádné stromy nerostou do nebe!"

A měl pravdu. Parkošovu suverenitu narušil učitel na penzi Paráček. Člověk neméně hloubavý a zvědavý než Parkoš. Ti dva se spřátelili, diskutovali spolu celé hodiny nad tajemstvími Všemíra, až se prokousali k problému převtělování. Parkoš se této teorii vysmíval, ale učitel mu velice důrazně oponoval.

"Jsou lidé," zvedal ukazovák, "kteří se dovedou rozpomenout na své bývalé životy. Školnice Chalupová tvrdí, že byla v sedmáctém století klíčnicí na zámku Svažina. Jmenovala se Hodoušová a utopila se ve Volyňce. Tak je to poznamenáno i v dostupné kronice, kterou školnice neměla nikdy v ruce."

"Jak to můžete vědět?" mračil se Parkoš, "člověk je tvor zapomnětlivý a v paměti zachovává jen zlomek toho, co kdysi prožil. Chalupová mohla být na Svažině ještě jako malé dítě se školou nebo se skautským oddílem. Mohla nakouknout do kroniky nebo se o té klíčnici zmínil průvodce. I jiná varianta je možná. Chalupové se ta bezvýznamná informace vytratila z paměti, aby se zčistajasna vynořila v dospělém věku. Protože už ani neví, kdy na Svažině byla, začne se s tou klíčnicí ztotožňovat. Možná, že má slušnou fantazii a tak tu hloupost začne rozšiřovat o další domnělé zážitky."

Nechápu, pane učiteli, jak jste mohl takhle naletět!"

"Nedomnívám se, že jsem naletěl," oponoval Paráček, "již proto, že se chlubit Chalupová spokojila s pouhou klíčnicí. Kdybychom vycházeli z její povahy, čekali bychom něco vznešenějšího. Školnice by mohla tvrdit, že byla v minulém životě kněžnou nebo alespoň baronkou. To by jí bylo podobné. To, že byla klíčnicí Hodoušovou, mi zní zcela pravděpodobně."

"To je pouhý začátek!" tvrdil Parkoš, "a ještě si tolik netroufá. Proč se domníváte, že v této fantasmagorii nebude pokračovat? Uvidíte, že vytáhne na světlo další životy, a rázem z ní bude královna nebo papežova milénka. Možná, že si vzpomene i na to, jak byla popravena na náměstí. Něco podobného jsem totiž četl v bulvárním tisku."

"Vaše hypotézy nesdílím," děl učitel, "protože i já jsem o převtělování pevně přesvědčen. Dokonce vycházím z vlastního prožitku. Chtěl jsem ho před vámi utajit, ale v zájmu pravdy si to nemohu nechat pro sebe. I já jsem se totiž rozpomněl na svůj minulý život."

Parkoš udiveně otevřel ústa. Pak je zase pomalu zavřel.

"Chcete říci," žasl, "že jste také byl nějakým klíčníkem?"

"Klíčníkem ne," řekl Paráček, "ale mlynářem v Kverkově. Vzpomněl jsem si na svůj minulý život docela dobře."

Problémem je, že se o něm ostýchám podrobně mluvit."

"Ale proč," zeptal se Parkoš, "být mlynářem není žádná hanba. Mlynáři bývali výkvětem selského stavu. Takový mlynář z Jiráskovy Lucerny imponoval statečností i vlastenectvím."

"Jenomže já jsem byl vilný mlynář," sklopil hlavu učitel, "a bezectný člověk. Místo abych poctivě mlel mouku, sváděl jsem dívky i ženy. Jediná přede mnou neobstála. Kverkovský farář mi domlouval, ale já jsem mu nepopřál sluchu. Choval jsem se jako zvíře, dokud mi sedlák Honát, jemuž jsem svedl dceru, nerozbil hlavu sekýrou. Lidé ze vsi mi poplivali rakev!"

"No, teď jste si to, pane učiteli, vynahradil," těšil ho Parkoš, "nebo snad ne?"

Učitel se nechtělo odpovídat. Jeho učitelování nebylo zřejmě úplně bezúhonné. Proto se raději vrátil k vilnému mlynáři.

"Je důležité, že jsem se na svůj minulý život rozpomněl," pravil, "a slušelo by se, abych tyto poznatky někde publikoval. Ale kde? Přece se nespojím s nějakými erotickými časopisy! A v normálních by mi to neotiskli!"

"To jste byl takový kanec, pane učiteli?" vydechl Parkoš, "to byste si neměl nechávat pro sebe! Což kdybyste to nahrál na magnetofonovou pásku? Nebo...!"

Pedagog zavrtěl hlavou. "Myslím, že mnohem důležitější jsou poznatky, které z toho vyplývají," soudil, "totiž že mé vlastní zážitky plně potvrzují existenci jevu, který nazýváme převtělování. Alespoň mě je to naprosto jasné. Vy máte právo tápat a zmateně bloudit v temnotách, ale já již ne!"

"Já že zmateně bloudím v temnotách?" vykřikl uraženě Parkoš, "to tedy ani náhodou. Jestliže jste se na svůj minulý život rozpomněl vy, dokážu to taky. Jsem systematick. Použiji k tomu veškerou dostupnou literaturu. Jestliže se osobně přesvědčím o existenci převtělování, stanu se jeho šířitelem a propagátorem!"

O tom byl Parkoš zcela přesvědčen. Ještě téhož večera se vypravil na půdu, kde měl v kufrech, bednách a krabicích shromážděn celý svůj rozsáhlý archiv. Chtěl se prohrabat v různých teoriích a zejména pak zjistit, jakým způsobem upadali do stavu polovědomí různí mágové a okultní borci. Netušil co může nastat.

Právě když stál před starou almarou a natahoval se po kufru se spiritistickou literaturou, nečekaně klopýtl. Čelem narazil do dveří staré almary, rozkomíhal ji a způsobil pád kufru. Ten dopadl přímo na jeho hlavu a byl příčinou delšího bezvědomí. Když ho našli, nevěděli si s ním rady. Parkoš nebyl zcela při smyslech. Choval se tak výstředně, že lékař doporučil jeho převezení na psychiatrickou kliniku. Odtud ho poslali do ústavu pro choromyslné v Havlíčkově Brodě. Zde ho také navštívil učitel Paráček. Jel do Havlíčkova Brodu s rozpaky a také s obavami, ale Parkoš vypadal znamenitě. Také pedagoga okamžitě poznal.

"Pane učiteli," zajásal mu v ústřety, "už je mi všechno úplně jasné. Rozpomněl jsem se na svůj předešlý život. Byl jsem podkovářem v Lounech a do hlavy mě kopla kobyla pana purkmistra. Vše mohu podrobně vyprávět."

"Ale to je úžasné, příteli," zajásal Paráček, "teď už nemůže být o převtělování nejmenších pochyb. Budeme naše zkušenosti publikovat a jsem si jist, že pro dobrou věc získáme i školnici Chalupovou. Přesvědčíme mnoho až dosud lhostejných lidí."

"To jistě, pane učiteli," přisvědčil Parkoš, "ale je tu veliký problém, který sám nemohu překlenout. Ačkoliv jsem zde o svém poznatku široce vyprávěl, a také jej teoreticky zdůvodnil, nikdo z lékařů ani asistentů mi nevěří. Zdá se, že mne považují za blázna. Není to skandální?"

"Skandální a urážející," rozzlobil se učitel, "já si ty nevěřící pány podám! Já jim to vytmavím!"

Což také učinil. Křičel na ně a cloumal jimi. Primáře kopl do holeně a jeho zástupce se snažil vyhodit z okna. Posléze byl přemožen. Ač spoután, plival na všechny strany a křičel.

"Jste banda beznadějných ignorantů! Větší tupce a hlupce jsem dosud neviděl. Kdo nevěří v převtělování, zaslouží si nejhlubší opovržení."

"Musíme si ho tady nechat," pravil odevzdaně primář, "dejte mu dvojitou injekci a uložte ho na jedenáctku!"

Tímto smutný příběh alespoň prozatím skončil. Učitel Paráček a mudrlant Parkoš jsou dodnes v ústavu pro duševně choré v Havlíčkově Brodě. A to navzdory tomu, že se rozpomněli nejméně na šest předchozích životů!

Kaplička

Doktor Valenta mě nepotěšil. Změřil mi diabetes a tvářil se velice přísně. "Nelepšší se to, pane Kovák," konstatoval ponuře. "Zdá se, že budeme muset najet na inzulin." Pochopitelně jsem ho začal přemlouvat. Ničeho se tak nebojím jako injekční jehly a svou cukrovku jsem neviděl zdaleka tak tragicky jako on. Zřejmě jsem ho nepřesvědčil. Hleděl na mne nespokojeně a pokyvoval hlavou, jako bych měl co nejdříve spočinout v rakvi.

"Váš diabetes je podporován značnou nadváhou," vysvětlil mi už kdoví po kolikáté, "a snad by vám pomohla přísná dieta spolu se zvýšeným pohybem. Obávám se však, že ani k jednomu vás nedonutím. Soustavně se přejídáte, konzumujete nevhodná jídla a pohybu se přímo štítíte. To je, příteli, cesta do pekel!"

Nezbylo, než to uznat a opětně se pokusit o nápravu. Věděl jsem, že to nebude snadné a mnoho nadějí na konečný úspěch nemám. Nepatřím mezi zarputilce, kteří dokáží co si umanou. Mám slabou vůli a nescíslněkrát jsem si to ověřil. Má mlsnost a pohodlnost vždycky slavily nebezpečná vítězství. Výsledkem byla stále se zhoršující choroba.

Také nyní jsem zahájil nový pokus o radikální změnu zdravotního stavu. Pojedl jsem jako indický asketa a vydal se na procházku, ne-li přímo na pochodové cvičení do hlubokého, pohádkově krásného lesa. Ne že bych tam šel poprvé. Jen jsem si obvykle netroufl jít příliš daleko. Brzy jsem si začínal namlouvat, že jsem smrtelně unaven a zabočil jsem do útulného hostince V závětrí. Tentokrát jsem se tomuto nebezpečnému lákadlu obloukem vyhnul.

Šel jsem úporně a se zaťatými zuby až tam, kam se dostávají jen sportovci a milovníci přírody. Kdysi jsem mezi ně patřival a tudíž jsem se nemusel obávat, že v hlubokém lese zabloudím. Připadal jsem si v té chvíli jako pohádkový hrdina.

Šel jsem už hodně přes hodinu. Na čele mi perlil pot a svalstvo začínalo bolet, což pro zpáteční cestu nevěstilo nic dobrého. Ale stále jsem to nevzdával. Byl jsem až neuvěřitelně odhodlaný a vytrvalý. Neměl jsem daleko do buldoka.

Dosud nepoznaná vitalita a odhodlanost mě hnaly stále kupředu. Samozřejmě že to netrvalo věčně. Došel jsem k mýtině, na kterou jsem se pamatoval z doby svého mládí. Když mi bylo něco přes dvacet, chodil jsem na tato místa s jistou modrookou dívenkou. Tehdy nám to nepůsobilo žádné potíže. Stála zde malá, poněkud pobořená kaplička a v té jsme se poměrně cudně líbávali. Na víc jsme si netroufli, protože jsme se ostýchali popustit vášni v prostředí takřka posvátném.

Nyní jsem vstoupil na mýtinu a sotva jsem se ubránil výkřiku překvapení. Kaplička stála na svém místě, ale vypadala docela jinak! Jakoby ji právě postavili! Zářila novotou a nezaznamenal jsem na ní ani sebemenší známku poškození. Tak tohle jsem opravdu nečekal! Spíše bych předpokládal, že zub času ještě více zahlodá a já na místě našich schůzek najdu jen pár mechem obrostlých kamenů. Ohromeně jsem zíral na kapličku, která doslova povstala z trosek a byl jsem upřímně dojat. Kdo asi to znamenité dílo provedl? Ministerstvo kultury? Okresní úřad? Nebo nějaké zanícené sdružení dobrovolníků? V každém případě šlo o příkladný a chvályhodný čin, s kterým by měla být veřejnost seznámena. Sám to samozřejmě nesmím a budu informovat každého, kdo bude ochoten naslouchat.

Samozřejmě jsem cítil nutkání nahlédnout také dovnitř. Otevřel jsem dveře a zjistil, že kaplička není prázdná. Uprostřed na lavičce seděl františkánský kněz v hnědém hábitu s kapucí. Byl ponořen do četby nějaké knihy. Okamžitě však můj příchod zaznamenal a přátelsky se na mne usmál. Rozpačitě jsem pozdravil, ale nechtěl jsem ho vyrušovat. Pokoušel jsem se vycouvat, avšak jeho gesto mě zastavilo. Ukázal na pramínek čiré vody, o níž se tradovalo, že má léčebné účinky. Kaplička vlastně kdysi vznikla obestavením tohoto vodního zdroje. V dobách, kdy jsme chodili do polozřícené kapličky my, pramen už takřka neexistoval. Byl zcela zasypan a o jeho existenci svědčila jen halda mokré suti. Nyní je tedy vše napraveno.

Samozřejmě jsem neodolal a napil se. Po usilovné procházce chutnal doušek studené vody nadmíru lahodně. Dalo by se dokonce říci, že opojně. Cítil jsem se daleko lépe a bylo mi takřka do zpěvu.

Zvedl jsem hlavu a střetl se s pohledem františkána. Byl vlídný a přívětivý. Čekal jsem chvíli jestli promluví, ale pouze se přátelsky usmíval. Pak udělal ve vzduchu křížek a znovu se ponořil do četby své knížky.

Vyšel jsem ven a cítil jsem se znamenitě. Lehce a spokojeně. Dobře se mi dýchalo a nic mě nebolelo. Ani jsem se to nesnažil pochopit a bez potíží jsem upaloval k domovu. Což kdyby ta úleva byla jen přechodná?

Ale mé obavy se nesplnily. Můj stav se nehoršil, ba právě naopak. Únava z procházky byla minimální a nestála ani za řeč. Jako by to napití z pramínku v kapličce mělo opravdu léčebný efekt. Bylo těžké tomu věřit, protože se zázraky jsme si už dávno odvykli počítat. A tak jsem jenom kroutil hlavou, aniž bych se komukoliv svěchoval. Neměl jsem zapotřebí, aby mě mé okolí považovalo za hlupáka nebo dokonce za idealistického blouznivce.

Samozřejmě jsem pokračoval v procházkách. Lesy jsou u nás krásné a hluboké, takže není třeba se příliš přemáhat. Ale ke kapličce jsem už nezašel. Co si ve mně se tomu vzpouzelo. Byl to nějaký divný ostych a stud. Ani jsem si to nesnažil nějak vysvětlit. Cítil jsem se takřka naprosto zdrav, ačkoliv jsem s dietou byl občas pořádně na štíru. K doktoru Valentovi jsem zašel spíše ze slušnosti, než z potřeby.

Lékaře zajímal především stav cukru v krvi. Obvykle na změření reagoval výkřiky "katastrofa" a vyhrožováním inzulinem. Tentokrát mě pro jistotu změřil dvakrát a očividně žasl. Nechtělo se mu věřit, že přístroje mluví pravdu.

"Co jste s tím dělal?" vybafl na mne. "Tohle jsem u vás ještě nezažil! Máte 5,9, to je ten nejnórmálnější nórma! Vy jste snad, člověče, čaroval!"

Nebyl důvod mu to vyvracet. Ochotně jsem sklízel pochvaly a sliboval, že v tvrdé, systematické léčbě budu pokračovat.

Ten den jsem se rozhodl jít znovu ke kapličce. Potřeboval jsem si ledacos ujasnit a především jsem doufal, že se opět střetnu s laskavým františkánem. Muselo se přece stát něco pozoruhodného a téměř nevysvětlitelného. Je třeba z toho vyvodit důsledky.

Je-li voda v kapličce léčivá, nemám právo si to nechat pro sebe a františkán rovněž ne. Musíme se dohodnout na rozumném řešení a neodstartovat hysterické scény, plné náboženského šílenství. Koneckonců, zásluhu, a to nemalou, mají i ti, kteří kapličku s pramenem zrenovovali. Bude to zřejmě obecní úřad nebo nějaký spolek. Teprve až zjistím veškeré podrobnosti, rozhodnu se, jakým způsobem seznámím veřejnost se zázračným děním. Možná, že by bylo vhodné seznámit se vším televizi, ale to je prozatím předčasně.

Vyrazil jsem tedy ke kapličce. Šlo se mi znamenitě a značnou vzdálenost jsem překonával bez sebemenších potíží.

Připadal jsem si jako aktivní sportovec, pro kterého je pohyb rozkoší. Přímou jsem při chůzi mládl.

Naprosto svěží jsem došel až k známé mýtině a dychtivě zamířil ke kapličce. Ta ale nezasvítla novotou jako při mé poslední návštěvě. Nebyla tady totiž vůbec. Místo na báječně zrenovovanou stavbičku, která mě tak uchvátila, jsem zděšeně zíral na hromadu kamení, která sotva naznačovala, že tady stál jakýsi objekt.

Nevěřil jsem svým očím. Nejprve mě napadlo, že se na kapličce vyřádili nějakí vandalové, ale vzápětí jsem tuto myšlenku rezolutně zamítl. To prostě nebylo možné. Ruina, kterou jsem si nyní prohlížel, byla náde všechny pochybnosti poznamenána zubem času. Kameny obrostlé mechem svědčily o tom, že se jich dlouhé desetiletí nikdo ani nedotkl.

Váhavě a s pocitem úzkosti jsem postoupil kupředu. Hledal jsem pramínek, ze kterého jsem se při minulé návštěvě napil. Nebyl tam. Zázračná, voda zmizela a úzké koryto odtud vytékajícího potůčku bylo zcela vyschlé. Ale něco přece jen potvrdilo, že jsem se nestal obětí pouhé halucinace. V místě, kde jsem se napil vody, byl rozprostřen hnědý františkánský hábit.

Loupež

Mát'a nepatřil k andílům, ale důkladný zločin si naplánoval teprve na dnešní večer. Koneckonců měl už na to léta, plnoletost se kvapem blížila. Bylo třeba se trochu projevit.

Mát'a byl zdatný chlapík a na loupežné přepadení si troufl. Nesmí se ovšem ukvapit, svou oběť si musí náležitě vytipovat, aby nedopadl jako Romančík. Ten přiznal chlápka kvůli třiceti korunám a zapatlané kravatě. Takový zločin se nevyplatí. To je lepší se potloukat po tržišti a krást pól, na který člověku padne oko.

Ale Mát'a žádnou začátečnickou chybu neudělá. Nepropadne nervozitě a rozvážně vybere svou oběť. Musí to být někdo, koho zvládne, žádný hromotluk. A taky je důležité, aby vypadal trochu blahobytně. Musí z něho vypadnout balík, takový Šukera se vyzná. Vždycky klepne někoho, kdo u sebe má pár papouchů a na ruce prsteny. To už stojí za to trochu pokoušet paragrafy!

Nastal večer a Mát'a vyrazil na lov. Přes den si důkladně obhlédl terén a nyní se nemusel příliš rozhlížet. Věděl, kam si stoupnout. Znal přímo ideální místo. Byl to vlastně vjezd do dvora, kde zahajoval vstup do vyšší společnosti jakýsi autolakýrník. Narezavělé vraky čekaly na nový kabát a mladý podnikatel na úspěch. Teď se tu potulovalo pouze několik nespokojených potkanů.

Mát'a využil nabízejícího se úkrytu a couvl z ulice do nenápadného a neosvětleného vjezdu. Tady si počká na svou oběť. Určitě bude mít štěstí! Dokáže, že se stal skutečným chlapem, který necouvne před žádným nebezpečím. Bude imponovat ženám a dost možná, že se jednoho dne k němu vrátí Alena Šotolová, která ho před dvěma měsíci opustila. Viděla v něm pouhého stydlivého holobrádka a nedokázala odhadnout jeho přednosti. Mát'a na to musel stále myslet. Nedovedl se se ztrátou atraktivní dívky smířit a věřil, že není všem dnům konec. Ví co má a také musí udělat. Nesmí rozpačitě přešlapovat mezi neotrkanými pubertáky, ale musí se náležitě předvést. Zvednout si sebevědomí a předvést se v tom nejlepším světle. Teď se mu naskytá životní příležitost.

Mát'a, opřený zády o zeď, trpělivě čekal. Věřil, že se objeví někdo, kdo způsobí trvalý obrat v jeho životě. Nejlepší by bylo, kdyby se sem přivrávorl nějaký opilec. Pochopitelně ne takový, který veškerou hotovost prohrál v hracích automatech. Takový, který alespoň trochu myslí na zadní kolečka a nevzdá se z poslední koruny. Nebo by to mohl být nějaký strážník, spěchající na rande. Takoví lidé se chtějí vytáhnout před holkou a nikdy nemají prázdnou peněženku. Mát'a rozhodně nehodlá vyjít naprázdno.

Pak konečně uslyšel kroky. Pomalé, plíživé a provázené těžkým oddychováním. Zřejmě se jednalo o staršího netrénovaného člověka. S tím nemusí mít mladý lupič příliš práce, což Mát'a kvitoval s potěšením.

Leč první dojem byl mylný. Nešlo o žádné podvyživené individuum, ale o člověka robustního a zřejmě i zdatného. Jestliže nekráčel dost rychle a trochu funěl, měl k tomu dost dobrý důvod. Vlekl totiž velký kufr, který rozhodně nebyl prázdný. To Mát'u zaskočilo.

Usilovně přemýšlel, jak se má zachovat. Rozhodně se nechtěl s neznámým mužem poprat. Na druhé straně ho nehodlal nechat jen tak přejít. Jediné co mu zbývalo byl nečekaný, razantní útok, vylučující možnost odvety. A pak rychlý, bezpečný útěk s neznámým nákladem.

Mát'a si na to troufl a také akci brilantně provedl. Muž, zasažený obuškem do temene hlavy, se svalil na dláždění, aniž se zmohl na jediný obranný pohyb. Aniž vykřikl, pustil kufr a lupič se ho chtivě zmocnil. O svou oběť se už nestaral a s těžkým břemenem se vydal co nejrychleji do bezpečí.

Nešlo o žádnou procházku. Naopak. Byla to ta největší dřina, jakou Mát'a poslední dobou zažil. Připadal si jako námezdný nosič, který neuváženě přijal mimořádně těžké břímě a teď se s ním musí vláčet k tomu nejvzdálenějšímu cíli. Samozřejmě si to namířil k domovu. Zvědavost ho hnala, protože doufal, že právě zbohatl. V tak těžkém kufru musí být něco, co má nějakou cenu. Určitě nejde o šatstvo a osobní propriety. Vypadá to spíše na nějaké aparáty, nebo něco podobného. Kámoš Bed'ar štěpnul na nádraží kufík a dostal se ke kolekci vzácných stříbrných přiborů.

Mát'a se těšil, až kufr doma otevře a potvrdí své předpoklady. Zrychlil krok a dýchal stejně urputně jako chlap, kterého před chvílí oloupil. Ani si to neuvědomoval. Navíc přestal být ostražitý.

Přímo na rohu ulice narazil na policejní hlídku. Těžko říci, jak se měl zachovat, ale to, co učinil, rozhodně nebylo taktické. Mát'a pustil kufr a začal bezhlavě utíkat. Bezvýsledně. Neměl formu a cesta s těžkým zavazadlem mu neprospěla. Nelze se divit, že skončil na policejní stanici.

Blekotal, že kufr našel a mínil ho odevzdat. Jenomže zpanikařil. Byl předveden naprosto nevinně. Na otázku, co je v tom kufru, pochopitelně nedovedl odpovědět.

"Tak se na to podíváme," řekl policista a okamžitě svůj záměr provedl. Obsah kufru přestal být tajemstvím. Po kolekci stříbrných přiborů nebylo ani památky.

Mát'a příšerně zaječel. Z kufru se vykutálela uříznutá dívčí hlava. Uvnitř byly i další části jejího těla. Mát'a poznal Alenu Šotolovou.

Také policisté okamžitě věděli o koho jde. "Je to jeho holka!" řekl ten, který otevřel kufr. "Chodili spolu na diskotéky. Teď ji zabil a šel odklidit její mrtvolu. Z toho se jen tak nevylže!"

Mát'a měl tentýž dojem.

Zrušený vlak

Jsou chvíle, kdy si vzpomenu na svou zdravější minulost a vyrazím do přírody. Většinou na stará dobrá místa, která se na můj vkus mění až nepříjemným způsobem. Chodím pomalu a s nevolí zjišťuji, co zase podlehl zubu času a kde došlo k vylepšení, které mne uráží. Jsem znechucen a stárnu.

Představte si, že z Trhánků do Prahy už člověk nemůže cestovat vlakem! Jediná možnost, jak se tam dostat, je sejít z kopce na Cvejřov a použít autobus. A to se mi zdá přímo skandální. V Trhánkách u trati zůstala jen dřevěná bouda s vybledlým nápisem a dlouhou špinavou lavicí, kde si občas houbaří čistí svůj úlovek. Koleje jsou rezavé a brzy zmizí úplně stejně, jako pražce. Doby, kdy po nich jezdil a houkal vláček, patří do historie.

A právě u bývalé zastávky jsem minulou středu potkal Vildu Zajíčka. Neviděl jsem ho téměř třicet let, ale poznal jsem ho okamžitě. On mne kupodivu taky. Zašklebil se, jak to měl ve zvyku a oslovil mě, jako bychom se rozešli před týdnem. Vzpomínali jsme na pár podařených čundrů a na jednu rvačku kvůli holce, která teď prodává cikánům pivo v zaplivané

kantýně.

"A co děláš právě tady, na konci světa?" zeptal jsem se pak bodrým, strejdovským hlasem, "snad nečekáš na vlak?"

"Čekám, nic jiného se tady také dělat nedá."

"Tak to se nedočkáš," ujistil jsem ho, "zrušili ho před dvanácti lety. Tahle bouda je už k ničemu. Pošlapeme pěkně do Cvejřova na autobus."

Zavrtěl hlavou. "Když jsem řekl, že pojedu vlakem, tak pojedu vlakem," řekl, "a tvé informace jsou mylné. Jezdím z téhle zastávky nejméně jednou za měsíc." Což byl samozřejmě očividný nesmysl. Po tom, co zbylo z kolejí, by žádný dopravní prostředek jet nemohl. Začal jsem Vildu přesvědčovat, ale neuspěl jsem. Byl tvrdohlavý jako zamlada. Když si něco umanol, tak to za každou cenu prosadil.

"No jak chceš," řekl jsem posléze, "přece se, staří dědkové, nepopereme kvůli zrušenému vlaku. Ty si na něj čekej třeba do konce světa a já jdu na autobus do Cvejřova. Uvidíme, kdo bude v Praze dřív."

Přikývl a posadil se na špinavou lavici v čekárně. Jeho zájem o mne zřetelně pohasl. Frajersky zasalutoval a přehodil nohu přes nohu. Chtěl jsem ještě říci něco ostrého, ale pak jsem odevzdaně mávnul rukou. Zamumlal jsem "Tak ahoj," a vydal se lesem k autobusové zastávce.

Ušel jsem sotva dvě stě metrů a ozvalo se houkání vlaku. Vzápětí se v zatáčce objevil náš starý, známý motoráček. Nevěřil jsem svým uším ani očím. Pořádně jsem se štípnul do tváře a když zjevení nezmizelo, rozběhl jsem se zpátky na bývalou staničku. Vlak tam dorazil přede mnou. Viděl jsem Vildu, která nastupuje a zavírá za sebou dveře. Naše pohledy se střetly, ale ten jeho byl dost rozpačitý. Spíše odmítavý než vstřícný. Jako by po mé společnosti vůbec netoužil.

Zůstal jsem uraženě stát u kolejí a sledoval, jak vláček odjíždí. Za dvě či tři minuty mi zmizel z očí a já jsem si mohl ukroutit hlavu. Sedl jsem si na místo, kde ještě před chvílí seděl Vilda a znovu o všem přemítal. Strašně jsem litoval toho, že u sebe nemám lahvičku rumu. Ale nedalo se nic dělat. Seděl jsem jako idiot a nebyl schopen kloudné myšlenky, natož pak akce. Po nějaké chvíli se kolemkolébaly dvě babky.

"Prosím vás," vyrazil jsem ze sebe, "jezdí tady vlak?"

Pištivě se rozesmály. "Ledaže by sem zabloudil Orient - Expres," odpověděla tlustější z nich. "Inak tu nejelo nic, co je podobné vlaku, plných dvanáct let. Budete se muset obtěžovat do Cvejřova na autobus."

Tak jsem se tedy obtěžoval a do Prahy skutečně dojel. Ale jen tak jsem tu záhadu nemohl nechat. To bych pak neměl klid kdovíkolik měsíců. Poslední dobou mám totiž dost špatné nervy.

Po probdělé noci jsem zašel za Tonkem Rabasem. Tonek se na stará kolena chytil a má hodinářství na Žižkově. Táhne mu šedesátka, ale oči má jako ostříž.

"Jestli potřebuješ opravit hodinky, tak sem s nimi!" uvítal mě poněkud nedůvěřivě, "ale pokud jsi si přišel přátelsky potlačit, tak raději vypadni. Jsem zaneprázdněný člověk."

"Něco mi musíš říct o Vildovi Zajičkovi," šel jsem rovnou k věci, "včera jsem ho potkal a vypadal nějak divně."

"K čertu s Vildou Zajičkem!" zaburácel hodinář, "poslední dobou ho kdekdo potkává. Sahula, Komárek i Putimský. A všichni tvrdí, že je láká, aby jeli také vlakem, který je už dvanáct let zrušený."

"To je můj případ!" vykřikl jsem, "málem jsem s ním nastoupil ve zrušené zastávce v Trhánkách."

"Měl jsi to udělat," zavrčel Tonek, "a ti ostatní taky. Bylo by zajímavé zjistit, kam byste dojeli. Vilda Zajiček je totiž dvacet let nebožtík a nedá se o tom pochybovat, protože jsem mu sám byl na funusu. A dokonce jsem mu koupil věnec. To proto, že jsem mu šest let nasazoval parohy a chtěl jsem se s ním takhle aspoň trochu vyrovnat."

"Ale Mary Zajičkovou sis nevzal!" vyčetl jsem mu, "a byla to nejhezčí holka, jakou v našich končinách pamatuju."

"Uvažoval jsem o tom," připustil Tomek, "ale zmizela."

"Zmizela?"

"Jo," přikývl, "a představ si, že v Trhánkách nasedla do vlaku, který tenkrát už přes rok nejezdil. Od té doby ji nikdo nikdy neviděl. Vyšetřovalo se to a u mě ve sklepech hledali její mrtvolu. Měl jsem s tím tenkrát pěkné opletačky. Chtěl jsem jet do Trháněk a Vildovi pořádně vynadat, ale jaksi jsem se k tomu neodhodlal."

"To se ti ani nedivím," chápal jsem ho, "co kdyby tě taky vtáhl do toho vlaku? Kdoví, kde má ta naše mašinka teď konečnou?"

"To se dá lehce uhodnout," mínil Tomek, "a už mi to potvrdila celá řada nezávislých biotroniků. Proto nechci o Vildovi Zajičkovi ani slyšet! Žiju si teď klidným, spořádaným životem, mám prosperující firmu a chci v osmdesáti letech zemřít na infarkt myokardu. Ale kdo ví? Třeba mě v tom pokročilém věku přepadne zvědavost a já se přeci jen do těch Trháněk podívám. Na zastávce potkám Vildu Zajička, poplácám ho po rameni, on mi poděkuje za ten věnec a pak mi řekne, abych s ním jel tím zatraceným vlakem, že Mary už čeká a peče bábovku. Chvilí se budu možná rozmyšlet, ale nakonec kývnu, protože mě přemůže zvědavost. Třeba Mary za ty roky vůbec nezestárla a ten výlet bez možnosti návratu bude stát za to!"

Zdálo se mi, že při těch představách docela pookřál a tak jsem si u něho nechal opravit hodinky.

Negalantní amant

René Suldek byl svým způsobem pojem. Hezký, poměrně mladý muž sebejistého vystupování krácel od úspěchu k úspěchu. Také s ženami to dovedl a nehodlal se na žádnou z nich trvale vázat. Jeho podezíravá povaha mu to nedovolovala. Předpokládal, že ženy jsou zistné, vypočítavé a každého, kdo jim to svou naivitou umožní, okamžitě oškubou. Měl se tudíž na pozoru, i když si potěšení v dívčí náruči neodpíral.

Také nyní prožíval mimořádně příjemný večer. V kavárně se seznámil s neobyčejně přitažlivou a vzrušující intelektuálkou. René ji okamžitě zaujal a ona se neobrněla zbytečnou stydlivostí. I když při hovoru předvedla mnoho ze svých rozsáhlých znalostí a oslňovala bystrými postřehy z umění i filosofie, zajímalo ji i to, jak bude tento večer pokračovat. Měla podobné představy jako René. Potěšilo ji také, že má nedaleko byt a vše proběhne bez komplikací.

Dáma se jmenovala Kamila a přiznala se, že je rozvedená, rozhodně to však nebrala jako tragédii. Netrpěla mindráky a na večer se Suldekem se těšila. Odhadla ho na zdatného milence a jeho sebevědomí jí nebylo proti mysli. Odešla s ním z kavárny v dobrém rozmaru.

I u Reného všechno začalo v pohodě. Intelektuální úvahy přešly v milenecké tlachání a nic nestálo v cestě vášnivě prožitému večeru. Také sexuální sblížení se obešlo bez disharmonických tónů a oba milenci byli spokojeni. Dali si to najevo mnohokrát opakovanou rozkoší. Nikde se neobjevil sebemenší mráček, z něhož by mohlo zapršet.

Blížila se půlnoc. Hrátky se blížily ke konci a René začal významně zívat. Zřejmě už myslel na ranní vstávání, které z celé duše nenáviděl. Zejména po vysilujícím večeru.

Také Kamila usoudila, že společné zážitky byly dostačující.

"Víš co?" špitla spokojeně "Zůstanu u tebe. Místa tu máš víc než dost a já spím tiše jako myška."

Ale René to nekviťoval s porozuměním. "Nepřipadá v úvahu," houkl, "jen se pěkně sbal a jdi domů! Můžeme si zase zavolat a sejít se."

Kamila překvapeně pootevřela ústa. Změněný tón jí nevyhovoval. "Můžeš mi vysvětlit," řekla nespokojeně, "proč se mám v noci trmácet na druhý konec města?"

"Protože mám s dámami své zkušenosti," odvětil příkře, "spím velice hluboce a hned tak něco mě neprobudí. Jedna děvka, která tady zůstala přes noc, mě okradla o marky a tři prstýnky."

Kamila zrudla, potom zbledla a neuvěřitelným způsobem vytřeštila oči.

"Ty mě srovnáváš s nějakou zlodějskou děvkou?" zachrčela. "Mne, absolventku filosofické fakulty univerzity Karlovy. Jestliže se mi okamžitě neomluvíš, zažiješ strašné věci!"

René nedocenil vážnost situace. Zabuřel něco v tom smyslu, že slušná žena nevleze chlapovi do postele dvě hodiny po seznámení, ale to bylo poslední, co učinil.

Kamila se během několika vteřin proměnila v divokou d'ablici. Rozječela se a rozvřeštěla na plné obrátky, přičemž na sobě trhala oděv, potom rozrazila dveře na chodbu a volala o pomoc. Několik lidí vyběhlo ze svých bytů, aby se dozvědělo, že to hnusné prase ji znásilnilo. Kamila se rezolutně dožadovala okamžitého příjezdu policie a viníkova odvedení do vazby.

René rázem ztratil svou příslovečnou suverenitu. Pokoušel se Kamilu uklidnit, ale pouze přiléval oleje do ohně. Ta už byla v takové ráži, že nebylo v lidských silách ji utlumit.

Policie se dostavila velice záhy a představitelům zákona bylo vše jasné. Právě tak jako nájemníkům, kteří málem Reného zlynčovali. Mladá, ztýraná a plačící žena vzbuzovala všeobecný soucit. Násilník byl odvezen na záchytku a Kamila nadiktovala svým ochráncům protokol. René začínal mít neblahé tušení, že to s ním nedopadne dobře.

Tušení bylo pravdivé, ba ještě příliš optimistické. Suverén René Suldek se stal obětí policejní zvůle a hříčkou ve spárech nezávislého soudu. Byl obviněn z brutálního znásilnění, které bylo v plném rozsahu a nade všechny pochybnosti prokázáno. Oběť se všem jevila jako osoba důvěryhodná, těšící se nejlepším pověstí. Zato o Reném neřekl nikdo nic dobrého. Sousedé si o něm nikdy nemysleli, že má co dělat ve slušné společnosti, dívky z jeho okolí se stydlivě prohlašovaly za jeho dřívější oběti a konkurenti nesmlčeli jeho příslovečnou brutalitu. U soudu vlastně nebylo co řešit. Jednoznačný průběh skončil jednoznačným rozsudkem, proti kterému se René pro jistotu ani neodvolal. Jeho obhájce mu to ani nedoporučoval.

Tisk si na násilníkovi smlsnul a Kamila, tato nevinná politováníhodná oběť, triumfovala. Výčitky svědomí rozhodně neměla.

"Zdálá se, že je to slušný, vzdělaný člověk," vzpomínala, "který se obstojně vyzná v moderním malířství. Ale vzápětí se v něm probudilo zvíře, kterému vězení s ostrahou jedině prospěje!" Což není úplně vyloučeno.

Trestající anděl

Domov důchodců ve Vysokém Hradci rozhodně nepatřil k těm luxusnějším. Stará budova bývalého hejtmanství byla vlhká a nevytopitelná, takže revmatictí stařečkové si přicházeli na své. Mohli si stěžovat, ale nejvýš jeden druhému. V čele domova byla uječená koule Farkašová, která se už těšila, až vypadne příštím rokem do důchodu. Bydlet bude ovšem u dcery v rodinném domku. Tady nezůstane ani o minutu déle než musí. Ani ostatní ošetřovatelky za mnoho nestály. Byly neochotné, nabručené a s žádným problémem si nevěděly rady. Zavolat opraváře nebo doktora bylo pro ně tak obtížné, že se při projednávání úkolu div nepopřály.

Dědečkové a babičky žili po sedmi nebo osmi v rozlehlých ratejnách, kde většinou nic nefungovalo. Něco tak neútluného a nepřívětivého abys pohledal.

Osmdesátiletý důchodce Kořínek se kysele ušklíbl.

"Nejhorší je," řekl, "že v naší rodině se umíralo strašně pozdě. Táta se dožil pětadevadesáti a maminka ve dvaadevadesáti uklouzla na schodech do sklepa. Kdyby byla opatrnější, mohla mít na dortu sto svíček. A co si počnu já, budu-li po rodičích? V tomhle baráku je každý den života utrpením. Dožít se stovky v těchto zdech, to se snad nedá vydržet."

"Třeba nás někam přestěhujou," těšil se stařec Bouzek, "a až baby ošetřovatelky odejdou do penze, budou se o nás starat mladé holky. Kdybych neměl věřit, že se to jednou zlepší, tak bych vyskočil z okna přímo pod autobus."

"Já bych si raději hodil mašli," ozval se revmatik Vavřečka, "ale asi bych to těmahle pazourama nesvedl. Už si ani sám nenavlíknu pyžamo. A to vám říkám, že to s námi lepší nebude!"

"Taky si myslím," usoudil Kořínek, "spíš se to ještě zhorší! Od nikoho nemůžeme nic očekávat. Nás nikdo sponzorovat nebude. A protože s vámi není žádná zábava, jdu se do společenské místnosti podívat na televizi. Strašně mě zajímá, kdo nás zase okradl o stamilióny a nic se mu nemůže stát, protože na to chybí paragraf."

"Nic se nedovíš," oznámil mu Bouzek, "protože televize je zase rozbitá."

"Sakra," ulevil si Kořínek, "ta je rozbitá skoro pořád! Asi se v ní zase vrtal ten cikán Baňa. Přišel z holobyty, kde jich jedenáct hrálo na jednu foukací harmoniku a tady leze pořád do televizoru jako pes do boudy."

"Baňa to nezavinil," vysvětlil mu Vavřečka, "protože se nacucal rybízového vína a usnul na chodbě. Nemohl jsem se kvůli němu dostat na záchod."

"Tak to jdu udělat pořádně rambajs," rozhodl se Kořínek, "a donutím některou ošetřovatelku, aby zavolala opraváře."

"To nepůjde jen tak," sýčkoval stařec Ulrych, "protože vždycky volají Pudlíka a tomu naše klientela nevoní. Farkaška se od něj nechce nechat natáhnout a místo dýška mu vyhrožuje starostou. To se potom soukromý podnikatel snadno zašprajcuje."

"Já se jdu bít za naše práva," zlobil se Kořínek, "a třeba za ně položím i život. Stejně už za nic nestojí."

Nasadil ponurý kukuč a šoural se do společenské místnosti. Byl připraven křičet, ale nebylo toho zapotřebí. Televizor už docela obstojně fungoval. Trochu prskal a objevovaly se na něm vodorovné černé čáry, ale co mohou požadovat lidé v domově důchodců. O televizi byl mimořádný zájem. Ve společenské místnosti sedělo kolem dvaceti babiček a dědečků, z jejichž tváří číselo napětí. Jen Poštolková naléhala, aby někdo přepnul z Novy na první program a Zindulka dokonce huhlal, že nejlepší je Premiéra. Pak se na obrazovce objevily reklamy na dámské vložky, Fialková řekla "fuj" a zmáčkla knoflík, takže přehodila program a bylo po diskusích.

Všichni se teď mohli dívat na dokumentární pořad o humanizaci našeho vězení. To je samozřejmě zajímavé. Vzápětí je však poměry v nápravných zařízeních začaly pěkně vytáčet.

"Podívejte, jak se ti vyvrhelové mají!" křičel rozhořčeně Jelínek, "kradou, znásilňují a když je konečně chytnou, dají je do takového hotelu! Tomu říkají spravedlnost?"

"Neremcej," okřikl ho Doležal, "a pamatuj na lidská práva. Ta má v civilizované Evropě každý, s výjimkou důchodců."

"A to se smí?" zaječela Poštolková, "ať se někdo přijede podívat na ty blafy, které tady dostáváme! A páni vězňové si debužirují! Nelíbí se jim, když dostanou dvakrát za sebou kuře, já to snad někde napíšu!"

"To musí být vždycky dva," vysvětlil jí Doležal, "jeden to napíše a druhý to čte. Jenomže stížnosti od důchodců se nečtou. My jsme tady akorát na odepsání."

Důchodce to popudilo natolik, že překřikovali jeden druhého a ve společenské místnosti nebylo slyšet vlastního slova. Vězeňská problematika šla již zcela mimo ně.

Konec všemu udělala až tlustá Farkaška, která televizi vypnula a zaječela, že tady není perský trh ani židovská škola. Je prý smutné, když si staří a moudří lidé neváží dobrého bydla a řvou jako paviáni.

"Já mám jenom jedny nervy," křičela, "a už to dlouho nevydržím! Vyhodím tu zatracenou televizi z okna a bude po ptákách!"

Nikdo se jí neodvážil vzepřít a tak se stařečkové vytráceli ze společenské místnosti. Někteří ukřivdění, jiní lhostejně a ostatní s dobrým pocitem, že se alespoň něco dělo. Pouze Kořínek byl plný dojmů z toho, co právě zhlédl.

"Tohle mi otevřelo oči," říkal si vzrušeně, "přeci jen mám naději, že dožiji důstojně svůj dlouhý život. Proč bych se nemohl dostat do humanizované věznice? Osmdesát let jsem žil bezúhonným životem pracujícího člověka a co jsem tím získal? Trpím ve studeném vlhkém baráku s osmi dědky v jedné místnosti! Bez naděje na jakoukoliv změnu! Ale já se přeci mohu vzepřít. Nikdo mi nemůže zabránit ve spáchání ohavného zločinu. Když to svedu, nezávislý soud mě musí spravedlivě potrestat. Dostanu-li dvanáct, nebo raději patnáct let natvrdo ve vězení s ostrahou, budu si žít jako v bavlnce. Z ubohého, deklasovaného a všemi opovrhovaného důchodce se stane hrdý, zarputilý vězeň. Jde jen o to, probudit v sobě to horší já!"

Kořínek byl rozhodnut. Teď zbývalo pouze opatřit si vhodnou zbraň, ale to nebyl pro vynalézavého starce neřešitelný problém. Zmocnil se kuchyňského nože, který ukryl pod plandavým, špinavým svetrem a ozbrojen vstoupil do místnosti s hekajícími dědky. Zejména Vavřečka na tom byl mimořádně špatně. Revma ho zase pořádně bralo.

"Pane Bože," úpěl Vavřečka, "proč už si mě nevezmeš? Cožpak tohle je nějaký život?"

"Nerouhej se, Vavřečko," napomenul ho Kořínek, "a uvědom si, že Pán Bůh tě slyší. Jestli mu dojde trpělivost, pošle na tebe trestajícího anděla a bude šmytec!"

"Ať pošle," brečel stařec, "a vysvobodí mě z těch muk. Mě už život netěší a chci, aby to skončilo."

Kořínek chápavě přikývl a v zastoupení trestajícího anděla vytáhl nůž. Vavřečka na něj vytřeštil oči, vyrazil jakýsi podivný skřek, ale bylo už pozdě cokoliv na věci měnit. Kořínek bodl a dílo se mu zdařilo. Stal se vrahem, čímž zásadně změnil svůj život.

Jeho tužby se však nenaplnily. Výpovědi starců o tom, že se vydával za trestajícího anděla způsobily, že byl dopraven do ústavu pro duševně choré. Marně se bránil a protestoval. Žádal zhumanizovanou věznici, ale místo toho se stal chovancem blázince.

Nebylo to tu tak špatné. Proti domovu důchodců ve Vysokém Hradci žil jako v lázních. Ale spokojen nebyl.

"Nikdo z naší rodiny nebyl cvok," zlobil se, "a já jím taky nejsem. Po zralé úvaze jsem to dotáhl na úkladného vraha a mám právo na tvrdý trest. Nebude-li mně vyhověno, napíšu do Kanceláře prezidenta republiky!"

Napsal. A to hned několikrát. Spravedlnost je však slepá a o vraždícího kmeta nemá zájem. Vrah Kořínek se cítí potupen, ale neví si rady.

"Asi jsem měl spáchat vraždu z vilnosti," napadlo ho. "Kdybych ubodal uječenou kouli Farkašovou a nežvanil o trestajícím andělovi, mohlo mi to vyjít. Ačkoliv důchodce se u nás spravedlnosti nedovolá!"

Monstrum

Aranka Deráková, úspěšná fotografka, měla trvalý problém. Nikoliv profesní, ale zcela soukromý. Nevěděla si s ním rady. Problém se jmenoval Tony a byl to chlap jako hora. Kdysi také pracoval, ale to už je hodně dávno. Nejméně tři roky ho Aranka živila a samozřejmě také napájela. Teď byla úplně bezmocná.

Potíž byla zejména v tom, že žili v Tonyho bytě. Aranka ho sice perfektně zařídila a z provlhlých kumbálů vytvořila

hotový zázrak století, ale představa, že by odtud Tony zmizel, se každému musela jevit jako zcela absurdní. Líný a mohutný chlap by o něčem takovém nejednal za žádné peníze. Navíc Aranku svým způsobem miloval. To, jak si ji pověsil na krk, ani nevnímal. Když ji sem přivedl, byl ještě tu a tam výdělečně činný. Zápasil ve volném stylu a občas byl zaměstnán jako vyhazovač v ne právě exkluzivním podniku. Nepatřil k erotomanům, ale o ženské nikdy neměl nouzi. Slečny o něj projevovaly trvalý zájem, protože jeho svalstvo patřilo do první kategorie. Také Aranka se do Tonyho zamilovala, když ho fotografovala na stupních vítězů. Brzy ho také uhnala a nějakou dobu zářila štěstím.

Netrvalo to dlouho. Tony se projevil jako typický gigolo. Krom špetky fyzické rozkoše ve formě umírněných sexuálních hrátek nenabídl své partnerce nic, co by stálo za řeč. Aranka to zprvu přehlížela. Zařizovala byt, starala se úplně o vše a nezanedbávala ani manželovo kapesné. Jeho široký hodný úsměv jí byl odměnou. Házela do Tonyho honoráře jako do bezedné studny a on jen lenivě, tloustl a zival. Na nevěru ani nepomyslel. Věčně mírně podnapilý se placatil po bytě a stával se pro Aranku stále větší přítěží. Samozřejmě to vůbec nepozoroval. Byl přesvědčen, že fotografa je do něj stále beznadějně zamilovaná a nepřejde ji to do skonání světa.

Aranka v duchu zuřila. Na otevřený konflikt si netroufla, protože si dovedla představit, jak se dobrácký hromotluk může proměnit v rozzuřeného golema. Z bytu ho nevystřnadí a o agresivních vzteklounech už ledacos slyšela. Proto tiše trpěla a přemýšlela, jak by situaci změnila. Tím spíše, že se jí začal dvorit jistý mladý reportér.

A pak to vymyslela. V hlavě se jí zčistajasna zrodil plán, který neměl daleko ke genialitě. Tony vypadne z jejího života a ona začne úplně znova. Je ještě mladá a má na to právo. Nemůže přece žít na věky s monstrem jako je Tony! Plán je sice drsný, ale účel světí prostředky!

"Tony," oslovila Aranka robustního přítele, "nakladatel Válek mi nabídl výborný kšeft. Chce u mne objednat sadu pohlednic s hororovými náměty. Měly by se na nich objevit všechny známé nestvůry z filmů i pohádek."

"Prima," zachrčel Tony, "ty to určitě uděláš prvotřídně!"

"To doufám," přikývla fotografa, "ale napadlo mě, že by ses na tom projektu mohl podílet i ty. Dost možná, že by tě to bavilo. Producoval ses v ringu a hrával jsi i v ochotnickém divadle."

"Taky jsem dělal masku o masopustě," vzpomínal pyšně hromotluk, "a v Krkonoších jsem málem získal první místo ze nejlepší masku Krakonoše."

"No vidíš!" řekla spokojeně Aranka, "máš tu nejlepší průpravu. Proč bych měla platit model, když to hravě zvládneš ty! Možná lépe, než kdo jiný!"

"Beru!" děl téměř nadšeně Tony. "Já ze sebe udělám takového kašpara, že se ten tvůj nakladatel bude divit!"

"Kašpara ne!" varovala ho přítelkyně, "to nebude kolekce pro zasmání, ale pro vyděšení. Musíš mít tak hrůzostrašné přestrojení, aby lidem lezly oči z důlků. Myslím, že bys mohl zvládnout Dracula i pekelného démona, požírajícího nevinné oběti!"

"To je hotovka!" liboval si Tony. "Já se obleču a zmaluju tak, že se mě budeš bát i ty! Pro tohle já mám talent a konečně ho uplatním!"

Aranka se pochybovačně usmála, ale Tony už byl v ráži. Do práce se obvykle nehrnul, ale tahle se mu zdála nejen přijatelná, nýbrž i atraktivní. Je to vlastně umělecká činnost. Když uspěje na fotografiích, nemusí být všemu konec. Nakladatel si může jeho výrazu všimnout a zaměstnat ho i při jiných příležitostech. Mnozí umělci začínali právě tak skromně a nenápadně, aby se pak vypracovali k mimořádným výkonům. Tony snil o velkých uměleckých úspěších celé odpoledne. Vypil několik piv a dumal, jaký mundúr na sebe navléknout. A když dostal Arančino svolení, začal na sobě tvrdě pracovat. Dá se říci, že se do svěřeného úkolu zahryzl jako klíště a věnoval se mu celou vahou své nekomplikované osobnosti. Byl upoután a nadšen nečekanou šancí, k níž se upnul jako ke smyslu života.

Prohrabal se vším možným a vytahal ze skříní i různých zákoutí ty nejroztodivnější věci. Objevil staré pestrobarevné župany, v nichž kdysi pln sebevědomí vstupoval do ringu, klobouky, šály, vesty a dokonce hrůzně vypadající paruky. Bylo vskutku do čeho se šňořit a čím se olepit. Tony se báječně bavil a s rozkoší ze sebe dělal odporné strašidlo. Když objevil i různá líčidla a šminky, byl doslova v sedmém nebi. Už dlouho se tak pěkně neodvázal.

Ve skvělé euforii ze sebe vytvořil strašáka, za kterého by se nemusel stydět ani americký velkovýrobce hororů. Tony poskakoval před zrcadlem, šklebil se na sebe a vyrážel z hrdla rádobu zvířecí zvuky.

"Pojď se podívat, Aranko!" lákal přítelkyni na velkolepé divadlo, "nejsem světová jednička?"

Patrně byl. Jenomže Aranka neměla v úmyslu se nad ním rozplývat. Ani ho nepochválila, naprosto nečekaně vytáhla z kabelky revolver a vpálila do monstra tři kulky. Tony se ani nestačil podívat, jen vykulil oči a naposledy v tomto životě zachrptěl. Pak se svalil na podlahu a nejevil známky života.

Aranka se posadila k telefonu a rozvážně vytočila číslo. Pak se musela soustředit na solidní herecký výkon. Doufala, že obstojí.

Když se ze sluchátka ozvalo "Policie České republiky", bolestně vzdechla a plačtivým hlasem zaskomírala: "Stala se strašná věc. Právě jsem nešťastnou náhodou zastřelila svého druha."

Policie nemeškala a dorazila na místo neštěstí v rekordní době. Aranka se chvěla hrůzou a neměla daleko k mdlobám. "Nemohu tomu uvěřit," sténala bolestně, "ale neuvědomovala jsem si v té chvíli, co dělám. Vrátila jsem se domů a volala na Tonyho. Neozýval se a byt byl zjevně prázdný, ale pak se zčistajasna přede mnou objevilo hrůzostrašné monstrum a zjevně mě chtělo napadnout. Aniž bych příliš uvažovala, sáhla jsem do kabelky pro revolver. Snažila jsem se zachránit si život!"

"Přišla jste z venku," dumal policista, "a měla jste v kabelce zbraň. To je obvyklé?"

"Nosím ji," odvětila Aranka, "od té doby, co byla jedna má kolegyně přepadena. Jako fotografa pracuji v terénu, kde je občas nebezpečno."

"Takže jste vždy připravena použít střelnou zbraň?"

"To bych neřekla," mumlala dál Aranka, "myslím, že jsem celkem rozvázná. Rozhodně se dovedu v situaci orientovat. Nejsem zbrklá a ukvapená, ale tohle byla neobvyklá situace, kterou jsem nedovedla zvládnout." Policista pohlédl na nebožtíka a chápavě přikývl.

"Kdyby se na mne tohle vrhlo," konstatoval, "asi bych se neovládl rovněž. Je to příšerný pohled! Proč se, proboha, takhle vymustroval? Dovedla byste to nějak vysvětlit?"

Aranka tiše zavzlykala. "I když neznám přesnou odpověď," špitla, "domnívám se, že všechno zavinil jeho smysl pro humor. Velice rád žertoval a dělal si z lidí legraci. Pravidelně mě vyváděl aprílem a anekdoty si zapisoval do notýsku. Je možné, že i tohle zamýšlel jako podařený vtíp. Chtěl mě, chudák, rozesmát a nepočítal s tím, že má reakce bude úplně opačná."

Policista se zamyslel. "Toto vysvětlení se mi jeví jako velice pravděpodobné a vyhovující," přikývl, "a zdá se mi, že i soud, bude-li vůbec, přijme toto stanovisko. Podle mne nejde ani o nedbalostní trestný čin, ale vyložené o nešťastnou náhodu."

Měl pravdu, i když bez komplikací se to neobešlo. Aranku řádně proklepali psychiatři a ani vyšetřovatelé to na první pokus nevzdali. Ale důkazní materiál nevyvolal vážnější pochyby. Stačilo si prohlédnout fotografie, na nichž se šklebil zavražděný Tony. Kdo na ně pohlédl, okamžitě souhlasil s Arančinou reakcí.

"Tohle by vyděsilo i otrlého, nebojácného chlapa," usoudil soudní znalec Baloun, "a mladá žena musela nutně propadnout panice. Její čin je logický a zcela přiměřený. Neznám nikoho, kdo by si zachoval chladnou hlavu a nepropadl by panice."

Souhlasili s ním všichni. Tonyho příšerné fotografie vstoupily do dějin naší kriminalistiky. Byly zařazeny do učebnic a seznamují se s nimi i studenti medicíny. Chudák nebožtík je slavný i po smrti.

Aranka všechno přežila ve zdraví a zdá se, že si polepšila. Nastěhoval se k ní mladý reportér, člověk čínorodý a také úspěšný. Aranka ho fotografuje v choulostivých situacích a na horory prozatím nepomýšlí.

Návrat do vlasti

Jan Kulich se vrátil po více než třiceti letech do vlasti. Díru do světa neudělal, ale také neskončil jako chudás. Pronajal si v Praze byt a začal do sebe nasávat starou vůni domova.

Vzpomínky se mu honily hlavou a jedna z nich byla mimořádně silná. Kdysi, téměř před čtyřiceti lety, se nezištně zamiloval do patnáctileté dívky Hedviky Toganové. Stalo se tak na dětském táboře u Lužnice. Kulich byl mladý vedoucí, dívka dokončovala základní školu. Žádná šance k prožití bouřlivého milostného románu nevznikla, ale pro Kulicha to byl životní zážitek. Nikdy potom už Hedviku neviděl a nevěděl, co se s ní stalo. Zapomněl si vzít i její adresu a dopustil, aby se rozešli na věky.

Přesto uchoval Hedviku trvale ve svém srdci a něžně na ni vzpomínal i za velikou louží. Litoval své nerozhodnosti a malé odvahy, povýšil dívku na jedinou ženu svého života a věřil, že po jejím boku by dokázal být šťastný. Snad proto se nikdy neoženil.

Teď, když byl opět doma, se vzpomínky z mládí intenzivně vracely. Hedvika Toganová v nich hrála nemalou roli a Kulich přemítal, co se s ní asi stalo. Jak bez něj prožila život, za koho se asi vdala a kolik má dětí. Jak po těch letech vypadá a jestli náhodou neovdověla. Těch naléhavých otázek bylo daleko víc, ale ani na jednu se mu nedostalo odpovědi. Hedvika vystoupila z jeho života v patnácti letech a zmizela kdesi v nenávratnu.

Kulich neměl nejmenší šanci na dávný příběh jakkoliv navázat. Nevěděl ani odkud dívka na letní tábor přijela. Snad se o tom tenkrát zmínila, ale Kulich to dávno zapomněl. Všechno bylo definitivně pryč.

Jan Kulich začal alespoň chodit na dlouhé namáhavé výlety. Pročesával krajinu, toulal se a propadal vlasteneckým citům, přesvědčoval sám sebe, že je krásné, když se do této kouzelné země opět vrátil. Velebil českou přírodu a slzy dojetí se mu draly do očí.

Jenomže Čechy nejsou jen půvabná příroda. Jednou, když hleděl téměř zamilovaně ze zalesněného kopce dolů do údolí, zaslechl za sebou zapraskání větví. Než se stačil otočit, dostal ránu holí do hlavy. Vzápětí druhou a třetí. Sesul se k zemi a ztratil vědomí, přesto do něho násilník bušil dál.

Kulich se už nikdy neprohrál a nedozvěděl se, co se s ním stalo. Netušil, že byl oloupen úplně o vše a jeho nahou mrtvolu odvekl lupič do křoví, kde ji ještě zamaskoval větvemi. Pak zmizel, doufaje, že unikne spravedlnosti.

Nahá mrtvola ležela v křoví několik měsíců. Nebyla na frekventovaném místě a krom lesní zvěře, ptáků a brouků o ni nikdo neprojevil zájem. V Praze Kulicha nikdo nehledal, nájemné měl zapláceno na řadu měsíců dopředu a nikomu k srdci nepřišlo.

Teprve po téměř půl roce objevila nešťastníka žena, trhavící ostružiny. Neuvěřitelně se vyděsila. S ječivým křikem a s rukama nad hlavou pádila do vesnice, aby zde hrůzný nález oznámila. Starosta okamžitě zavolal kriminálku.

Pak nastalo běžné vyšetřování, do kterého se pletla i televize, ale žádný efekt to nepřineslo. Mrtvola byla v bídném stavu a žádný muž z okolí pohřešován nebyl.

Dohadů ovšem bylo habaděj. Hypotézy se přímo rojily. Jedni si mysleli, že šlo o vyřizování účtů mezi podnikateli, druzí soudili, že nebožtík vymáhal na někom dluhy a dalším bylo jasné, že ve zločinu jsou namočeny mezinárodní zločinecké gangy. Vesničané zatajovali dech vzrušením, protože vražda se v okolí odehrála naposledy před devadesáti léty, kdy byl po jarmarku ubit a oloupen koňský handlíř Paroubek.

Televizní reportéři ustavičně kroužili kolem a trousili pohrdavá slova na práci policie. Soudili, že její profesionalita není na patřičné výši.

V každém případě šlo o velice obtížný úkol, a policisté nad ním beznadějně krčili rameny. Neznali zavražděného ani motiv násilného činu. Dá se říci, že kolem nepříjemné události bezradně přešlapovali.

Jeden z problémů však byl přece jen vyřešen. Kulichovo tělo, náležitě prozkoumané a ohledané, se dočkalo pohřbu. Ne

takového, jaký by si poměrně zámožný člověk přál a v jaký dost možná doufal. Jako bezejmenná oběť si velké nároky nemohl činit, ale našlo se místo na malém vesnickém hřbitůvku v hrobě, který už nikomu nepatřil. Majitelé dávno přestali za místo u zdi platit a tak se vše obešlo bez problémů. Kulichovo tělo, lépe řečeno jeho zbytky, bylo předáno zemi ve vši tichosti a bez obřadu.

"Má tu dokonce pomníček," upozornil funebráky místní občan, "a kdybychom věděli, jak se jmenoval... no musí se spokojit s jménem té patnáctileté holky, která se před lety vrátila z letního tábora a z nešťastné lásky skočila do řeky." Jméno na pomníčku bylo už notně zašlé, ale dalo se přečíst. Hedvika Toganová.

Parte

Robert byl už několik dní mrzutý a zasmušilý. Nebylo možné si toho nevšimnout a tak i laxní, těkavý Karel, spolumajitel firmy, zbystřil pozornost. Odhodil veškerou taktiku a přímo se Roberta zeptal. Ten se nějakou dobu ošíval, ale posléze to přeci jen vyklopil.

"Nejspíš se budeš, chechtat," minil, "a řekneš si, že jsem úplný blázen. Dost možná, že je to pravda. Ale představ si, že se mi zdá stále tentýž sen. Každou noc se opakuje. Kdyby se mi zdálo o hezkých holkách, tak bych to snad i snesl. Možná, že by se mi to i líbilo. Jenže já vidím noc co noc své vlastní parte. Rozumíš?"

"Rozumím," přikývl Karel, "a je to vždycky totéž parte? Datum pohřbu se nemění? Můžeš se na něj spolehnout?"

"Nejde o tvůj funus," zahučel Robert, "a tak si nedělej šoufky. Já tomu ostatně taky nepřikládám nějakou mimořádnou důležitost. Jenomže tvůj dotaz je na místě. Ano, to parte je stále totéž. Stojí na něm, že Robert Kolbaba zemřel 4. listopadu a rozloučíme se s ním 11. listopadu v obřadní síni ve Strašnicích. Tahle informace se nikdy nemění."

"Dneska máme druhého srpna," podíval se do kalendáře Karel, "což znamená, že máš ještě spoustu času."

"To se mi nezdá nijak dlouho!" oponoval postižený, "kdybych začal flámovat, nestačím si ani propít játra. Víš, já v takové předpovědi nevěřím, ale co kdyby. Dá se nad takovou předpověď vůbec mávnout rukou? To parte se mi ve snu zjevilo nejméně desetkrát. A nevěřím, že to bylo dnes v noci naposled."

"To z toho budeš stále vyplašenější," konstatoval Karel, "a za chvíli s tebou nebude k vydržení. Nakonec se z té blbosti zhroutíš."

"A co mi radiš?" zeptal se Robert, "víš snad, jak se dá takový sen zaplašit?"

"To nevím," připustil Karel, "ale vím, jak se informace, která tě znepokojuje, dá znehodnotit. Třeba tím, že v říjnu odjedeš za obchodem do Ameriky a vrátíš se až po svém pohřbu."

"Ale to se může stát i v Americe!" namítl Robert, "jestli mám umřít, tak umřu."

"Jestliže umřeš a budeš pochován někde na konci světa," usoudil Karel, "tak se to zlověstné parte pořádně spletlo! To, co v něm stojí, je nesmyslný blábol! Je to nedůvěryhodná listina, kterou nelze brát vážně. Ujed' před tou informací a zachrániš si život!"

Robert se zamyslel. Přítelovy výklady se mu zdály nejen logické, ale i akceptovatelné. Proč by si neudělal pracovní výlet do Ameriky?

"Máš pravdu," řekl téměř spokojeně, "vždyť v té Americe nebudu zahálet! Mohu sjednat spoustu zajímavých obchodů. A přitom se zbavím těch idiotských myšlenek!"

Opravdu se mu udělalo lépe. Parte pro něho pozbylo důležitosti. Byla to odbytá veličina. Teď jde o to pořádně si naplánovat cestu do zámorí.

Robert odešel takřka v dobré náladě. Už dlouho se necítil v takové pohodě. Bylo mu jako člověku, který právě zaplašil vlastní smrt a mohl bezstarostně vstoupit do nového života.

Také Karel se spokojeně usmíval. Robertův příběh ho rozveselil a navíc byl tak dobrý, že se hodí, aby jej dával ve společnosti k lepšímu. Nepohrdnou jím ani rozjeté dámy v útulné vinárně.

Jenomže tím to zdaleka nekončilo. Minuly sotva tři dny a stalo se neštěstí. Robert, který měl spoustu starostí s plánováním zámožské cesty, nedával pozor při řízení vozu a havaroval. Střetl se s dodávkou a byl těžce zraněn. Do nemocnice ho přivezli takřka v beznadějném stavu. Lékaři dělali co mohli, ale tvářili se starostlivě. Nevěřili v pacientovo uzdravení.

"Je nám líto," krčili rameny, "ale stav je krajně kritický. Není pravděpodobné, že by zraněný ještě někdy nabyl vědomí."

Robert zřejmě prožíval poslední dny svého života. To, že dosud odolával, považovali lékaři za malý zázrak.

Situace se neměnila a byla stejná i 12. srpna, kdy se Karel chystal odletět na deset dnů do Španělska. Měl zaplacený hotel a těšil se na příjemně strávenou dovolenou. Byl klidný, na rozdíl od starostlivé sekretářky Marty. Ta znovu volala do nemocnice, a odpověď byla, jako už tolikrát, krajně pesimistická. Bylo třeba připravit se na nejhorší. Marta žasla, jak nevzrušeně připravuje Karel svou dovolenou. Chvilí chodila kolem problému jako kolem horké kaše, ale pak se rozhodla ho rozetnout. Cítila, že je to úkol, který z ní nikdo nesejme.

"S Robertem je to krajně vážné," řekla, "a jeho život visí doslova na vlásku. Doktoři očekávají konec každým okamžikem. Zvážíl jste to?"

Karel klidně přikývl.

"A přesto chcete odjet do Španělska?" naléhala, "jak si představujete, že to tady bez vás zvládneme?"

Šéf ani nehnul brvou.

"Doktoři jsou panikáři," pravil, "a mýlí se, stejně jako už tolikrát předtím. Proč by měl Robert umírat v srpnu? Zemře až 4. listopadu a 11. listopadu bude mít pohřeb. Osobně se s ním jménem firmy rozloučím v obřadní síni ve Strašnicích."

A tak se také stalo.

Dobrý rádece

Marčík se vděčně díval na obraz strýce Eduarda a nemohl se ubránit slzám dojetí. Eduard Marčík byl skvělý a mimořádně nadaný muž. Komunisté ho zbavili jmění, domů i továrny a on si dovedl poradit. Vyznal se v motorech, byl organizačně zdatný, s každým se dovedl domluvit a odpočíval, jen když měl smrt na jazyku.

Měl také mimořádný cit pro rodinu a každým okamžikem cítil zodpovědnost k jejím členům. Když zemřel jeho bratr, pomáhal vdově a staral se o děti jako o vlastní. To mohl potvrdit zejména Mirko Marčík, který se rozhodl pro uměleckou dráhu. Když řekl strýci, že chce studovat baletní oddělení konzervatoře, starý pán se trochu pobavil a ušklíbl.

"Kdybychom žili v normálních časech," řekl, "asi bych ti polámal nohy, abys na to nemohl ani pomyslet. Dneska je to ale to nejlepší, co můžeš udělat. Budeš poskakovat po jevišti bez většího nebezpečí, že tě zavrou jako třídního nepřítele. Umělectví se v této době vyplácí."

Tak dostal Mirko Marčík strýčkovu požehnání, což se rovnalo příslibu, že dostuduje bez finančních problémů. Se strýčkovou velkorysostí se dalo počítat.

Mirko si neměl na co stěžovat. Strýc nepřekypoval nadšením ani obdivem k synovcovu talentu, ale svědomitě ho vydržoval.

"Budeš prvním baletákem v naší rodině," poškleboval se při tom, "a když jméno Marčík neuvidím na vývěsním štítu solidní firmy, přečtu si ho aspoň na plakátu. Ale taková je doba a já nemám právo proti tvému hopsání mocensky zasáhnout. Ale jak už jsem ti řekl, za normální situace bych ti bez výčitek svědomí přerazil nohy!"

Mirko se při těchto slovech usmíval, protože normální doby v této zemi nikdy nenastanou. Bude-li usilovně pracovat, může se někdy stát zasloužilým umělcem, ale nikdy kapitalistou.

Konzervatoř Mirko dokončil několik týdnů po strýcově smrti. Nemohl jej tudíž pozvat na předváděčku své první velké role. Strýc si nepřečetl ani pochvalné kritiky, označující Mirka za objev roku. Je ovšem otázka, jak by na to reagoval. Balet rozhodně nepatřil k jeho prioritám a tanečníky nepovažoval za elitu národa. Zřejmě by tu slávu odbyl přezíravým či shovívavým úsměvem.

Mirko Marčík se s elánem vrhl do uměleckého života. Ale krátce poté došlo k nečekané změně, kterou málokdo předpokládal. Po sametové revoluci v listopadu 1989 se situace začala vracet tam, kde byla před čtyřiceti lety. Došlo k restitučním a nápravě majetkových křivd.

Mirka to dokonale zaskočilo. Nic podobného jej ani ve snu nenapadlo. Rodinný majetek už dávno oželel, pokud se tím vůbec kdy zabýval. Žil jen pro své umělecké poslání a největší rozkoší pro něj bylo mít hlavu v oblacích. Toužil po dalších uměleckých úkolech, při jejichž plnění pociťoval bezmeznou slast. Ale životním realitám nemohl dost dobře uhnout. Bylo třeba převzít kdysi ukradený majetek a rozhodnout, jak s ním naložit. Proto také nyní stál před strýcovým obrazem, jako by se s ním chtěl poradit.

"Strýčku," mumlal poněkud provinile, "zřejmě mou reakcí na společenské změny nebudeš nadšen. Vždycky jsi byl ke mně štědrý a velkorysý. Celkem jsme si rozuměli, ale v této chvíli bychom se možná dostali do konfliktu. Ty bys stanul u kormidla rodinného majetku a nutil bys mě, abych se účastnil jeho rozhojňování a zvelebování. Rodinný podnik byla tvá chloub a stala by se smyslem tvého života. Ale já jsem jiný, drahý strýčku! S tvou pomocí jsem se stal umělcem a tím chci také zůstat. Vždycky jsem po tom toužil a teď od toho nemohu ustoupit, přestože se doba velmi podstatně změnila. Ty bys to zvládl, ale já ne. Tím spíš, že mě ke změně názoru nemůžeš donutit. Byl jsi silná osobnost a zřejmě bys mi mé rozhodování jaksepatří zkomplikoval. Kdoví, jestli by ses nerozčilil a nechtěl mi opravdu zlomit nohy. Ale já bych stejně nepovolil, strýčku. I já jsem osobnost a prosadím se v celé kulturní Evropě. Víš, kam mě pozvali? Do Madridu, strýčku! Budu tančit pro náročné španělské publikum. Řekni sám - není to kolosální úspěch? Ale nemusíš se bát, že s rodinným majetkem naložím špatně. Už jsem mluvil s dvěma advokáty, kteří mi poradí. Seženou i schopného správce a daňové poradce. Já se nebudu o nic starat a budu dostávat nějaké peníze na přilepšenou. Možná že založím nadaci pro přestárlé tanečníky a budu sponzorovat baletní divadlo. Co říkáš, strýčku, schvaluješ mé záměry?"

V té chvíli se Mirkovi zdálo, že strýcovy oči vzplály hněvem. Jejich pohled baletáka doslova proklál. Pak se obraz zlověstně rozkýval, vyrvál ze zdi skobu a zřít se dolů. Neminul svůj cíl a Mirko tuto skutečnost kvitoval bolestným záupněm. Potom klesl k zemi a zoufale nařikal, neboť tušil, že je vážně zraněn. Totéž konstatoval v nemocnici i primář Salata.

"Máte zlomeny obě nohy, mistře," určil diagnózu, "a nebudu zakrývat, že jde o velice ošklivé fraktury, které se jen tak nezahojí."

To Mirko nerad slyšel.

"A co mé umění, pane primáři?" upřel na lékaře svůj hebký pohled, "budu moci ještě někdy tančit? Umělecký balet je můj život!"

"Jestli ještě někdy budete tančit," zavrčel primář, "tedy jedině tango nebo mazurku. Na umělecký balet zapomeňte."

"To nelze," záupěl Mirko, "zasvětil jsem umění celý svůj život. Nebudu-li moci tančit, zemřu."

Ale svůj slib nesplnil. Ještě na vozíku se začal zajímat o stav rodinného jmění a zjistil, že je to vzrušující záležitost. Utěšená náplň života.

"Když to vezmu kolem a kolem," předl, "baletní umění je záležitost velice krátkodobá. Po třicítce začne tělo ochabovat nebo se objeví různé choroby. Umělec chátrá fyzicky i psychicky. Po chvilce úspěchu následuje dlouhé období retardace, rezignace, útlumu a někdy i zoufalství. A to všechno po letech usilovné dřiny. Dobrý podnikatel takové problémy nemá. Půjdu-li ve strýcových šlépějích, bude ze mne spokojený milionář. Proč by mi pro štěstí neměly stačit tango a mazurka."

Mirko Marčík vděčně pohlédl na strýcův obraz, který opět visel na svém místě.

"Děkuji ti, strýčku," zašeptal invalidní synovec, "žeš mi přelámal nohy! Naznačils mi tím cestu, ze které nikdy nesejdu. Díky!"

Tvář na obraze se rozjasnila. Poté zaslechl Mirko strýcův laskavý, milující hlas.

"Rádo se stalo, chlapče, mám z tebe radost!"

Obraz se zachvěl, ale skoba tentokrát držela pevně.

Neochotný ďábel

Měl jsem dost nepříjemného souseda. Jmenoval se Leipold a tvářil se nepřívětivě. Procházel se po zahradě a ustavičně mumlal. Na pozdrav neodpovídal a při každém pokusu o sblížení se štitivě odvracel. Nehodlal se s nikým bavit. Později jsem se dozvěděl pravý důvod, nebo alespoň jeho část.

Leipold zadržával v řeči, což je slabé slovo. Koktal. Asi s tím měl v mládí velké problémy a posměchu se obával i nyní. Byl naprosto nekomunikativní a zcela uzavřený do sebe. Doma stále něco kutil. Měl spoustu knih a ustavičně se v nich hrabal. Vymýšlel cosi, co mělo obrátit svět vzhůru nohama. To alespoň tvrdil listonoš, který v době Leipoldova onemocnění nakoukl dovnitř. Prý to tam vypadalo jako u nějakého mága. Ale proč ne. I podivíni mají právo na život. Příliš jsem se o koktavého souseda nestaral, ale on sám se začal připomínat. Stěžoval si. Vadily mu větve mých stromů, přesahující na jeho zahradu, znervózňoval ho štěkot mého psa a požadoval odstranění chlívku, který podle jeho názoru nesnesitelně páchl. Posílal na obecní úřad zlobné listy s nesmyslnými požadavky a trval na jejich okamžitém vyřízení. Podobné stížnosti sestavoval na všechny obyvatele naší ulice. Čím méně mluvil, tím více psal. Stal se všeobecně známým kverulantem, který si znepřátelil široké okolí. Není divu, že i on sám se stal terčem četných zlomyslností a pomluv. Zejména ženy o něm roztrušovaly, že se paktuje s temnými silami a v noci vyvolává duchy. Upřímně jsem se při těch představách bavil. Koktavý Leipold mi v tomto směru připadal naprosto neškodný.

Ale jedné noci jsem se stal svědkem prapodivné události. Nechtělo se mi spát, čist, ani dělat cokoliv jiného. Seděl jsem v ušáku u okna a líně se díval do zahrady. Ačkoliv se blížila půlnoc, bylo světlo téměř jako ve dne. Nad korunami stromů visel bílý měsíc a také hvězdy se nemínily nechat zahanbit. Zahrady se staly perfektní scénou pro tajemné jevy. Tak jsem to alespoň četl z neseriózních tiskovin. Ale nic mimořádného se nedělo. Víly netančily, ježibaby nepoletovaly a čerti nevystřčili své špičaté růžky. Jenom cvrčkové vyhrávali své věčně stejné melodie.

Začínal jsem se nudit. Právě když jsem chtěl odejít od okna, spatřil jsem koktavého Leipolda. Okamžitě jsem zpozorněl. Soused byl totiž, navzdory teplé letní noci, oblečen do dlouhého černého pláště a na hlavě měl klobouk s širokým okrajem. Vypadal jako loupežník z romantického dramatu nebo jako spiklenec či revolucionář. V ruce držel cosi, co vypadalo jako šavle. Trochu jsem se uchechtl, když jsem viděl jak důstojně kráčí zahradou.

"Je to parádní cvok," usoudil jsem, "a už jsem ochoten uvěřit tomu, že vyvolává duchy!"

Soused se zastavil pod mohutným ořechem. Nejprve se opřel o kmen a pak učinil šest kroků kupředu. Začal šavlí rýt do trávy a mně začalo být jasné, že rýsuje magický kruh. Nejsem totiž žádný nevzdělanec.

Znovu jsem se pouсмál, ale pak jsem dostal znamenitý nápad. Předpokládal jsem, že Leipold začne komunikovat s pekelnými mocnostmi a zajímalo mě, jak to provede. Kdybych setrval v bytě, nic bych z toho neměl.

Natáhl jsem na sebe župan a přemožen zvědavostí, vyplížil jsem se do zahrady. Mám ji dost zarostlou stromy i křovinami a v mládí jsem jako skautík hrával bojové hry. Pohyboval jsem se tedy takřka profesionálně, bez obav, že budu zpozorován.

Brzy jsem si našel velice vhodné místo. Stoupl jsem si za dvě husté túje, které takřka splývaly a vytvářely mocnou clonu. Nicméně mezi nimi byla úzká škvíra, jako stvořená pro oko zvědavcovo. Měl jsem Leipolda jako na dlani.

Nicméně to nebyla taková legrace, jak jsem očekával. Bílý měsíc, visící nad zahradou, jakoby se chystal spadnout nám na hlavu. Všude kolem bylo smrtelně bílé a hrůzostrašné ticho, rušené jen sousedovým mumláním, jehož slova se mi nedařilo zachytit. Marně jsem nakláněl hlavu co nejlíže plotu, má zvědavost neměla být ukojena.

"Snaží se marně," ozvalo se náhle za mými zády, "nemá nejmenší šanci!"

Prudce jsem se otočil a spatřil šklebícího se hubeného muže, který nevypadal příliš sympaticky. Dříve než jsem mu mohl položit otázku, jak se dostal na mou zahradu, pokračoval: "Jeho duše není tak vzácná, aby se ďábel v jeho službách sedřel! Je to velice nepříjemné individuum. Starý puntičkář, kterému nic není vhod. Touží, aby svět šlapal podle jeho pomatených představ. Ale na to já v žádném případě nepřistoupím!"

"Vy jste..." prohlížel jsem si ho, "nebo jen...?"

"Jsem," přiznal se, "ale tenhle Leipold není spojenectví se mnou hoden. I když se snaží, to musíte uznat. Neodbývá to a odříkává ve správnou dobu správný text. Je náležitě poučen a celou svou bytostí očekává úspěch. Bude však zklamán."

"Ale to snad není možné," namítl jsem, "cožpak si smíte takhle vybírat? Máte tolik zájemců, kteří jsou ochotni vám obětovat duši? Řekl bych, že nemáte právo odmítnout někoho, kdo splnil veškeré podmínky, ukládané mistry černé magie. Přiznal jste přece, že Leipold nijak nepochybil!"

"Jak se to vezme," usklíbl se host, "protože hodnocení magického obřadu je v mých rukou. Já odpovídám peklu a nesu plnou odpovědnost. Leipold se snaží, to je pravda. Odvádí to, co je v jeho silách, ale já mám závažné výhrady. Ten člověk koktá, čímž závažným způsobem komolí text. Jeho přednes je pro mne nesrozumitelný. Mohl bych přivítat oko a být shovívavý, ale to právě nechci. Nikdy nevstoupím do jeho služeb, neboť jsem nespádl z višně. Počkám si, až mě zavolá někdo příjemnější, nějaký sympatický a tolerantní člověk, který mě nebude honit jako nadmutou kozu. Rád splním požadavky a rozkazy, které budou na úrovni. Mám na to po staletých zkušenostech právo!"

"Dost jste se od lidí naučil!" ocenil jsem ho. "Chcete odevzdávat za tučný honorář málo muziky."

"Mýlíte se, pane!" téměř se urazil. "Jsem kvalifikovaný, pracovitý ďábel! Můžete si to vyzkoušet! Když mě zavoláte, určitě se dohodneme! Nad kvalitou textu rád přivřu oči!"

Přímou se mi vnucoval.

"Kdepak!" zavrtěl jsem hlavou, "nechcete Leipolda, nebudete mít nic!"

"Pane, rozmyslete si to!" nekapituloval. "Můžete mít bourák s královnou krásy. A to jenom pro začátek."

"Odejďte!" utrl jsem se na něj a začal se modlit: "Anděličku můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku!"

"Prošvihl jste životní příležitost!" zaúpěl ďábel, "nezmůžete se ani na mizerného favorita!" A rozplynul se.

Koktavý soused se nepřestával vnucovat a máchal kolem sebe šavlí. Zcela bez úspěchu.

Začalo mi být chladno a tak jsem si šel lehnout.

Varování ze záhrobí

Musel jsem vypadat dost směšně, když jsem stál u Vltavy a zíral na nízký jez jako starý tulák do vln Niagary.

Nevzpomínal jsem ovšem na první lásku ani na žádnou následující. Spíše jsem myslel na Jirku Turka, který měl spolu se mnou dělat vedoucího na dětském táboře, ale před čtrnácti dny zemřel v sedmadvaceti letech na srdeční infarkt. Nikdo tomu nechtěl uvěřit, protože jeho zdraví se zdálo být skálopevné. Všemi kamarády Jirkova smrt otřásla a také mne dokonale vyvedla z míry. Nemohl jsem se na nic pořádně soustředit a také nyní jsem sotva vnímal, jak děti z mého oddílu tahají z lesa suché větve na táborák.

Byli jsme v Židlech pátý den a už jsem měl přiléhavou přezdívkou. Říkali mi Spící panna a asi jim nedalo moc práce to vymyslet. Vlastně jsem s tou přezdívkou v plné míře souhlasil a musel si přitom položit otázku, co tady vlastně dělám. Děti si rozhodně tak netečného a beznadějně pasivního vedoucího nezasloužily. Naštěstí jsem byl výjimkou, potvrzující pravidlo. Doufal jsem, že se ze svého duševního rozpoložení dostanu. Snad mi pomůže i večerní táborák. Ačkoliv, kdo ví. Veselá nálada nebývá u táboráku pravidlem. Tóny kytary dovedou být hezky sentimentální a tklivé písně mohou působit zcela opačně, než bych dnes potřeboval. Uvidíme, co večer přinese.

Na stavbě pagody se doslova vyřádl starý skaut Kalenda. Muž s plnovousem, který bezpečně ovládal morseovku, signalizaci pomocí vlajek, vázání uzlů a samozřejmě stavbu pagody, kterou považoval za svatou věc. Nestrpěl, aby hranice byla naplněna něčím jiným než dřevem. Žádné smetí v ní nemělo místo. A zapálena musela být přinesenou pochodní. Na všechny detaily kladl takový důraz, že děti žily v očekávání nejvznešenějšího okamžiku svého života. Do jisté míry jsem tomuto očekávání propadl i já. Zvláště když jsem viděl vzrušení jako před Štědrým večerem. Takový pocit se šíří velice intenzivně.

Sotva se začalo stmívat, hrnuly se děti ještě s nedojedenou večeří na místo mimořádné události. Také vedoucí se tvářili jako při zahájení olympiády a Kalenda si připadal jako archanděl Gabriel, který rozžehne táborák mečem plamenným. Já jsem ovšem radostně kvitoval něco úplně jiného. Na slavnostní večer zůstala v táboře i Petra Jelínková, půvabná dívka z kuchyně. Bydlela v nedaleké vesnici a hned po směně se vracela domů. Velice se mi líbila, ale neměl jsem mnoho příležitostí s ní promluvit. Vyměnili jsme si úsměv nebo pár bezvýznamných slovíček a to bylo všechno. Dnes večer to budu moci napravit. Alespoň jsem v to doufal.

Účastníci slavnosti se rozesadili kolem pagody a mně se skutečně podařilo obsadit místo vedle Petry. Nezdálo se, že by jí to vadilo. Dokonce se na mne povzbudivě usmála.

Pak už to začalo. Kalenda si neodpustil slavnostní projev a podařilo se mu dojmout sama sebe. Slzy se mu řinuly po tváři a tak zachránil situaci tím, že zapálil pagodu. Vyšlo mu to hned napoprvé a plameny vyšlehly vysoko k večernímu nebi. Děti se jako na povel mocně rozhlaholily a bezchybně zapěly kultovní píseň Červená se line záře. Bylo to krásné, vznešené a romantické. Chlapci se pokoušeli dotýkat dívek a mnohé jim to dovolovaly. Vedoucí se nepokoušeli jim v tom zabránit a nyní zírali do plamenů. Kalenda bušil do kytary a přihazoval do ohně připravené větve. I já jsem byl dojat. Stíkl jsem Petře ruku a ona můj dotek přijala s porozuměním. I tehdy, když jsem ji vzal kolem ramen. Při stezce, která vedla Oklahomou, jsem ji prvně políbil. Ani v tomto případě nebyla proti. Zdálo se, že budu mít úspěch.

Cítil jsem se jako probuzen z ošklivého snu. Už jsem nemyslel na mrtvého kamaráda, ale na živou Petru. Naštěstí měla pro mě naprosté pochopení, až mě to překvapovalo. Prožil jsem krásné dvě hodiny a vydržel bych sedět u táboráku mnohem déle, než mně bylo dopřáno. Jenomže Kalenda, ač sám opojen posvátnou září ohně, měl v sobě pedagogickou odpovědnost. Bylo třeba skončit a zahnat okouzlená dítka na lůžka. Stejně je to hrůza, ponocovat přes jedenáctou hodinu!

A tehdy jakoby se polekala i Petra. Prohlásila, že se domů sama bojí a tak si téměř vynutila můj doprovod do vesnice. Vyhovět jsem jí velice rád, tím spíš, že byla krásná letní noc. Nebe plné hvězd a obrovský bílý měsíc jakoby se snažil zakrýt celou oblohu. Třebaže neměl šanci, producoval se utěšeně.

Šli jsme pomalu, jen co noha nohu mine. Držel jsem Petru okolo pasu a každou chvíli jsem ji políbil. Možná očekávala víc, ale výbojnost nepatřila k mým přednostem. Představa, že bych zaútočil hned v den seznámení s dívkou, mi byla na hony vzdálena. Stačilo, že se mi točila hlava a dostavovala se zamilovanost.

Do vesnice nebylo daleko. Doprovodil jsem Petru ve vši počestnosti k domku jejích rodičů, ještě jsem ji trochu pomuchloval a pak už se jen díval jak mizí za vrátky na dvorku. Krásný večer skončil a já jsem se vydal na zpáteční cestu. Měl jsem Petru plnou hlavu a v příjemné náladě jsem se vracel k táboru. Vyrušil mě zvuk zvonů. Na věži starého kostelíka uprostřed hřbitova odbíjela půlnoc. Procházel jsem právě kolem a náhle ucítil záchvěv hrůzy. Reflektor měsíce ozařoval hroby, které byly bělejší než mouka. A nad nimi se vznášela tajemná pára, unikající z hlubin. Bylo mi jasné, že hřbitov ožil jakousi tajuplnou a mně neznámou formou života.

Měl jsem co dělat, abych nezačal křičet. Tím spíš, že jsem nejenom cítil přítomnost tajemna, ale i to, že o mne projevuje zájem. Rozběhl jsem se po silnici, která se klikatila lesem do údolí a lámal jsem všechny osobní rekordy. Na Petru jsem úplně zapomněl a vůbec celý večer se rozplynul jako kostka ledu v sklenici vody. S vykulenýma očima a zježenými vlasy jsem pádl k Vltavě a neodvažoval se nejen zastavit, ale ani nepatrně zvolnit. Stále jsem cítil někoho v zádech a byl jsem přesvědčen, že mě nějaká neznámá síla pronásleduje. Konečně jsem doběhl na louku před starý mlýn, ve kterém jsme přebývali. Ale ani tady jsem se nezastavil. Vběhl jsem do chodby a po dřevěných, vrzajících schodech se řítit do prvního patra. Otevřel jsem dveře malého pokojíku, ve kterém jsem měl postel, a teprve tady se vyděšeně rozhlédl.

Vzápětí jsem ještě víc zneklidněl. Okno bylo otevřené dokořán a měsíc svítil přímo na mou postel. Rychle jsem přibouchl okenici a pečlivě ji zakryl pokrývkou. Světlo sice pronikalo do pokoje i nadále, ale nebylo již tak sugestivní. Sedl jsem si na postel a třásl se jako v horečce. Dost možná, že jsem ji měl. Cítil jsem, že mám všechno propocené, ale

odskočit do umývárny jsem se neodvážil. Tím méně k řece. Po chvíli jsem se natáhl na lůžko a pokoušel se usnout. Nešlo to, stále jsem před sebou viděl hřbitov ozářený měsícem a cítil tu podivnou sílu, která mi nebyla přátelsky nakloněna.

Usnul jsem až k ránu, když začínalo svítat. Spánek mě však zřejmě přepadl jen proto, aby mě ještě více zneklidnil. Způsobil to sen tak živý, jak jen si lze představit. Připadal jsem si náhle jako v biografu nebo u televizní obrazovky. Neobjevil se však slavný herec, ale můj zesnulý kamarád Jiří Turek. Nebudu ho citovat přesně, ale řekl mi přibližně toto: "Dnes jsem za tebou přišel poprvé. Musím ti sdělit, že zemřeš, právě tak jako já, na srdeční infarkt. Ale budu tě varovat ještě dvakrát. Potřetí se vydáš se mnou na dalekou cestu!"

Zmizel a já jsem se probudil. Celé tělo mě bolelo a nejvíce ze všeho hrudník. Hlavně jeho levá část. Srdce mi prudce bušilo a v té chvíli by mi nikdo nevymluvil, že se o mne nepokouší infarkt. Hned jsem se rozhodl odjet na vyšetření do Prahy a na tábor se už nevracet. Zřejmě jsem se nikomu nezdál nepostradatelným, jelikož můj úmysl byl ze všech stran ochotně podpořen. Zejména Kalenda hýřil soucitem a pochopením. Kdybych ho prosil, snad by mě do Prahy odnesl i na zádech. Měl jsem tedy vše snadné. Jen jsem trochu litoval, že se nemohu rozloučit s Petrou, která se nedostavila do zaměstnání. Ani to mě však příliš neranilo. S pocity nemocného, zdecimovaného člověka jsem odjel z přírody do metropole.

Dva dny jsem strávil na středisku v nemocnici. Absolvoval jsem všechny možné prohlídky a úpěl u celé řady lékařů. Snad všichni mě považovali za hypochondra. Byl jsem podle nich zdravý jako řípa a žádné viditelné nebezpečí mi nehrozilo. Nemohl jsem tomu uvěřit, stále jsem měl před očima vážný výraz kamarádovy tváře a jeho předpověď jsem rozhodně nebral na lehkou váhu.

Pak jsem přece jen připustil, že v současné době je můj zdravotní stav uspokojivý. Ale kdo mi zaručí, že se náhle nezmění? Vždyť už následující noci se může Jirka znovu objevit. To bude podruhé. Poslední zjevení se stane katastrofou. Zdálo se mi, že k tomu dojde v nejbližších dnech a proto jsem každý den usínal s hrůzou.

Prozatím se nic nedělo. Chaotický, trhaný spánek mě vysiloval, ale Jiří o účinkování v mých snech nejevil zájem. Ani se v nich nemíhl, natož aby vyhrožoval. Přesto jsem se nedokázal uklidnit a úzkost mě zcela neopustila. Poněkud zeslábla, ale stále mi zabráňovala žít normálním životem. Přestal jsem sportovat, pít alkohol, kouřit a číst vzrušující knížky. S ženami jsem se stýkal jen výjimečně a se vši rozhodností jsem se bránil uzavřít trvalý svazek. Nedíval jsem se na drastické filmy a televizi zapnul pouze při pohodových programech. Už jsem nebyl tak vyděšený, ale o normálním životě se mluvit nedalo.

Trvalo to dlouho. Stavby úzkosti mě soužily měsíce, pak roky a posléze desetiletí. Teprve po šedesátce jsem se dopracoval k jisté životní rovnováze. Teď už jsem smířen s nevyhnutelností osudu. Neprotestuji a nic proti němu nepodnikám. Až se mi ve snu zjeví Jirka Turek, nezhroutím se a přijmu jeho návštěvu vlídně. Zvláště, když mezi jeho druhou a třetí návštěvou bude stejně dlouhá pauza, jako mezi první a druhou. Umřít v devadesáti letech není zase taková tragédie.

Martinova loupež

Martin Dýha se rozhodl k dost ohavnému činu. Uvažoval o něm již poměrně dlouho, ale právě dnešní den se mu zdál velice vhodný. Věděl, že farář Kubeček uspořádal rozsáhlou sbírku pro postižené děti a po týdenním úsilí vybral ve své farnosti přes šedesát tisíc. Určitě je má na faře a je třeba se jich zmocnit dříve, než je předá kompetentním činitelům. Farář může mít i další peníze a Martin nepohrdne ani starožitnostmi či obrázky, které naskládá do připraveného pytle. Nemělo by to být nic složitého. Martin si lup důkladně připravil a všechno promyslel jako zkušený gangster. Zjistil, že kolem patnácté hodiny bývá na faře naprostý klid. Věřící respektují, že farář se připravuje na podvečerní mši a neobtěžují ho návštěvami. To si Martin několikrát ověřil. Pokud by se přeci jen na faře objevila nějaká babka, bude mít smůlu. Prostě ji uspí baseballovou pálkou, protože si nemůže dovolit žádné riziko.

Ale doufejme, že k tomu nedojde. Všechno se zdaří a Martin Dýha se na čas zbaví finančních potíží. Bude rozvázný a dá si pozor, aby všechno neprohrál na hracích automatech. Až dosud měl strašnou smůlu. Kdyby při něm stál Bůh a nenechal ho úplně zruinovat, mohlo všechno dopadnout úplně jinak. Jenže Všemohoucí na Martina z nepochopitelných důvodů zanevřel a tak se nemůže divit, když to teď odsáká jeho služebníci. Je to nezbytné, protože Martin nemá jinou možnost. Na banku si přece jenom netroufne, to by sám nemusel zvládnout. A sehnat šikovného komplice - na to není čas. Fara - to je něco úplně jiného.

Nebylo o čem uvažovat. Martin se pokřižoval, aby mu vše vyšlo, a vyrazil. Měl připravený pytel a baseballovou pátku. K faře se dostal bez problémů a snadno dospěl také na dvůr. Tady si přes hlavu natáhl punčochu, jak to vídal v četných filmech. Škoda, že neměl příležitost pohlédnout do zrcadla. Slušelo mu to zcela mimořádně.

"Musím být tvrdý," povzbuzoval se, "a držet jazyk za zuby! Mnozí lupiči doplatili na to, že zbytečně mluvili a byli pak identifikováni podle hlasu. To nesmím dopustit. Nebudu se s farářem mazlit a pořádně ho praštim do hlavy. Snad to přežije. Jestli ne, bude mít smůlu. Já nemohu nic riskovat. Změkčilé chování je cesta do pekel. Budu důrazný a musím jednat rychle. Jinak bych se mohl dostat do potíží!"

Martin Dýha se nadechl, což vzhledem k punčoše na obličej nebylo snadné a prudce otevřel dveře. Na faru se doslova vřít jako uragán. Farář seděl u psacího stolu a přichozího si nemohl nevšimnout. Jeho vybavení rovněž. Přesto nepropadl panice. Stačil vstát a postavit se lupiči tváří v tvář.

"Co si přeješ, synu," zeptal se vlídně, "zdá se, že nepřicházíš v dobrém úmyslu."

Jenomže Martin nehodlal diskutovat. Věděl, že tím lupiči zbytečně ztrácejí čas. Každá promarněná minuta se může stát osudnou. Koneckonců, proč by měl Kubečkovi něco vykládat. Přišel si pro prachy a ne pro rozhřešení. Pro to si možná přijde, až se farář uzdraví.

Martin prudce vyrazil do útoku. Zvedl nad hlavu pátku a chystal se udeřit. Tak, jak to vídal v seriálech. Nebude to

dlouho trvat a farář se svalí na zem. Takový je zákon podsvětí!

Leč nestalo se tak. Překvapený Martin ucítil prudkou bolest v ruce a uslyšel zapraskání kosti. Pak mu tvrdá pěst vyrazila několik zubů a kop do varlat ho srazil na podlahu. Martin se dusil vlastní krví a nemohl ani pořádně křičet. Jen se svíjel a kroutil jako červ.

Farář se k němu sklonil a strhl mu z obličeje punčochu. Pak překvapeně hvízdнул. Zločinec mu připadal nečekaně mladý. Také se nyní tak choval. Když vyplival všechny vyražené zuby, rozbřečel se jako malý kluk, kterému nevýslovně ukřivdili. Kubeček se nad ním dost bezradně skláněl a marně hledal slova útěchy.

Martin cítil příšernou bolest, ale i bezradnost. Netušil, co s ním bude. Přežije to, nebo jsou jeho zranění smrtelná? Usoudil, že spíše to druhé.

"Otče," zaškemral, "vyzpovídejte mě, cítím, že umřu a chci, aby mně Bůh odpustil."

"To víš, že ti odpustí," těšil ho Kubeček, "ale pro jistotu ti přivedu opravdického faráře. Bratr se v kostele modlí breviář."

Načež kapitán komanda zvláštního nasazení odešel vyhledat duchovní pomoc.

Narozeniny

"Kdyby Národní divadlo stálo v Bencově," říkával s oblibou bývalý velitel hasičů Jurnečka, "tak by nikdy neshořelo.

Bencovští hasiči jsou nejlepší v Evropě. U každého požáru jsou první a hasí, jako by jim pomáhali všichni čerti."

Jurnečka příliš nepřeháněl. Bencovští hasiči - to byl pojem. Vědělo se o nich široko daleko, vyhrávali všechny soutěže, kterých se zúčastnili, posbírali veškeré trofeje a metály a sám Jurnečka na sebe mohl pověsit víc medailí, než polní maršálek. Také si je zasloužil.

Václav Jurnečka byl hasič tělem i duší. Požární ochranu řídil železnou rukou a tvrdil, že v ní musí být disciplína jako v elitní vojenské jednotce. Protože to byl bohatý sedlák, koupil nejmodernější stříkačku a přivezl ji až z Brna. Také oblékl svůj oddíl do parádních uniform, takže se stal ozdobou veškerých oslav. Někteří členové měli prýmký přišité samotnou paní Jurnečkovou nebo nablýskané sekýrky, jež jim zakoupil velitel za mimořádné zásluhy.

Jurnečka si v ničem nezadal s generálem Suvorovem, který tvrdil, že když je těžko na cvičišti, potom lehko na bojišti. Bencovští požárníci vycedili na cvičné louce za vsí více potu než na polích při žních. Ale stálo to za to. Šli od úspěchu k úspěchu a žili ve všeobecné úctě. Požáry likvidovali s bravurou, která se hned tak nevidí.

Václav Jurnečka byl osvícený člověk, jehož bylo třeba si vážít. Psal také básně o hasičském poslání a uveřejňoval je v Českém Hasiči bez nároku na honorář. Příčinou toho, že nevstoupil do velké literatury, bylo jen to, že nechtěl rozšířit námětovou oblast. O ničem jiném než o požárech a hasičích psát nechtěl. Požární ochrana byla jeho životem.

Když Václav Jurnečka zemřel, byla to těžká rána pro celé hasičstvo. Velitel, stratég, učitel a mecenáš - všechno v jedné osobě. Obdivovaný a respektovaný ničitel červeného kohouta, jeden z nejlepších v celé historii. Dle toho vypadal i jeho pohřeb.

Bencov se předvedl širokému okolí. Již od rána byl velitel vystaven v nádherné rakvi v hasičské zbrojnici vedle naleštěné stříkačky. Oděn v slavnostní uniformu, třímal v ruce pozlacenou sekýrku, na jejímž topůrku se skvěl ozdobný nápis: "Díky, drahý veliteli."

Zástupci obce, kraje i ústředí se mu klaněli a slzeli dojetím. Hasičská dítka zapěla několik písní a ředitel školy prohlásil, že Václav Jurnečka byl veliký vlastenec.

Odpoledne byl slavný velitel vyzvednut na vyzdobenou stříkačku, která vlastně nahradila lafetu děla. Následoval slavný pohřeb, o kterém referovaly všechny noviny a lidé si o té slávě vyprávěli celé měsíce. Dokonce se šuškal, že Bencov bude povýšen na městys, ne-li přímo na město.

Postupně se však na Václava Jurnečku začalo zapomínat. Nová hasičská generace měla své idoly a ty další začaly přímo lajdačit. Hasičské bály se téměř v ničem nelišily od baráčnických a sokolské šibřinky je dokonce předčily. Jurnečkova poezie upadla v zapomnění a hasič v ušmudlané uniformě nebyl výjimkou. Cvičení neměla úroveň a nadšení se rozplývalo v přemíře piva. Bencovští občané už ani nevěděli, kdy se Václav Jurnečka narodil a přestali klást smuteční věnce k jeho hrobu.

Z první hasičské vesnice se stávala bezvýznamná, šedivá obec. Když v okolí vypukl požár, přijížděli k němu bencovští hasiči až za lépe vycvičenými sbory z Loubětína nebo Tavence. A nikomu to nevadilo.

Ale pak nastala noc 17. září. Počasí bylo nezvykle nevlídné. Lidé spali a vůbec si nevšíмали, že na střeše obecního úřadu rozepjal křídla červený kohout a hrozivě jimi mával. Vůbec se mu nepodařilo na sebe upozornit a celá budova se brzy ocitla v plamenech. Bylo větrno a tak hrozilo, že se oheň přenese i na další budovy. Tragédie nebývalého rozsahu byla na obzoru.

V té chvíli se však ozvaly ryčné tóny hasičské trubky.

"Ho - ři, ho - ři!"

To už nemohl spát nikdo a hasiči kvapně navlékli uniformy. Až na velitele Kabíčka, jemuž to podnapilost nedovolovala. Snažil se, ale dosáhl pouze toho, že spadl z postele na podlahu, kde navzdory troubení usnul.

Naštěstí zde byl muž s trubkou, který se okamžitě ujal vedení. Byl to rozený vůdce a hned si získal respekt. Díky jemu se hasiči po dlouhé době opět vyznamenali. Jejich výkon byl obdivuhodný a obecní úřad byl uhašen dříve, než se dostavily sbory z Loubětína a Tavence. Odvedli znamenitou práci, na jakou už nebyli zvyklí. Vypukla oslava nevidaného úspěchu a šenkýř zval všechny do hospody. Teď není čas na spaní. Celá vesnice se nahrnula do výčepu a nálada byla znamenitá. Až na to, že všichni marně hledali samozvaného velitele a trubače. Zmizel a nedopustil, aby mu byl vzdán hold.

"Kdo to byl?" ptali se lidé, "tady jsme ho nikdy neviděli, ale jeho obličej nám byl povědomý!"

"Bodejť by nebyl!" ozval se devadesátiletý důchodce Prazma, "byl to nejzaslouženější občan Bencova, legendární velitel hasičů, Václav Jurnečka. Zrovna dneska má narozeniny, na které nevděční členové našeho sboru zase

zapomněli. Venda se narodil přesně před stotřiceti léty a jeho hasičská duše nemá klid ani po smrti. Zodpovědnost ho vyhnala z hrobu, protože bez jeho velení by Bencov lehl popelem i s opilým velitelem Kabíčkem.

"Hanba Kabíčkoví!" ozvalo se z hloučku hasičů, "sesadíme ho a zvolíme si někoho jiného."

Všichni s tím souhlasili a hned následujícího dne změnu provedli. Velitelem se stal abstinent Nožička a ten okamžitě přikázal dodatečně důstojně oslavit Jurnečkovy narozeniny. Zúčastnili se jich všichni hasiči s výjimkou Kabíčka, který trucoval a navíc měl ještě kocovinu. Účastníci oslavy slíbili veliteli Nožičkoví, že obnoví slávu bencovského hasičského sboru a nebudou chlastat více než snesou. A svůj slib také splnili. S lepšími hasiči, než jsou ti bencovští, se hned tak nepotkáte!

Stradivárky

Jako malý chlapec jsem chodil "do houslí". Byla to tehdy móda, jejíž obětí se stala podstatná část mé generace. Také já jsem nevýslovně trpěl, ale mé povinné šmídlání mělo i dost pochopitelný důvod. Můj strýc byl totiž houslový virtuos Boleslav Rataj. Měli jsme v rodině mimořádný a všeobecně uznávaný talent, takže rodiče usoudili, že bych mohl jednou kráčet v strýcových šlépějích. Nic tomu ovšem nenavštěčovalo a já jsem nelibě vrzal, stejně jako drtivá většina začínajících houslistů z naší školy. Strýček ze mne rozhodně nemohl mít radost, ale naštěstí mé pokusy o uměleckou činnost neměl čas vnímat. Byl stále někde na koncertě a sklízel ovoce své slávy.

V době, kdy jsem se dopachtil k pátému sešitu Malátovy školy, slavný houslista tragicky zemřel. Bylo to koncem války a on uhořel ve vlastní vile, zasažené zápalnou pumou. Tehdy došlo k velkému vzrušení v uměleckých kruzích, a to nejen kvůli smrti Boleslava Rataje. V ten den totiž došlo také k nenahraditelné ztrátě vzácného nástroje. Strýček měl od státu propůjčeny stradivárky, které mu dopomáhaly k útoku na jedno z předních míst ve světovém umění. Velice si té důvěry vážil a střežil jedinečné housle jako oko v hlavě. Ale po jeho smrti po nich specialisté marně pátrali. Nakonec s politováním konstatovali, že nástroj, oceněný na několik milionů, zřejmě lehl popelem, podobně jako několikrát další housle, o které strýček pečoval nebo je testoval. Leckterý mistr houslař tehdy uronil slzu bolesti, ale nedalo se nic dělat.

Přišli jsme tedy o slavného příbuzného a já o motivaci naučit se hrát na housle. Zanechal jsem zbytečných pokusů zvládnout strunný nástroj a byl jsem mnohem spokojenější. Dá se říci, že jsem žil spokojeně bez houslí celá desetiletí. Až jednoho ponurého dne se ke mně přicobrtal astmatický Karban. Chudák, který téměř při každém vydechnutí vypískne. Tentokrát vypadal mimořádně špatně, ale za to šel rovnou k věci.

"Jsem na dně," oznámil mi a tragicky zasípal, "protože se mi zdají živé sny. Zjevuje se mi tvůj strýček - virtuos, bohužel k tomu má dost dobrý důvod."

Odmlčel se a patrně čekal na otázku. Když se jí nedočkal, pokračoval: "Teď, když už jsem na pokraji Věčnosti, " chrčel, "tě mohu seznámit s pravdou. Vlastně musím. Před padesáti roky jsem se dopustil těžkého zločinu. Obohatil jsem se na úkor tvé rodiny."

Myslel jsem, že se pomátl.

"Jde o ty vzácné stradivárky," informoval mě, "které jsem ukradl z hořícího domu, do něhož jsem nevníkl ve zlém úmyslu. Chtěl jsem z plamenů vynést tvého strýce, ale okolnosti to nedovolovaly. Tak jsem se zmocnil alespoň houslí a odnesl si je domů."

Zdálo se mi to všechno neskonale neskutečné. Nevěděl jsem, co k tomu mám říci, a tak jsem raději mlčel. Ne tak on.

"Od té doby jsem měl doma poklad závratné ceny," vyřázel ze sebe namáhavě, "ale nevěděl jsem, co si s ním mám počít. Pečlivě jsem ho schoval a občas se na něj chodil dívat. Dotkl jsem se ho prsty a to bylo všechno, čeho jsem byl schopen. S nikým jsem o tom nemluvil a o nic se nepokoušel. Bylo mi jasné, jak bych dopadl, kdybych se pokusil housle prodat. Dostal bych se do kriminálu. A vrátit je? Vzdát se milionového majetku, kvůli kterému jsem málem uhořel v cizím domě?"

Učinil dramatickou pauzu a poté sípal dál: "Nakonec jsem se s tímto stavem celkem smířil. Nebylo to ideální, ale dalo se to vydržet. Až do chvíle, kdy se mi tvůj strýček začal v noci zjevovat. Byl celý popálený, ale o své rány se nestaral. Hrozil na mne pěstí a domáhal se svého majetku. Nebo spíš mě chtěl donutit, abych vzácný nástroj vrátil do umělecké sféry. Měl jsem přibližně sto šedesát živých snů, jeden hrůznější než druhý. Byl jsem dokonale na huntě a spolykal jsem za ta léta tisíce silných prášků. Jedině má hamižnost mě držela nad vodou. Vědomí, že mám doma obrovský majetek, vítězilo nad vším ostatním. Ale teď je všemu konec."

Karban vyčerpaně klesl na židli a vypadal, jako by v příštích minutách minil zemřít. Bylo to velice efektní.

"Jsem prolezlý chorobami," sdělil mi, "a smrt mám na jazyku. Je to otázka několika dní. Kdybych se bránil sebevíc, neubráním se. Mé viny a hříchy jsou sečteny, ale přesto nemám zapotřebí, aby se o mně mluvilo spoustu let po mé smrti jako o hanebném zloději. V podstatě vlastně ani zločinec nejsem. Jako mladý nerozumný člověk jsem využil nečekané příležitosti, následkem čehož jsem celý život přechovával doma vzácné housle. Nic kromě strachu jsem z toho neměl. Ani jsem si na ně nevrží a za ta desetiletí jsem je nikomu neukázal. Ale teď jsem pevně rozhodnut svou vinu napravit."

"Dojdi na úřad," poradil jsem mu, "a domluv se s kompetentními činiteli!"

"Nikdy!" vyrazil ze sebe. "To bych ten skvost raději hodil do studny! Před světem musím zůstat čistý a s houslemi mě nesmí nikdo spojovat. Nechci, aby se na hřbitově lidé zastavovali u mého pomníčku a říkali si: to je ten hanebný zloděj houslí."

"Tak je pošli poštou na ministerstvo kultury," dupal jsem, "pokud by stradivárky na poště nerozmlátily, mohlo by všechno dobře dopadnout."

"To se mi ani trochu nelíbí," zavrtěl hlavou. "Jednak si opravdu myslím, že by místo houslí dorazila na ministerstvo hromada třísek, vhodných leda k rozdělení ohně a za druhé by z toho vznikla kauza. Pátrala by policie, sdělovací prostředky i kulturní činitelé. Nakonec by se zákonitě došlo ke mně. I kdybych byl odhalen jako nebožtík, měl bych z

ostudy kabát. Nezapomínej, že jsem celkem bezúhonný člověk a tento můj zločin by určitě vstoupil do dějin. Psalo by se o mně vedle padělatelů obrazů a jiných ničitelů kultury. Ani nápad! Abych se takovému osudu vyhnul, přivezl jsem ty stradivárky tobě."

Nervózně jsem poposkočil a zakabonil se.

"Proč mně?" vyhrkl jsem. "Co bych s nimi dělal?"

"To nevím," připustil, "ale jsi jediný virtuosův příbuzný, kterého znám. Rozhodni sám, jak s nástrojem naložíš. Mně se nic rozumného nepodařilo, ale třeba máš větší fantazii. Prodej je nebo je dej někomu k Mikuláši, také je můžeš zazdíť do kožího chlívku. Nehodlám tě ovlivňovat, ale dříve než vydechnu naposledy, musím se těch houslí zbavit. Za každou cenu!"

Ještě chvíli jsme se dohadovali a hledali případné další varianty, ale neuspěli. Nakonec jsem musel stradivárky přijmout. Byl také nejvyšší čas, protože za dva dny Karban zemřel. Ani jsem mu nešel na pohřeb, protože ho převezli do rodinné hrobky do Olomouce.

Zůstal jsem tedy doma a usilovně jsem přemítal, jak naložit se stradivárkami. Samozřejmě by jsem je měl vrátit, aby mohly být využity ke kulturním účelům. Každý koncertní mistr by po nich nadšeně skočil, jenže vracet vzácný nástroj po padesáti letech není jednoduchá záležitost. Musel bych odpovídat na spoustu všetečných otázek. Zesnulého Karbana do toho zatahovat nemohu a jak mám vysvětlovat, proč jsem přechovával drahocennost půl století. A kdoví, jestli za tu dobu neutrpěly housle nějaké úhony?

Bylo to těžké, velice těžké rozhodování. Situace se mi jevila jako těžko udržitelná, ačkoliv majetek je majetek.

Dentista Udržálek má doma obraz od Alfonse Muchy a může se z toho zjevit. Stále na něj kouká a počítá, jak by si polepšil, kdyby mistrovské dílo střelil nějakému vznešenému cizinci. Jak by si koupil luxusní vůz a jel s celou rodinou do krásného hotelu ve Španělsku nebo Itálii.

Já jsem se dostal do podobné situace. Kdybych našel bohatého a diskrétního kupce na své stradivárky, mohl bych si podzim života náležitě vylepšit. Není pochyb, že bych až do smrti žil v blahobytu. Jenomže s obchodováním jsem byl odjakživa na štíru, ani nevím, jak se se zájemcem o stradivárky seznámit. Určitě by došlo k nějakému průšvihy, nebetyčné ostudě a kdoví, jestli bych nakonec neskončil ve vězení. Na prodej starožitnosti, která mi vlastně nepatří, nemám dost fantazie ani odvahy.

Takže jsem neudělal nic. Vlastně něco přece. Když jsem si drahocenné housle prohlížel, vzpomněl jsem si na svá učednická léta, kdy jsem z donucení smýkal smyčcem o struny. Moc jsem se toho tenkrát nenaučil, ale možná to bylo tím, že jsem vrzal jen na obyčejné laciné housle. Co když stradivárky hrají samy? Byly vyrobeny pouze pro virtuosy a normální člověk se jich nesměl ani dotknout. Já ale tu příležitost mám!

Chvilí jsem překonával ostych a zábrany. Odhodlával jsem se k něčemu, co se podobalo svatokrádeži. Potom ale mé horší já přesvědčivě zvítězilo.

Zmocnil jsem se stradivárek a začal jsem na ně hrát písně, které jsem si pamatoval z dávných dob. Zahájil jsem koncert Ovčáky čtveráky, přešel jsem na song Když jsem husy pásala a pak jsem si troufl na Nešťastný šafářův dvoreček.

Nechci se chlubit, ale koncert po padesáti letech hudební abstinence nedopadl tak špatně. Při písni U panského dvora to sice trochu zavržalo a při Tancuj, tancuj, vykrúcaj jsem se dvakrát přehmátl, ale celkový dojem byl takřka vynikající. Byl jsem sám sebou natolik okouzlen, že jsem se rozhodl ve hře pokračovat. Využiji stradivárek ke každodennímu hraní a budu trávit odpoledne ušlechtilým způsobem. Je to zdravější, než vysedávat celé hodiny v hospodě.

Svůj ušlechtilý záměr jsem také splnil. Nemine jediný den bez hudební produkce. Hraji na stradivárky s nadšením a troufám si i na písně, které jsem pochytil ze sdělovacích prostředků. Ručičky nebojte se, vy makat nebudete, hraji s obzvláštním citem a Nejhezčí holky jsou od Černého vola zvládám takřka s profesionální bravurou. Den ode dne se lepším a stradivárky neleží ladem. Jsou dokonale vytiženy a někdy zurčí jako horská bystřina.

Byl bych úplně spokojen, kdyby se mi v noci nezačal zjevovat strýček Boleslav Rataj. Hrozí na mne pěstí a příšerně se šklebí. Někdy se mi zdá, že se mě odhodlává fyzicky napadnout. Naznačuje mi, že bych měl s hudebními produkcemi přestat a stradivárky odevzdat do povolaných rukou. Ale to už není možné, když pomínu všechna nebezpečí, která by mi hrozila, přes jednu překážku bych se patrně nedostal. Zamiloval jsem si své koncerty a zvykl si na libé zvuky stradivárek. Jejich sametový hlas mě opájí a já se ho za žádnou cenu nevzdám. To by měl strýček, jakožto hudebník, pochopit!

Nemůže na mně žádat, abych skladbu Už chci ply dobrý víly hrál na nějaké obyčejné housle!

Draculův zlověstný doušek

Do Transylvánie jsem rozhodně nejel hledat hraběte Dracula. Považoval jsem ho za pohádkovou bytost a nikdy jsem se jím nezabýval. Jsem celkem úspěšným léčitelem a mé srdce patřilo zcela alternativní medicíně. Narodil jsem se v Jilemnici a dětství jsem prožil v Krkonoších. Maminka se věnovala sběru léčivých bylin, které vozila na zpracování do Hradce Králové. Byla považována za zkušenou kořenářku a mnoho nemocných k ní chodilo na radu. Řadě z nich pomohla a sám doktor Kalába nad jejími výsledky uznale pokyvoval hlavou.

Byl jsem na maminku pyšný a brouzдал jsem se s ní po horách, abych jí pomohl. Nasbírali jsme za ta léta stovky tun léčivých rostlin. Během túr mi maminka vykládala, k čemu je ta či ona bylina dobrá, a tak probudila můj zájem o léčitelství. Ten mě nikdy neopustil. Stále jsem se ve svých znalostech zdokonaloval a brzy jsem získal mnoho pacientů, kteří se bez mých bylinných čajů nebo hojivých masť nedokázali obejít.

Vyráběl jsem i speciální bylinný likér, jehož chuť i léčivý efekt předčily všeobecně známé lihoviny. Měl jsem značné úspěchy, ale razantně kupředu jsem se nehna. Netoužil jsem po milionech, ani po uspěchaném, vysilujícím životě. Přesto jsem na chvíli propadl závisti. Dozvěděl jsem se, že léčitel Čivrný má zcela mimořádné úspěchy v léčbě lupenky. Jeho masť by patrně znamenala radikální obrát v celkové úspěšnosti léčby, pokud by došlo k jejímu rozšíření. To se

ovšem nestalo. Čivrný se ani nepokusil vyrábět ji ve větším množství. Nevěřil ministerstvu, doktorům ani léčitelům. Byl přesvědčen, že by ho všichni osídili a připravili o věhlas vynálezce.

Ani já jsem neuspěl. Čivrný se odmítal se mnou setkat, a tak jsem kolem jeho mastičky slídl jako protidrogový pes.

Snažil jsem se záhadě přijít na kloub a opravdu se mi podařilo něco zjistit. Mastička byla namíchána z mnoha ingrediencí, ale její základ tvořily dvě málo známé rostliny, rostoucí v Transylvánských Alpách. Čivrný používal ke sběru svého synovce a dobře mu za cesty do Rumunska platil. Toto zjištění se stalo důvodem mé vlastní návštěvy této stále ještě málo civilizované krajiny. Samozřejmě jsem se bál. Ne hraběte Draculy ani jiných upírů. Trpím však xenofobií a tak mi hrůzy naháněli drsní horalé a zejména cikáni. Sotva jsem se s někým setkal, loučil jsem se s životem. Těžko jsem to dobrodružství zvládal. Nevnímal jsem ani krásu divoké krajiny, která by mi nesmírně imponovala, kdybych ji viděl ve filmu nebo televizi. Už první den jsem se chtěl otočit a prchnout zpátky do bezpečného domova. Ale nešlo to. Touha po protilupenkové masti byla silnější než úzkost a děsivý strach. Zalykal jsem se hrůzou, avšak setrval jsem na těžko přístupných svazích. Ani nevím, kolikrát jsem se málem zřítíl do propasti. Myslím, že právě na této výpravě se mi podařilo zešedivět. Nicméně jsem nakonec slavil triumf.

Vrátil jsem se s několika kilogramy vzácné drogy a mohl se pokusit zopakovat nebo ještě překonat Čivrného léčitelský úspěch. Doufal jsem, že se mi to brzy podaří. Mé zkušenosti i intuice mi jistě pomohou. Nepočítal jsem s nečekaným zpožděním. Jednoho dne ke mně vstoupil muž, který určitě nebyl áriec. Jeho tvář mi připadala divoká, avšak inteligentní. "Jsem Sotescu," představil se, "a přišel jsem vás požádat, abyste přijal jako pacienta mého dobrého přítele. Je to vzácný a velice bohatý člověk. Jestliže mu pomůžete, projeví patřičně svůj vděk. Nebudete zklamán."

Trochu jsem se podívil, ale ne příliš. Aniž bych reagoval na zmínku o pacientově zámožnosti, otázel jsem se na povahu jeho choroby. "To právě musíte zjistit," odpověděl posel. "Vím jen, že můj přítel je vážně nemocen. Nejde o běžnou chorobu a on odmítá doktora. Trvá na tom, že ho musí léčit pouze léčitel, který používá výhradně přírodní zdroje." Byl jsem trochu polichocen, ale zároveň jsem pocíťoval nedůvěru. Pan Sotescu to okamžitě vycítil.

"Nemáte se čeho obávat," řekl. "Nejsem žádná pochybná existence. Mám přímo v centru velké zlatnictví. Mé styky jsou na úrovni a kupují u mne šperky dámy z té nejlepší společnosti. V mém obchodě můžete potkat ministry i jejich milenky."

Říkal to velice přesvědčivě, a tak jsem posléze souhlasil. Nenacházel jsem důvod, proč by mi někdo měl ublížit. Věřil jsem, že nevzniknou žádné problémy. Před domem čekalo taxi a tím jsme se přesunuli k Sotescuovu zlatnictví. Opravdu nešlo o žádný kvelb. Z výkladů zářilo tolik unikátních šperků, že jsem z toho málem oslepl. Marně jsem se snažil předstírat, že jsem nad tuto nádheru povznesen. Rozhodně ale nebyl čas jakkoliv se k tomu vyjádřit.

Vstoupili jsme do obchodu, ale o zážitcích z mně neznámého prostředí nelze mluvit. Doslova jsme jim proletěli. Sotescu ani neodpověděl na zdvořilé pozdravy prodávačů a rázně mířil k zadním dveřím. Jini jsme vstoupili do úzké tmavé chodby. Tou jsme záhy došli k dalším dveřím, za nimiž jsem se téměř lekl chodby ještě užší a tmavější, navíc nevětrané a zatuchlé. Divil jsem se, že luxusní zlatnictví může mít takové zázemí. Jestliže je i místnost, kam nyní směřujeme, v podobném stavu, nelze se divit, že pacient stůně. Určitě mu doporučím slunce, vodu a vzduch!

To jsem si alespoň myslel. Svůj názor jsem ale změnil, když jsem po boku Sotescu vešel do místnosti, která připomínala hrobku. Neměla okna a osvětlovaly ji pouze čtyři velké svíce. Uprostřed nich stála rakev, upravená jako lůžko. V ní ležel hubený, na první pohled těžce nemocný muž. Rozhodně nevypadal jako boháč, ale vzhledem k žlutavosti jeho obličeje jsem ho považoval za Čňana, velícího nějaké mezinárodní mafii.

Potom muž otevřel oči a já jsem viděl, že nejsou ani trochu šikmé. Obličej byl sice nažloutlý, ale nepostrádal ušlechtilé evropské rysy. Začínal jsem se v šeru orientovat a blikání svící mi přestávalo vadit. Díky tomu jsem si začal uvědomovat, že výraz ležícího muže je mi trochu povědomý. Ve chvíli, kdy se nemocný pokusil o úsměv, jsem málem vykřikl hrůzou. Velké horní špičky působily spolehlivěji než občanský průkaz. Šlo se vši pravděpodobností o upíra. Myslím, že jsem se trochu zapotácel. Nikdy jsem se nestýkal s podobnými bytostmi a vlastně jsem v ně ani nevěřil. Moji pacienti byli vzorní občané a pokud náhodou mohli být zařazeni mezi podivíny, nepřekročili určitou hranici. Tohle bylo něco úplně jiného.

Pokusil jsem se ještě svůj zážitek zlepšit. Namlouval jsem si, že jde o nějaký hloupý žert, který se záhy vysvětlí. Jenže pan Sotescu na vtípálka nevypadal. "Zřejmě tušíte," ozval se nyní, "že nejde o banální případ. Před vámi leží slavný hrabě Dracula. Stokrát, ba tisíckrát umíral, ale nikdy nebyl skutečné smrti tak blízko jako nyní. Bohatému velmožovi hrozí zánik, neboť není schopen přijímat potravu. Již řadu měsíců se nenapil krve!"

To mě svým způsobem potěšilo, neboť jsem se nemusel obávat, že se na mne slavná kreatura vrhne a vysaje mne jako pavouk mouchu. Jsem v relativním bezpečí. Přesto jsem nedal své emoce najevo a tvářil se nejen vážně, ale i starostlivě.

"Satan na mne zanevřel," zachroptěl hrabě, "protože jsem se nechoval jako krvežíznivý upír, ale jako změkčilý požitkář. Sotescu, pověz doktorovi můj příběh. Mluvení mi působí nesmírnou námahu!"

"Jistě, Jasnosti," souhlasil zlatník. "Tragedie se odehrála takto: do Transylvánie teď jezdí spousta zvědavých amerických turistů. Filmy o upírech je vzrušují natolik, že chtějí na vlastní oči spatřit kraj, který byl proslaven slavnými upířskými osobnostmi, zejména pak mocným hrabětem Draculou. Tihle hlupáci šmejdí po horách a snaží se ulovit nějaké děsivé historky, které by mohli doma vykládat. Hrabě nemá ty zvědavce rád, ale nemůže je po zásluze likvidovat. Jeho spotřeba lidské krve není tak velká, jak si milovníci a autoři hororů myslí."

"Vynech tu teorii," napomenul ho Dracula, "a vyprávěj příběh! Jsi neuvěřitelně rozvláčný!"

"No dobrá," přikývl Sotescu. "Tak tedy k věci. Přijela výprava Američanek. Chovaly se hlučně a nestydatě. Přimo si koledovaly o potrestání. Hrabě usoudil, že musí zasáhnout celou vahou své hrůzné osobnosti. Rozhodl se zakousnout jednu tlustou feministku, která se chovala zcela nepřístojně. Dokonce vykřikovala, že je Draculka a vyzývala své spolucestovatelky, aby si rovněž dávaly upíří jména. Pohár naší trpělivosti přetekl. Hrabě měl tu tlustou bábu

zakousnout, ale neučinil tak. Ačkoliv byl připraven k razantnímu zásahu, zastavil se přímo před cílem. Spatřil totiž mladou, krásnou dívku, po jejíž horké krvi okamžitě zatoužil. Slečinka, rovněž Američanka, vypadala nevinně jako žákyně dívčího lycea. Takové má Dracula nejraději. Zapomněl na tu tlustou bábu a uchvátil dívku. Přitom ji ani nezakousl. Vypil žejdlík horké krve a zbytek si nechal na příští dny. K opakování útoku však nedošlo. Hraběti se brzo udělalo nesmírně špatně. Začal bédovat, že nevypil čistou krev. Takové věci se stávají. Proto také ani hladoví upíři nezakusují cikány, kteří jsou od rána do noci naloženi v lihu. Pijí odporné kořalky, čímž znehodnocují svou krev. Krev s určitým obsahem alkoholu dovede upíra vyřadit z činnosti i na několik týdnů. Ale tohle bylo něco daleko horšího! Ta nevinná dívka měla AIDS! Byla HIV pozitivní. Ten žejdlík krve, který Dracula vypil, začal působit brzy a velmi důkladně!"

"To je divné," žasl jsem. "Jde sice o smrtelnou chorobu, ale ta se projevuje až po několika letech."

"U člověka!" zahrčel Dracula. "Nikoliv u tak ušlechtilé bytosti, jakou je upír! Upír musí pít krev čistou, stejně jako pstruh může existovat pouze v křišťálově čiré vodě! Vždycky jsem to věděl a dával na toto pravidlo bedlivý pozor! Nesál jsem krev syfilitiků, malomocných ani chudokrevných. Testoval jsem svědomitě své budoucí oběti. Vyhýbal jsem se uremičkám a odvrátil jsem se, když měla osoba zvýšenou sedimentaci. Zvýšený cholesterol nebo lipidy mi vadily! No vidíte, a teď tohle! Nikdy bych to do té holky neřekl!"

"Mládež je dneska zkažená," svěsil hlavu Sotescu, "a nelze věřit nikomu. Upíři dnes uplácejí sanitáře a kupují si krevní konzervy, aby měli jistotu."

"Jenže to už nejsou krvelačné upířské bestie," durdil se polomrtvý Dracula. "Nýbrž úchylní veksláci!"

"I my jsme se k této praxi uchýlili," děl smutně zlatník, "ale nepomohlo to. Hrabě je na tom velice zle, každý doušek krve, který vypije, okamžitě zvrátí. Úpí hlady a neusne ani v té nejluxusnější rakvi! Tuto jsem mu vyložil pravými diamanty a efekt se nedostavil! Pouze skuhrá, že má hlad! Proto jsme zavolali vás, jako věhlasného léčitele!"

Pochvala mi udělala dobře, ale přesto jsem upadl do rozpaků.

"Pánové," řekl jsem. "S tímto neduhem nemám zkušenosti. Normálnímu pacientovi bych poradil, aby si dal panáka žaludečního líkuru..."

"Nepřipadá v úvahu," zavrtěl se v rakvi Dracula. "Jsem abstinent. Ale vy jste zase léčitel! Jestliže mi umožníte, abych se zase živil krví, nebudete litovat!"

Slíbil jsem, že se o to pokusím a s těmito závěry jsme se rozloučili. Vyšel jsem na hlučnou, sluncem zalitou ulici a napadlo mě, že se mi to jen zdálo. Ale zlatnictví pana Sotescy bylo příliš reálné.

Takže jsem začal léčit hraběte Draculu. Myslím, že není třeba rozvláčně popisovat způsoby mé intenzivní činnosti. Vyzkoušel jsem kdeco. Získal jsem několik krevních konzerv a kromě vitamínů jsem vsadil i na transylvánské léčivé byliny, za nimiž jsem se plahočil v Rumunsku. Přiznávám, že jsem trochu váhal. Chtěl jsem vytříit zrak léčiteli Čivrnému a teď k němu posílám všechny pacienty, kteří za mnou přicházejí s lupenkou! Je to přímo katastrofální prohra.

Na druhé straně je ovšem téměř jisté, že u nás ještě nikdo neléčil upíra. A tak jsem pracoval ve dne i v noci. Sestavil jsem kapky, masti i sérum, které musí být nemocnému vpraveno do žíly injekční stříkačkou. Pak mě ještě napadly vysoce účinné upíří čípky. Ať si pan hrabě užije!

Ve vši skromnosti musím říci, že to vyšlo. Jezdil jsem za Draculou téměř denně a pozoroval jsem, jak se pomalu dostává z nejhoršího. Po nějaké době už si mohl dát dvakrát denně skleničku čisté krve. Tento vznešený feudál neuvěřitelně mlskal a olizoval se jako doga po kuřecím stehně. Ale hlavně, že mu chutnalo! Za pár týdnů může zase vyjít na lov! "Teď už se nemusím ničeho bát," tvrdil. "Protože vy mě z případných neduhů vyléčíte!"

Přijal jsem rád funkci jeho osobního léčitele. Byl jsem samozřejmě také odměněn. Jelikož naši sportovci neuveřejňují honoráře, budu o tom mlčet i já. Řeknu jen tolik, že to bylo ve zlatě a v diamantech.

Mohu si ledacos dovolit. Například i sběrače bylinek, kterým hradím cestu do Transylvánských Alp. Myslím, že až objevím mastičku proti lupence, požádám Draculu, aby zakousl léčitele Čivrného.

Ale úplně spokojený nejsem. Když člověk zbohatne, začne mít nečekané problémy. Už dvakrát mě v bytě přepadli lupiči. Jednou mě praštili palicí a po druhé mne zabalili do koberce. Marně jsem křičel, že to všechno povím hraběti Draculovi!

Také si chci opatřit krásnou milenkou, která by mi dala zapomenout na veškeré trable. Ale co když bude HIV pozitivní? Přátelé člověka

Z blázince propustili Kadlečka s jistými rozpaky a nejistou diagnózou. Ten člověk totiž netrpěl žádnou zjevnou chorobou. Byl klidný a vyrovnaný. Pokud ovšem nespátřil psa.

Kadleček se strašlivě bál psů všech ras i velikostí. Měl k tomu také dost dobrý důvod. Psi ho okamžitě napadali a snažili se ho pokousat. Mnohým se to podařilo.

Kadleček si netroufl odhadnout, kolikrát musel navštívit lékařskou ordinaci a domáhat se odborného ošetření. Poslední dobou to dokonce zamlčoval. Pes často po útoku zmizel a to mívalo pro Kadlečka neblahé následky. Jako podezřelý ze vztekliny putoval na šestinedělní pozorování, které bylo spojeno s řadou nepříjemných procedur. Zejména nesnášel bolestivé injekce do krajiny břišní.

Kadleček žil v ustavičné úzkosti a i při vzdáleném zašteknutí nebo zavytí se roztřásl. Zuby mu jektaly a víčka se mu chvěla. Ba i boltce se bázlivě pohybovaly.

Ani hodiny u psychiatra nepomohly. Kadleček odmítal uvěřit, že pes je nejlepší přítel člověka a děsil se možnosti dalších setkání. Věděl, že se jim nevyhne. Ocítne-li se sám na ulici, určitě odněkud vyrazí dobrman, foxteriér nebo alespoň pudl. Kadleček začne prchat, ale pes ho dostihne a zakousne se mu do hýždě nebo lýtka. Má s tím zkušenosti a ví, že se budou opakovat.

Nešťastník byl mimořádně opatrný a obezřetný. Pečlivě se rozhlízel a pádil z dosahu možných nepřátel. Někteří ho ovšem nepokousali. Řada velkých psů měla košíky a tak ho pouze povalila na zem, kde mu vrčela a funěla do tváře. Ani

to nebylo dvakrát příjemné. Doga - harlekýn mu způsobila mohutnou tlapou hluboký škrábanec po celé tváři. Jen tak tak, že se jí nepodařilo sejmut si košík.

Kadleček si zoufal. V blázinci se cítil bezpečný a chtěl tam zůstat co nejdéle. Předstíral různé mánie a dokonce sexuální úchytky. Obnažoval se a okusoval knihy z veřejné knihovny. Po uklízečkách házel dalamánky. Protáhl si pobyt o tři měsíce, ale doktoři ho prokoukli. Ačkoliv před nimi klečel na kolenou, odmítli jeho tužby a vydali ho napospas divoké ulici, plné zuřivých psů.

Kadleček propadal beznaději a dokonce uvažoval o emigraci do nějaké vzdálené země, kde se psovitě šelmy nevyskytují, případně do oblasti, v níž lidé psy chovají v kotcích jako králíky a připravují si je k nedělnímu obědu. Ale pak dostal jiný, mnohem schůdnější nápad. Dozvěděl se o lidovém léčiteli a mágovi Urbanovi, jehož úspěchy nebyly zanedbatelné. Urban léčil všechny možné fobie a chodil k němu dokonce věhlasný lékař, kterého pravidelně navštěvoval duch manželčiny babičky. Kadleček usoudil, že Urban je jeho poslední nadějí.

Urban byl podsaditý zavilý stařík, který v jednom kuse pokyvoval hlavou a cosi si brumlal. Někdy i pomlaskával. Kadlečkův případ ho zaujal natolik, že navíc zvedal obočí a hvízdal. "Máte tytéž potíže," pravil, "jakými trpěl bankovní úředník Potáč. Ten byl štván nejen psy, ale i kočkami. Museli jsme se vypravit hluboko do minulosti a zjistili jsme, že za všechno může pradědeček od Kardašovy Řečice. Býval totiž pohodným, neboli rasem a velice krutým způsobem likvidoval zatoulaná zvířata. To se projevilo na zdravotním stavu jeho pravnuka. V tom se probudily všechny pradědovy viny a vypluly na povrch. Zvířata, která v životě míjel, to vytušila a napadala ho. Není vyloučeno, že ty problémy jsou shodné s vašimi."

"A jak jste si s tím Potáčem poradil?" otázal se Kadleček. "Pomohl jste mu?"

"Poradil jsem mu," řekl Urban, "aby zakoupil velikou svíci, o půlnoci ji rozžal a modlil se za trpící němou tvář. Pokud vím, pomohlo to a Potáč po nějaké době sám začal chovat psy, i když pouze srnčí ratlíky."

To znělo nadějně, ale Kadleček stanul před dalším závažným problémem. Rád by pronikl do minulosti, aby vysledoval viny svých předků, ale nebylo to snadné. Kadleček byl nemanželským dítětem. Neznal otce a tudíž ani děda nebo dokonce praděda. Nevěděl, jestli byly rasy u Kardašovy Řečice nebo kdekoliv jinde. Paní Kadlečková, žena hrdá a málo přístupná, o svém svůdci nikdy nemluvila. Když se Kadleček zeptal, kdo je jeho otcem, dostal obvykle pohlavek. Jeho původ mu zůstal utajen až do dnešních dnů.

Toto mlčení však bylo nutno prolomit. Kadleček koupil dort a odebral se za matkou. Byla nepřístupná, nevrla, ale naštěstí také mimořádně mlsná. Po šesti kouscích dortu konečně promluvila.

"Tvůj otec," řekla Kadlečkovi, "nebyl žádný obejda. Nespustila bych se s někým, kdo nedosahoval jisté úrovně. Jindřich patřil k vědecké elitě a honosil se čestnými tituly. Byl uznáván i v zahraničí."

"A jaký měl vztah ke zvířatům?" vyhrkl Kadleček. "Mám na mysli zejména psy!"

"Zvířata miloval," ujistila ho matka, "a celý svůj plodný život se věnoval genetickému inženýrství. V jednom kuse dělal pokusy na zvířatech a vědecký svět nestačil žasnout. Tvůj otec byl první na světě, kdo předvedl dogu s prasečí hlavou nebo buldoka s králíčími slechy. Byl tak posedlý svými vědeckými experimenty, že mu nestačili dodávat nová a nová zvířata. Jeho snem se stal bernardýn s chobotem, ale nesehnal vhodného slona."

Matka se cpala dorty a byla mimořádně sdílná. Dospěla do stádia stařecké tlachavosti a Kadleček se dozvěděl spoustu zajímavých věcí. Usoudil, že musí zakoupit největší svíci jakou sežene.

To také učinil. Dal za ni spoustu peněz a zamířil s ní k domovu, aby ji přesně o půlnoci rozžal. Jenže nedošel. Asi v polovině cesty ho napadl mimořádně zuřivý pes s pěnou u huby. Kadleček se proti všem zvyklostem začal bránit. Příštího dne otiskl náš bulvární deník burcující článek s tímto titulkem: Surovec utloukl voříška kostelní svíci!